TAINA LUI SOLOMON

UN COMENTARIU LA CÂNTAREA LUI SOLOMON

C. R. OLIVER

TAINA LUI SOLOMON

UN COMENTARIU LA CÂNTAREA LUI SOLOMON

C. R. OLIVER

TRADUCEREA
DANIELA DOMAINSCHI

CUPRINS

Capitolul 1 **O PRODUCŢIE DRAMATICĂ**

Capitolul 2 **ARTA DRAMATICĂ ÎN CÂNTAREA LUI SOLOMON**

Capitolul 3 **O SĂRUTARE SFÂNTĂ**

Capitolul 4 **CUM A ÎNCEPUT TOTUL**

Capitolul 5 **CASA DE OSPĂŢ**

Capitolul 6 **PREZENŢĂ SCUMPĂ**

Capitolul 7 **MERGÂND ÎN GRĂDINĂ**

Capitolul 8 **MAHRAMA RUPTĂ ŞI INIMA STATORNICĂ**

Capitolul 9 **EL NU ESTE NICIODATĂ DEPARTE**

Capitolul 10 **FATA DE DOMN**

Capitolul 11 **INIMA PECETLUITĂ**

CAPITOLUL 1

O PRODUCŢIE DRAMATICĂ

„Cântarea cântărilor, făcută de Solomon“
(Cântarea cântărilor 1:1)

INTRODUCERE LA CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

Eşti pe punctul de a aborda cea mai intrigantă aventură în cercetarea Bibliei. Pot să spun aceasta pentru că am petrecut peste douăzeci de ani cercetând paginile Cântării şi iubind mesajul ei.

Cântarea lui Solomon este exact ceea ce spune; este cântarea lui Solomon. Este o lucrare profetică şi un tribut personal. El spune o poveste care la suprafaţă pare să fie pur şi simplu o declaraţie de dragoste dintre un băiat păstor şi o fată Sulamita. Pentru că era un om de o inteligenţă şi o înţelepciune extraordinare, el foloseşte povestirea ca un mijloc prin care Îi oferă lui Dumnezeu inima lui. Această Cântare, care îi aparţine lui Solomon, va fi una din milioanele de Cântări, care au fost scrise şi care vor fi scrise. Fiecare credincios va avea versiunea sa pe măsură ce viaţa lui se desfăşoară şi se înfăşoară cu viaţa Domnului Isus.

În cer, Apocalipsa ne spune că acolo va fi o cântare nouă, cântată Mielului. Cântarea aceea poate fi un cor unit de cuvinte şi expresii identice, sau unul compus de fiecare credincios. Indiferent cum va fi cântată, va fi o cântare a Miresei adresată Mirelui. Va fi personală. Va fi plină de o semnificaţie pe care numai cei doi care au fost făcuţi „una“ o vor înţelege. Acea cântare va reflecta experienţele de har şi de dragoste cunoscute numai de ei doi. Domnul Isus şi Mireasa Lui îşi vor cânta unul altuia. Oricât de unic ar suna, această carte găzduieşte tocmai o astfel de cântare. Este o cântare din partea miresei pentru iubitul ei şi din partea iubitului ei pentru ea. Este un dialog.

Înainte de a ne apropia de capitolul următor, trebuie să revedem câteva concepţii de bază. Primul este tipul de text pe care îl urmărim. Eu o numesc o „carte de sine stătătoare“. Această apreciere se bazează pe câteva cazuri similare din Biblie. Cartea Iov este un astfel de caz. Iov este considerată în general una din primele, dacă nu chiar prima carte a Bibliei. Mesajul ei este universal. Deşi este relatarea evenimentelor din viaţa unui om, se poate aplica oricărui om care duce o viaţă neprihănită. Iov este un exemplu clasic de carte „de sine stătătoare“, pentru că nu se aseamănă cu alte texte din Biblie. Ea trebuie tratată altfel decât, să zicem, Deuteronom. În acelaşi fel, Cântarea este unică şi totodată universală. Ea spune povestea iubirii crescânde dintre doi oameni care încep ca străini şi prin procesul cuvenit devin „una“.

Aşa cum există cărţi de sine stătătoare, există anumite capitole în Scriptură care sunt complete în ele însele; astfel, şi ele sunt „de sine stătătoare“. Un astfel de capitol este Apocalipsa 12. Aici, scriitorul opreşte scurgerea timpului şi relatează o povestire care începe cu naşterea lui Hristos şi se sfârşeşte cu eternitatea. Cântarea lui Solomon face acelaşi lucru. Începe cu o întâlnire personală cu Domnul şi se sfârşeşte cu nunta Mielului, totul în opt capitole.

Referirea mea la Apocalipsa nu este lipsită de sens. Cântarea lui Solomon şi cartea Apocalipsa sunt cărţi făcute să fie citite şi înţelese împreună. Aceasta cuprinde a doua teză importantă a mea cu privire la studiul acestui text. Aceste două cărţi sunt pereche în ceea ce priveşte modul cum tratează ele despre Mireasa lui Hristos, despre nunta Mielului şi despre marele ospăţ de nuntă. Ele sunt legate între ele şi se

completează reciproc. Sper că vei fi de acord odată ce vei termina această carte. Acum, hai să ne uităm la pasajele finale ale celor două cărţi, Cântarea şi Apocalipsa.

Ultima frază din Apocalipsa este şi ultima frază a Cântării. Nu este extraordinar că în Apocalipsa „Duhul şi Mireasa“ sunt cei care îndeamnă pe cititor să bea fără plată din apa vieţii? În timp ce Apocalipsa descoperă Mireasa desăvârşită în glorie şi onoare, Cântarea lui Solomon arată evoluţia Miresei. Cântarea lui Solomon este „A“-ul pentru „B“-ul Apocalipsei. Cântarea începe cu o fată Sulamita neînvăţată. Ea evoluează prin multe experienţe spre lauda minunată a iubitului ei. Am să-ţi arăt în Cântare locurile în care Duhul Sfânt Se mişcă peste viaţa Sulamitei şi o transformă până când capătă aceeaşi natură cu a Domnului Isus. Să nu fii şocat de harul egalităţii, că Miresei i se cere o neprihănire de acelaşi fel. Dacă lucrul acesta te şochează, gândeşte-te ce s-a întâmplat cu teologia mea când Duhul m-a făcut să înţeleg acest plan al veşniciilor! Descoperirea acestui adevăr a deschis uşi spre alte taine ale Bibliei care au condus la această aventură de douăzeci de ani. Cântarea este după părerea mea răspunsul la multe din tainele Noului Testament. Pavel zice în Filipeni 3:10,12:

„Să-L cunosc pe El“ (în mod progresiv, mai profund şi mai *intim*, simţind, recunoscând şi înţelegând mai puternic şi mai clar *minunăţiile Fiinţei Sale*). Şi să ajung să cunosc în acelaşi fel „puterea învierii Lui“ (care se exercită asupra credincioşilor); … „dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus“.

Vrea Pavel să spună că după ce a predicat aproape în întreaga lume cunoscută, după ce a scris cea mai mare parte din Noul Testament şi după ce a trăit experienţa de pe drumul Damascului, el nu-L cunoştea pe Domnul Isus atât cât ar fi vrut? Nu avea el onoarea de a-L cunoaşte pe Domnul Isus mai intim şi mai profund decât orice om de pe pământ care a trăit după înălţarea Domnului Isus? Aici intervine Cântarea. Pavel vorbeşte despre cunoaşterea Domnului Isus la acelaşi nivel la care Cântarea vorbeşte despre cunoaşterea Lui. El cheamă în viaţa lui o intimitate care se aseamănă cu intimitatea îndrăgostiţilor. Cum nimic nu este mai intim în relaţiile lumii acesteia ca relaţia dintre îndrăgostiţi, Pavel tânjeşte să aibă tocmai o astfel de relaţie. Îndrăgostiţii care vorbesc pe pernă, când se culcă şi când se scoală, când mănâncă la aceeaşi masă, reprezintă relaţia de dragoste pe care o doreşte el. Îndrăgostiţii tind să-şi întărească relaţia vorbind în fiecare zi. Când trec biruitori prin încercările vieţii, intimitatea lor capătă un caracter cunoscut numai de ei. Îndrăgostiţii din Cântare sunt îndrăgostiţi adevăraţi, aşa cum dorea Pavel să fie cu Domnul Isus. Cântarea este povestea a doi îndrăgostiţi: Domnul Isus şi tu. Despre aceasta vorbeşte Cântarea lui Solomon. Prin paginile ei, credinciosul va pătrunde în tainele sacre a doi îndrăgostiţi angajaţi pentru o viaţă împreună. Voi (toţi care sunteţi adevărata Mireasă) şi Domnul Isus sunteţi acei îndrăgostiţi!

Pasajul lui Pavel vorbeşte şi de un drept mutual. Ultima frază cere o atenţie vie la cel mai mare dintre toate evenimentele spirituale: faptul că noi alergăm ca să-L apucăm pe El în acelaşi fel în care El ne-a apucat pe noi. Înainte să termini cântarea, îţi va fi clar că Mireasa are drept asupra Lui, aşa cum are El asupra ei. Îngăduiţi-mi să vă arăt de ce ştiu că lucrul acesta este adevărat. Există un pasaj în scrierea lui Pavel care poate fi înţeles numai în termenii Cântării. Este Efeseni 1:9-10:

„Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine Însuşi, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Şi uni iarăşi într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri şi cele de pe pământ“.

Fii atent mai ales la cuvântul „taina“ şi la cuvântul „a-Şi uni într-unul“. Cred din toată inima că Solomon, cu înţelepciunea deosebită pe care a primit-o de la Dumnezeu, a avut privilegiul să înţeleagă una din cele mai mari taine spirituale din Biblie. El a văzut cu ochii spirituali cum pot credincioşii să-L întâlnească pe Domnul

Isus, să se îndrăgostească de El şi în final să devină Mireasa Lui. Din acest motiv, Cântarea este una din cele mai îndrăgite cărţi ale Bibliei.

Îndrăgită este un termen bun la momentul acesta. Pentru mulţi care au atins paginile ei, Cântarea a fost mai mult un text doveditor pentru consiliere maritală sau o referinţă rapidă, folosind unele din frumoasele ei pasaje pentru a dovedi o idee din alt loc din Scriptură. Încearcă să-ţi aminteşti de vreun predicator care a luat Cântarea ca prim text şi a predicat-o în întregime. Este foarte probabil că, dacă textul a fost folosit într-o biserică, a fost un text pentru o conferinţă sau pentru o adunare, şi nu un text pentru predicatori. Din această cauză, am cerut de la mai mulţi clerici interpretarea acestei cărţi. Răspunsurile lor au fost foarte rezervate în comparaţie cu ce ştiam eu despre învăţătura ei sublimă. Mulţi se întrebau de ce a fost păstrată în Biblie. Unii au spus că nu au putut folosi textul din cauza subiectului pe care îl tratează. Un rabin mi-a dezvăluit că el a predat această carte, dar nu i-a pătruns înţelesul. Unii clerici protestanţi au mărturisit că nu folosiseră nici un rând din paginile ei. Ne spune ceva aceasta? Nu este acesta un cuvânt păstrat de la Dumnezeu?

Pentru că el a scris: „începutul înţelepciunii este frica de Domnul; şi ştiinţa sfinţilor este priceperea“ (Proverbe 9:10), n-am putea trage concluzia că Solomon a fost în stare să scrie o asemenea capodoperă? Această capodoperă este aşezată acum, de Duhul Sfânt, la locul ei în studiul biblic pentru zilele din urmă. Neglijată timp de secole, aruncată de clerici într-o poziţie minoritară, chiar condamnată de mulţi, a sosit „la timp“ şi cu glorie. Chiar veşmântul cu care a fost acoperită îi sporeşte frumuseţea. Alegând forma dramatică, Solomon utilizează dublul înţeles ca metodă de ascundere a revelaţiei sale. El n-a vrut ca cititorul să prindă adevăratul ei înţeles fără o pricepere luminată de Duhul Sfânt. „Cine are urechi (de auzit), să asculte ce zice bisericilor Duhul“ (Apocalipsa 2:7) este relevant în Cântare.

Din pricina acestei premize, cititorul trebuie să cunoască metoda pe care Solomon a folosit-o pentru zugrăvirea gândurilor sale. Când mă refer la dublul înţeles, vreau să spun că există o poveste de suprafaţă cu un subînţeles. Cu alte cuvinte, el a folosit o alegorie despre doi îndrăgostiţi, în timp ce în spatele fiecărei acţiuni a lor a pus un mesaj mai profund. Putem presupune că Solomon[1] a scris o carte de tipul „Cum să“. Spunându-ne cum a devenit Sulamita[2] mireasa păstorului, el ne spune de asemenea cum devine un credincios Mireasa Domnului Isus. Fiecare mesaj vorbeşte direct despre cum poţi să devii Mireasa lui Hristos. Forma dramatică a fost folosită pentru a ascunde mesajul ei mai profund, acţionând însă ca un mijloc de înţelegere pentru cei care formează subiectul ei plănuit: „Mireasa“. Deoarece Mireasa apare completă la sfârşitul veacurilor, Cântarea este o carte de încheiere. Este o piesă de teatru produsă de Dumnezeu, ca să fie văzută de cei credincioşi şi ei să fie învăţaţi prin ea.

Imaginează-ţi că vizionezi o operă dramatică în care, înainte să se termine, recunoşti că unul din personajele principale eşti chiar tu. Ce minune mare este această realitate! Piesa este despre tine. Ceea ce tocmai ai văzut în piesa aceea este o descriere a evenimentelor care ţi s-au întâmplat, ţi se întâmplă şi ţi se vor întâmpla. Într-un fel, îţi dai seama că tocmai ai văzut cel mai fericit sfârşit care se poate imagina pentru viaţa ta şi încă nu ai ajuns la sfârşitul vieţii tale în timp. În felul acesta învăţăm din Cântare! Cântarea ne arată cum devine un credincios Mireasa Domnului Isus. Când am aflat acest adevăr, am fost copleşit de bucurie, de laudă şi de cea mai profundă dragoste pentru Domnul Isus pe care am experimentat-o vreodată. Solomon a compus o capodoperă despre Mireasa Domnului Isus, şi ea a fost păstrată de-a lungul veacurilor până la sfârşitul timpului, când a înflorit în sezonul ei cuvenit. El a plantat

[1] Solomon înseamnă „jertfă de pace“, ca tip şi umbră a Domnului Isus care avea să vină mai târziu ca „Mielul lui Dumnezeu“.

[2] Sulamita înseamnă „cea desăvârşită“, ca tip şi umbră a multor mădulare viitoare ale miresei „fără pată şi fără zbârcitură“ pregătită pentru Miel.

o floare căreia i-au trebuit aproape trei mii de ani să înflorească, dar a înflorit „la timp“. Parfumul ei acum umple aerul!

Aşa cum am spus mai înainte, Solomon foloseşte forma dramatică în scrierea cărţii lui. Cântarea este o formă artistică unică specifică ei. Nu seamănă deloc nici cu Eclesiastul, nici cu Proverbele. Solomon foloseşte un format care nu a mai fost folosit în nici un alt text biblic. În celelalte lucrări ale sale, Solomon foloseşte didacticismul; el filozofează şi învaţă. Această carte utilizează combinaţii de cuvinte, sunete, lumină, pasiuni umane şi situaţii umane pentru ai atrage pe cititori pe tărâmul ei. Actori pe scenă sunt numai doi: Solomon şi Sulamita. Un cor cunoscut ca fiicele Ierusalimului este în preajma acţiunii de pe scenă. Responsabilitatea lor este să facă comentarii, să captiveze atenţia publicului şi să dea răspunsurile potrivite la întrebările retorice.

Sulamita şi păstorul acţionează unul asupra altuia în scene succesive care conduc la deznodământul dramatic din capitolul opt. Vedem cum se îndrăgostesc unul de altul şi cum încep să evolueze până la momentul în care se unesc sub toate aspectele vieţii lor. Folosirea de către Solomon a poeziei în mişcare şi în vorbire este precisă şi plină de semnificaţie. Sincronizarea dramatică este corectă. Audienţa este invitată în cele mai intime detalii şi dialoguri. Când s-a terminat, meditarea tăcută îl poartă pe cititor în cortul „cunoaşterii“. Este ca şi cum înainte de piesă înţelegerea cuiva era fragmentată, iar după aceea este în mod sublim completată. Odată vedeai „ca într-o oglindă, în chip întunecos“ (1 Corinteni 13:12), dar acum eşti faţă-n faţă cu Domnul Isus. Acum poţi să începi să scrii „Cântarea“ ta personală. (Simţi o libertate de a scrie propria ta cântare, cu candoare şi fără reţinere, odată ce ai înţeles Cântarea). Dintr-odată nu ţi se mai pare nepotrivit să vorbeşti cu El despre cele mai intime lupte ale vieţii. Teologia noastră nu ne mai împiedică acum. Concepţiile depăşite despre ce este potrivit şi ce nu este sunt înghiţite când prisoseşte în noi dragostea pentru El. Acceptarea de către El a mortalităţii noastre nu mai este în discuţie. El ne ţine în braţe; auzim cuvintele Lui spuse în şoaptă la urechea noastră; ne uităm în ochii Lui; ştim că am ajuns în locul unde doreşte Dumnezeu să fim. Nu vom avea nevoie de cuvinte ca să exprimăm ce simţim. (Cred că tăcerea despre care se vorbeşte în Apocalipsa va fi când Mireasa se va uita la El şi El la Mireasă. Ea ştie tot atât de bine că El a ales-o, aşa cum ea L-a ales pe El! În sfârşit sunt împreună pentru totdeauna!)

În sfârşit, Mireasa împărăţeşte cu El! Ca mireasa care stă lângă un rege, ea stă în gloria lui. Nu contează clasa socială din care a făcut ea parte, pentru că originea ei nu este relevantă. Trecutul ei nu intră în discuţie la curtea Împăratului. Autoritatea ei derivă din El. Statutul ei este prin alianţă. Ea are puterea ei proprie în Împărăţie, ca Estera din Biblie. Dragostea a biruit, a depăşit, a cuprins şi a triumfat peste orice detaliu de viaţă. Acum ea este co-egală cu El, pentru că El o declară astfel. Ce a învăţat, cunoştinţele pe care le are au venit de la El. Ea împărăţeşte pentru că multele zile de contemplare, re-aranjare, re-ajustare şi revizuire a atitudinii şi a concepţiilor ei au luat sfârşit.

Căsătoria Mielului cu o Mireasă fără pată este încununarea agoniei şi extazului luptei ei alături de El. Fiecare pas înainte al ei este o călătorie în noua cunoştinţă a locului ei în El. Cântarea lui Solomon este o descriere a acestei călătorii. În sfârşit ea stă lângă El, apogeul unei vieţi zidite pe promisiunile Sale. Un testament viu, care nu va fi lepădat, nici uitat, nici declarat inacceptabil, aşa este această a doua Evă! Altoită într-o familie eternă şi autorizată de Tatăl ceresc, ea stă cu un aer radios. Viitorul ei este asigurat. Bogăţii nemăsurate aparţin celor doi. Prin căsătorie ea este moştenitoare împreună cu El. Ea nu este un obiect; ea nu este o posesiune. Ea este produsul unui angajament mutual. El nu este împlinit fără ea, aşa cum Adam nu era împlinit fără Eva. Ce iubeşte El, iubeşte şi ea. Ce dispreţuieşte El, dispreţuieşte şi ea. Ce se spune împotriva ei, ce se face împotriva ei se spune şi se face împotriva Lui. Ei sunt una!

Când vei începe să studiezi Cântarea lui Solomon, urmăreşte cum se schimbă identitatea Sulamitei. Ea se schimbă de la auto-subestimare, când se descrie în capitolul unu, la o persoană cu încredere în sine în capitolul opt. Ca Mireasa cerească din Apocalipsa, ea se schimbă de la o persoană interesată de lumea ei la o femeie împuternicită să conducă universul lor unit. Abandonând lumea ei pentru a Lui, ea devine Perechea Lui pentru eternitate.

CAPITOLUL 2

ARTA DRAMATICĂ ÎN CÂNTAREA LUI SOLOMON

„Să mă sărute cu sărutările gurii Lui!“[3]
(Cântarea cântărilor 1:2)

O ALEGORIE A DRAGOSTEI

Hai să intrăm în teatrul lui Solomon şi să vedem frumoasa lui lucrare. Ar fi potrivit să revedem fiecare scenă din punctul de vedere al regizorului. În felul acesta, tu, ca cititor, vei prinde evoluţia şi vei afla ceva despre lucrurile tainice ale piesei. Ar fi necesar să citeşti toată Cântarea lui Solomon într-o singură expunere şi apoi să vezi scenele cu această cunoştinţă. După acest capitol, care familiarizează cititorul cu cartea în general, capitolele următoare vor detalia versetele în ordinea în care apar. Începând cu capitolul unu, metoda de descoperire va fi un scurt sinopsis al expunerii generale, urmat de o revedere a textului. Acum să privim la capitolul unu, scena unu din Cântarea lui Solomon.

SCENA 1

Sulamita se gândeşte (într-un loc pustiu) la dragostea ei pentru un Rege-Păstor. Gândurile ei sunt verbale. Ea creează cadrul pentru o retrospectivă a zilelor ei de la început când era o păstoriţă pe dealurile Iudeii. Îşi povesteşte amintirile din punctul de vedere al unei femei mature şi experimentate, apoi priveşte înapoi la început când era neînvăţată.

> „Să mă sărute cu sărutările gurii lui! Căci toate dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul, mirodeniile tale au un miros plăcut. Numele tău este ca o mireasmă vărsată. De aceea te iubesc pe tine fetele! Trage-mă după tine! Şi haidem să alergăm! Împăratul mă duce în odăile lui … Ne vom veseli şi ne vom bucura de tine; vom lăuda dezmierdările tale mai mult decât vinul! Pe drept eşti iubit“.
>
> (Cântarea cântărilor 1:2-4)

Observaţi începutul necaracteristic al acestei producţii. Fata strigă după iubitul ei să o sărute. În primele patru versete, ea cheamă audienţa la o intimitate rar întâlnită în lumea veche, dar foarte potrivită pentru generaţia noastră. Apoi începe să-şi depene povestea de iubire, începând cu începutul ei umil. Îşi aminteşte foarte bine cum a început totul.

[3] „Sărutările gurii lui“: Cuvântul trimis omului de către Domnul Isus este ca sărutările care acoperă întreaga omenire.

O păstoriţă singuratică îşi păzeşte turma pe o coastă de deal pustie din Iudeea. E la amiază, şi ea se plânge că pielea ei este uscată şi arsă de soarele fierbinte. Supărarea ei se întoarce spre fraţii ei care i-au hotărât soarta, dându-i această slujbă. Se pare că tatăl ei a murit, astfel că ea şi mama ei au rămas în grija fiului cel mai mare. Pentru a împărţi munca, sorţul ei a căzut pe îngrijirea caprelor (cap. 1:6-8). Ea se evaluează pe ea însăşi ca fiind „frumoasă“, şi cineva ar putea trage concluzia că ea se gândeşte la vandabilitatea ei pentru atracţie şi căsătorie.

În mod retoric, Sulamita apelează la „fiicele Ierusalimului“ ca să judece veridicitatea raţionamentului ei.

> „Sunt neagră, dar sunt frumoasă, fiice ale Ierusalimului, cum sunt corturile Chedarului şi cum sunt covoarele lui Solomon. Nu vă uitaţi că sunt aşa de negricioasă, căci m-a ars soarele. Fiii mamei mele s-au mâniat pe mine şi m-au pus păzitoare la vii. Dar via frumuseţii mele n-am păzit-o“.
>
> (Cântarea cântărilor 1:5-6)

Fiicele Ierusalimului joacă rolul unui cor în această piesă antică. Ele vorbesc cu actorii din când în când. Uneori ele împărtăşesc punctul de vedere al actorilor, similar cu a spune „amin“ la predica unui pastor; alteori ele pun întrebări, evocând un răspuns din partea actorilor. Deseori ele mută acţiunea piesei într-o altă direcţie. Ele arbitrează schimbarea scenelor. Ele schimbă subiectul între actori şi dau claritate la ceea ce se spune sau se face. De multe ori ele tac şi făcând aceasta, îşi dau consimţământul. Locul lor este unic în literatura biblică, dar asemănător îngerului din cer care îl însoţeşte pe Ioan din loc în loc. Şi în Apocalipsa 12 este o acţiune similară cu cea din Cântare. Apocalipsa 12 foloseşte metoda retrospectivei şi a perspectivei pentru a dezvălui adevărul. Această metodă oferă claritate şi sens scenelor care au loc în faţa observatorului. În acelaşi mod, fiicele Ierusalimului devin comentatoare pentru observator. Ele pot exprima un gând sau pot evoca un răspuns, dar în final rolul lor este să acţioneze în favoarea audienţei (care de obicei nu vociferează în timpul piesei). Fie că încurajează sau tac, fie că fac comentarii pozitive sau provoacă cu agresivitate, ele sunt o parte vitală a acţiunii. Trebuie să separăm rolul lor de cel al Sulamitei (mireasa) şi al mirelui ei (păstorul care s-a dovedit a fi Împărat) pentru claritate.

Nu după mult timp atenţia Sulamitei se abate de la singurătatea ei şi se îndreaptă spre Păstor. Monologul ei este întrerupt de apropierea unei figuri îndepărtate care-şi conduce turma spre ea. Nu ni se spune dacă s-au mai întâlnit înainte; putem doar să presupunem, după observaţiile pe care le face despre El, că s-au mai întâlnit. Ea vrea să ştie unde Îşi adapă El oile la amiază. Întrebarea ei capătă un caracter atrăgător când spune: „tu, pe care te iubeşte inima mea“. Nu ni se spune dacă lucrul acesta a fost exprimat cu voce tare sau spus în şoaptă numai pentru ea. Nu ştim dacă acesta este un gând care îi trece ei prin minte sau este o remarcă adresată Păstorului. Dar ştim că ea spune adevărul. Ea vrea să fie cu El; ea nu doreşte doar protecţie de ceilalţi bărbaţi prezenţi. Ea este interesată de o relaţie mai apropiată cu El. Altfel, ar fi fost mulţumită să meargă alături de tovarăşii Lui şi să fie doar una din grup. În capitolul 8, ea va folosi cunoştinţele adunate de la tovarăşii Lui pentru a formula cererea ei de apropiere. Ea nu ezită în afirmarea dorinţei ei:

> „Spune-mi, tu, pe care te iubeşte inima mea, unde îţi paşti oile, unde te odihneşti la amiază? Căci de ce să umblu ca o rătăcită pe la turmele tovarăşilor tăi?“
>
> (Cântarea cântărilor 1:7)

Purtarea agresivă a păstoriţei poate fi sau nu neobişnuită pentru acea perioadă istorică, dar noi ştim că aceasta este zugrăvită cu un scop. Ea este o tovarăşă pentru Păstor şi este destul de familiarizată cu El ca să se simtă bine în prezenţa Lui.

La momentul acesta fiicele Ierusalimului îşi fac simţită prezenţa. Ele o întreabă pe fată, ca s-o tachineze, dacă nu ştie deja unde-şi paşte Păstorul turma? Ele îi sugerează să meargă pe urmele oilor. Nu suntem siguri de ce fac ele lucrul acesta, dar e foarte probabil că ele aranjează scena ca s-o arunce pe Sulamita în braţele Lui ca pe o naivă.

Fata se luptă cu o părere proastă despre sine şi se simte foarte neatrăgătoare. Ea este foarte sensibilă cu privire la situaţia ei socială precară în comparaţie cu cea a unui Păstor, care evident că este destinat pentru lucruri mari. Datorită vârstei Lui, El este desemnat să facă temporar slujba de păstor. Ea este desemnată să aibă grijă de capre, din cauza situaţiei materiale. Turma ei este mică, şi ea ştie că turma Lui este mare, şi că El are mulţi slujitori alături de El. Ea n-are nici un slujitor.

Păstorul este totalmente îndrăgostit de ea. El nu vede decât frumuseţea fetei şi vorbeşte numai despre calităţile ei. El nu aude comentariile ei despre lipsurile ei. El este captivat de ochii ei, de mirosul ei, de puritatea ei. Cuvintele Lui sunt făcute să încurajeze, să angajeze, să întărească relaţia dintre inima Lui şi a ei. El îi spune despre casa Lui, care are multe camere în cel mai îndepărtat vis al ei. Casa ei modestă n-are nimic din splendoarea pe care o descrie El. Termenii pe care îi foloseşte El sunt şlefuiţi, şi expresiile vorbirii Lui te cuceresc. El dovedeşte o stare socială şi o bază culturală mai presus de a ei. Ochii lor se întâlnesc, şi cumva toate aceste consideraţii se şterg. Ea este conştientă de dragostea ei pentru El (cap. 1:12-13) şi Îl provoacă să-i facă avansuri.

SCENA 2

La momentul acesta, scena se schimbă; nu ni se spune ce s-a întâmplat între timp. Ştim că scena se schimbă într-o casă de ospăţ. Nu ni se spune ce a intervenit, dar apare un nou stadiu de implicare. Acesta nu este acelaşi cuplu care gungurea dulci cuvinte de iubire pe un deal al Iudeii. (Aş putea să fac aşa cum am mai făcut de câteva ori în procesul de înţelegere a Cântării; aş putea să fac propriul meu scenariu. Depărtarea mea de text are drept scop clarificarea şi această scurtă expunere nu va fi bazată pe Scriptură. Deşi este o presupunere, face să curgă mai uşor povestirea).

Mă gândesc că Păstorul îi promite fetei dragostea Lui şi ea Lui, apoi o întorsătură a evenimentelor Îl face pe El să plece. Presupun că El este luat de la slujba comună de păstor înapoi la Palat pentru îndatoriri mai mari. Din poziţia aceasta de putere porunceşte El ca Sulamita să fie adusă la El.

Obişnuiam să-mi imaginez că fata aştepta cu răbdare cuvânt de la Păstor, deoarece îi promisese că va veni după ea. Îmi imaginam de asemenea gândurile care îi treceau ei prin minte în timp ce se încredea în El împotriva tuturor îndoielilor. Cum trebuie să-L fi apărat ea pe El împotriva raţiunii fraţilor mai mari care cu siguranţă căutau s-o abată de la hotărârea ei. Ei trebuie să-i fi spus că bărbaţii întotdeauna pleacă cu o promisiune şi nu se mai întorc niciodată. Probabil chiar mama ei a căutat să-i schimbe părerea despre El (ca fiind o cauză pierdută), ţinând cont de distanţa în mile, în timp, şi din punct de vedere social. Îmi imaginam nopţile ei de singurătate, când îşi aducea aminte şi repeta mereu în întuneric cuvintele Lui de dragoste.

Toată această imaginaţie poate sau nu să fi fost adevărată, dar cumva în tot timpul, păstorița a ştiut că într-o zi Păstorul Îşi va onora cuvântul. Îmi pot imagina o escortă de la Împărat invitând-o la Palat. Dacă ea ştia sau nu că El este Împărat la momentul primei lor iubiri n-are importanţă. Oricum, inima ei era dată Păstorului. Imaginează-ţi cum este adusă la Palat şi i se spune că va fi mireasa Împăratului. Neştiind că Păstorul era Împăratul, s-ar putea să-i fi trecut prin minte gânduri de trădare. Ea îşi dăruise inima unui Păstor pe un deal al Iudeii, nu Împăratului. Ar fi fost devastator pentru ea să se mărite cu Împăratul şi nu cu Băiatul de care se îndrăgostise.

Ea este prinsă într-o dilemă. Poate ea să iubească un om pe care nu l-a întâlnit? Va putea ea să fie fericită cu Împăratul, în timp ce încă mai este îndrăgostită de Păstor?

Faptul că păstoriţa se afla în palatul Împăratului, aşteptându-L pe Împărat era suficient ca să producă frică. (Când a intrat în palat, mai mult ca sigur a fost învăţată în ce priveşte calităţile atrăgătoare, anticipând noul ei rol. Probabil că în pregătirea ei s-a inclus o nouă coafură, haine noi şi felul cum trebuie să le poarte. Poate că a fost instruită cu privire la ce Îi place şi ce nu-I place Împăratului. A fost transformată dintr-o păstoriţă într-o femeie de la curte). Ca şi Estera, ea este învrednicită de Dumnezeu să-şi însuşească poziţia de împărătească şi de soţie a Împăratului. Ea cunoaşte regulile şi reglementările. Persoana ei în oglindă s-a schimbat atât în gândirea ei cât şi în ce priveşte înfăţişarea fizică. Ea este frumoasă! Scena 2 are loc într-o casă de ospăţ. Plină cu mâncăruri şi flori exotice, aranjată cu cea mai mare grijă în detaliu, masa este o plăcere pentru toate simţurile fetei. Poate că ea nu experimentase niciodată o abundenţă ca cea pe care o avea acum. Stând şi aşteptând sosirea Împăratului, anticiparea şi poate neliniştea o înconjurau. În casa de ospăţ era suficientă mâncare pentru o întreagă armată, dar masa era pusă pentru doi.

Scena se deschide cu o cuvântare solomonică de mărire. „EU SUNT un trandafir din Saron, un crin din văi“ (cap. 2:1). Expresii familiare scapă de pe buzele Lui, şi păstoriţa Îl vede intrând în cameră. Este Păstorul! Împăratul este Păstorul. Exaltarea ei se revarsă în expresii de bucurie.

Auzim cuvintele absolute ale Împăratului-Păstor când intră: „Eu sunt un trandafir din Saron, un crin din văi. Ca un crin în mijlocul spinilor, aşa este iubita mea între fete“ (cap. 2:1-2). Vedem cum păstoriţei îi saltă inima în ea. Ea strigă: „Ca un măr între copacii pădurii, aşa este preaiubitul meu între tineri. Cu aşa drag stau la umbra lui, şi rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele“ (cap. 2:3). Ei se îmbrăţişează cu dragoste şi cu expresiile dulci ale iubirii. Oricine îşi poate da seama că se iubesc cu pasiune; nu-i mai interesează nimic altceva.

A sosit ceasul să se cunoască într-adevăr unul pe altul. Fata se odihneşte în prezenţa Împăratului; nu au nici un secret unul faţă de altul, nici trecuturi nemărturisite care să le umbrească ziua. Ea se simte bogată, bucurându-se de bogăţiile Lui. El îi spune că tot ce are El îi aparţine şi că ospăţul este doar un semn doveditor al bogăţiei care îi stă ei la dispoziţie. Ce greu este pentru ea să înţeleagă trecerea de la sărăcie, lipsă, şi a nu avea niciodată destul, la a avea tot ce-şi doreşte.

Cuplul se îmbrăţişează şi face toate mişcările asociate cu a-l iubi pe celălalt. Cuvintele lor sunt plăcute şi mângâietoare. Atitudinea lor este deschisă şi ne-evazivă. Ei i-a dăruit El împărăţia Sa, pentru că a găsit împărăţia Lui în ea. Totuşi, El este încă Împărat, şi El are îndatoririle Lui. El pleacă din prezenţa ei. (În versetul următor ea se bucură de întoarcerea Lui, dar întoarcerea aceea este condiţionată).

Împăratul se întoarce, dar păstrează o distanţă când cere ca Sulamita să I se alăture. Deşi ea doreşte ca El să rămână cu ea în casa de ospăţ unde este atât de bine, ea aude pentru prima dată în Cântare invitaţia de a-L însoţi. Ea ar fi vrut mai degrabă să rămână în sala de ospăţ şi să cunoască lucrurile noi din jurul ei decât să accepte invitaţia Lui. Ea ar fi vrut mai degrabă să-şi umple timpul odihnindu-se în camerele mari, cunoscând tot ce se întâmplă acolo, decât să-L însoţească pe El într-o călătorie pe străzi. Era sătulă de muncă şi de alţi oameni. Îşi amintea de timpurile grele când trăia în mijlocul poporului de jos şi de temerile pe care le evocau acele evenimente. „Nu, lasă-mă să stau aici“, pare să fie răspunsul ei. El o avertizează împotriva îndoielilor care se pot ridica în inima ei dacă va petrece prea mult timp departe de El, totuşi El onorează cererea ei.

SCENA 3

Găzduită în dormitorul ei, Sulamita începe să tânjească după prezenţa Împăratului-Păstor. Ea părăseşte camera şi merge pe străzi în căutarea Lui. Strada este pustie, cu excepţia străjerilor de noapte.

Fata vorbeşte în sinea ei când zice: „M-am sculat, atunci, şi am cutreierat cetatea, uliţele şi pieţele; şi am căutat pe iubitul inimii mele… L-am căutat, dar nu l-am găsit!“ (cap. 3:2). Împăratul îi ceruse să vină cu El, dar ea n-a vrut să vină. Acum ei îi pare rău. Gândurile ei aleargă spre El. Ea întâlneşte pe cei care păzeau cetatea în timpul nopţii. Ea îi întreabă pe păzitori dacă L-au văzut pe iubitul ei. Evident că ei L-au văzut, dar nu ştiu unde este acum. Ea îi lasă pe păzitori şi imediat după aceea Îl întâlneşte pe scumpul ei Împărat. Ea Îl îmbrăţişează, Îl sărută şi Îl aduce acasă la ea. Ea doreşte ca El să locuiască în casa mamei ei ca o confirmare a logodnei lor. (Adu-ţi aminte că logodna în zilele acelea era echivalentă cu căsătoria. Iosif era logodit cu Maria şi nu era privit cu ochi răi pentru că ea era însărcinată. Îngerul i-a spus să n-o alunge, ca pe una care a comis adulter, ci să continue s-o iubească întrucât lucrul acesta era de la Dumnezeu).

Împăratul rămâne cu Sulamita pentru o vreme, dar din nou o invită să-L însoţească în călătoria Lui printre oameni. Cât de necesar este pentru popor s-o cunoască pe viitoarea lor Împărătească. El doreşte să împartă vasta Lui împărăţie cu ea. Singurul mod de a împlini aceasta este să-i arate, s-o ajute să cunoască împărăţia prin ochii Lui.

SCENA 4

Scena 4 are loc într-o grădină. Împăratul îi cheamă pe prietenii Lui ca să le-o prezinte pe noua Lui logodnică. Scena grădinii este unică prin aceea că are loc într-o grădină adevărată care simbolizează inima ei. Grădina inimii este caracterizată de vechea scenă a grădinii pe care o găsim în capitolul 4:12 până la 5:1. Ei se plimbă prin grădină şi se bucură unul de altul.

Ceva s-a schimbat la aceşti îndrăgostiţi; este o schimbare subtilă. În ei are loc o maturizare a relaţiei. Un caracter posesiv a pătruns în fiinţa lor, un fel de stăpânire multiplă care vine cu timpul. În termeni moderni, ei sunt unul „în“ celălalt. Cuvintele lor sunt în cea mai mare parte aceleaşi, cuvinte de dragoste şi de mângâiere, şi totuşi există o schimbare. El îi spune ei că nu poate trăi fără ea. Ea este grădina Lui. El S-a plantat pe Sine Însuşi chiar în inima ei. Gândirea ei reflectă gândirea Lui. Interesele ei sunt interesele Lui. În sufletul ei cresc obiectivele vieţii Lui. Până acum, ea a fost o grădină închisă, aşteptând momentul să se deschidă numai pentru El. Ea îşi dă seama de schimbarea care s-a produs în viaţa ei. Ea nu mai este la fel ca înainte. Ea răspunde cu atâta profunzime, încât El o aseamănă cu o fântână, care a fost închisă, dar acum ţâşneşte cu putere. El este încântat de ea.

Sulamita îşi ridică glasul şi se adresează celor patru vânturi ale cerului. Ea cheamă iarna cea aspră şi rece, ca să întărească grădina, făcând-o impenetrabilă la asalt. (Israel experimentează frigul din nord, ca şi America de Nord). Apoi ea cheamă vânturile de sud să vină şi să bată peste grădina inimii ei, pentru ca miresmele plăcute să fie duse de vânt la iubitul ei. Cu alte cuvinte, ea doreşte ca grădina să crească pentru plăcerea Lui. Ea doreşte să-I placă numai Lui. Ea se bucură să aibă ceea ce El a plantat. Ea este încântată că grădina a produs lucrurile pe care El le admiră. În mod voit ea a renunţat la tot ce nu-I era Lui plăcut şi acum hrăneşte ceea ce Îi place Lui. Împăratul o vede atât de credincioasă şi de frumoasă că nu este mulţumit să Se gândească la ea de Unul Singur. El vrea ca toţi cei care Îl cunosc pe El s-o cunoască şi pe ea. Prietenii Lui intră acum în scenă la invitaţia Lui. El este nerăbdător să le-o prezin-

te, să le-o descopere pe partenera Lui romantică. El îi invită să bea din fântâna fiinţei ei. O astfel de invitaţie de a experimenta personalitatea şi farmecul ei nu ar fi neobişnuită nici astăzi. Ei se bucură împreună cu El. El are o comoară invidiată de toţi.

SCENA 5

Aceasta este scena căutării. O găsim pe Sulamita în dormitorul ei. O zi fericită a extenuat-o şi a lăsat-o dormind. Ea e trezită de glasul Preaiubitului ei. Plin de roua nopţii, El cere să intre în camera ei. Ea, care se dezbrăcase de hainele de stradă, se spălase şi se băgase în pat, Îi spune că nu poate veni la uşă. Ea şi-a spălat picioarele şi nu vrea să şi le murdărească. Ea Îl roagă să deschidă singur uşa, şi El încearcă. Mâna Lui intră prin crăpătura uşii, dar nu reuşeşte s-o deschidă. Dornic să nu treacă peste voinţa ei, El Se întoarce şi dispare în noapte. Neauzindu-L intrând, ea se dă repede jos din pat şi aleargă la uşă. Dar El plecase fără zgomot.

Frustrată de egoismul ei, Sulamita strigă după Împărat în întuneric, dar nu primeşte nici un răspuns. Fără să se gândească, ea iese în stradă doar în cămaşa de noapte. Din nou se întâlneşte cu păzitorii care-şi fac rondul. De data asta e cu totul altfel. În loc să fie tratată ca o fată inocentă care-l caută pe iubitul ei, păzitorii o scrutează cu poftă. Ea nu este îmbrăcată cuviincios. El se gândeşte: „Poate că Împăratul S-a săturat de ea; aşa că s-ar putea să fie deschisă la avansurile mele“. El pune mâna pe ea, gata să-i rupă hainele de pe ea. I se alătură şi alţi păzitori care au observat lupta. Strigătele ei şi lupta ei sunt întâmpinate cu lovituri. Ochii i se umplu de lacrimi în timp ce caută cu disperare să scape. Într-adevăr, ea reuşeşte să scape din prinsoarea lor şi aleargă spre locul unde a auzit pentru ultima dată glasul Împăratului, dormitorul ei.

Pierzându-şi doar demnitatea şi într-o ţinută dezordonată, Sulamita plânge cu suspine, în necredinţă, din cauza modului cum a fost tratată. Oamenii aceştia nu ştiau că se vorbise pentru ea? Ei nu realizau că ea era logodită cu Împăratul? Asta nu conta pentru ei? Îi treceau prin minte cu repeziciune toate consecinţele faptului că nu răspunsese cererii Mirelui. Dacă L-ar fi lăsat să intre şi n-ar fi fost aşa de independentă, toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

În timp ce plângea în hohote pe patul ei, fiicele Ierusalimului intră în scenă şi întreabă despre dragostea Sulamitei pentru Împăratul. Ele o roagă să le spună motivele pentru care ea Îl iubeşte atât de mult. Ele o fac să spună în detaliu ce gândeşte despre El. Ele îi cer aceasta ca să întărească hotărârea din inima ei şi ca să-i distragă într-o oarecare măsură atenţia de la ceea ce s-a întâmplat pe stradă.

Răspunsul fetei ar fi topit şi cea mai rece inimă. Ea descrie fiecare detaliu intim al Împăratului-Păstor. Nu a omis nimic. Descrierile ei dezvăluie dorinţa ei profundă după El. Ea nu poate găsi superlative suficient de bogate pentru El. În final, ea exclamă: „Toată fiinţa lui este plină de farmec. Aşa este iubitul meu, aşa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului!“ (cap. 5:16). (A fi scump şi iubit înseamnă să plonjezi în dragostea adevărată). Dragostea ei este adevărată, şi ea le spune cât de adevărată este.

Însă fiicele Ierusalimului continuă să întrebe. Ele caută să scoată de la Sulamita un angajament verbal ţinut înaintea multor martori, dar sunt oprite de alt glas. Este glasul Împăratului! El a ascultat mărturisirea dragostei ei! A ascultat descrierile ei şi a savurat cuvintele ei. Acum este rândul Lui!

Împăratul care face toate lucrurile bine, cu siguranţă că a făcut şi aceasta bine. El oferă cel mai frumos sonet de dragoste al tuturor veacurilor. Descrierile Lui cu privire la Sulamita sunt dezvăluiri intime a ceea ce vede El în ea. Înaintea Lui nu mai este o fată naivă, ci o femeie. Ea are statura unei femei cu drepturi depline. El îşi aţinteşte privirile spre ea şi descoperă că ea are mai mult decât frumuseţe fizică; ea este o „fată de domn“, muzica Lui se sincronizează cu a ei. Ei îşi cântă unul altuia refren după

refren. Oricine îi vede, îi aprobă. Sunt făcuţi unul pentru celălalt, croiţi ca să împlinească nevoile celuilalt, o întregire divină.

Sulamita strigă către fiicele Ierusalimului: „Eu sunt a iubitului meu, şi el doreşte de mine“ (cap. 7:10). Această declaraţie este de neînţeles. Ea descoperă lumii că întreaga fiinţă a Împăratului este ascunsă în ea. El are nevoie de ea. O iubeşte. O doreşte. Nu poate trăi fără ea.

Din nou Împăratul o invită pe Sulamita să vină cu El. El o cheamă: „Haidem să ieşim pe câmp, să rămânem noaptea în sate!“ (cap. 7:11). Ea acceptă repede. Nu vor mai fi nopţi însingurate, nici scene pe străzi. Ea va sta lângă El zi şi noapte pentru totdeauna. Locul ei este lângă El. Viaţa ei este viaţa Lui; interesele ei, interesele Lui. Lumea va şti că ea s-a angajat serios pentru El.

Împăratul şi Sulamita intră în sate şi acolo ea întâlneşte mulţimi în nevoie. Acum ştie de ce dorea El ca ea să vină cu El. Lui Îi este milă de ele şi le vindecă. Printre oameni, El umblă împlinind Luca 4 cu ungerea Lui peste ei. Acolo ea învaţă de la El cum să înveţe poporul. Ea participă la lucrarea Lui; ea onorează felul Lui de a fi şi de a lucra. Ea se bucură de poziţia Lui şi face tot ce ştie ca să-L ajute pe cale. Sarcina ei nu este prin constrângere; ea a primit-o voluntar! Legea Dragostei este mai mare decât oricare altă lege. Ea slujeşte aşa cum L-a văzut pe El slujind. Ea îşi pune mâinile peste bolnavi şi ei se vindecă. Ea cheamă lucrurile în fiinţă prin credinţă. Ea aude strigătul jalnic al celor îndureraţi şi le împlineşte nevoile. Ea este extensia fiinţei Lui, chiar şi când El nu este prezent. Mulţimile o iubesc şi o onorează pentru că ea este ca El.

SCENA 6

Încep pregătirile pentru nuntă. Mulţimile au plecat. Scena este goală cu excepţia Împăratului-Păstor şi a Sulamitei. Aşa cum a început, tot aşa se şi termină piesa, cu ei doi. Cele mai frumoase cuvinte din text ies din gura Lui, dar ar fi putut să iasă şi din gura ei. Un concert al dragostei îi înconjoară. El spune: „Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău; căci dragostea este tare ca moartea, şi gelozia este neînduplecată ca Locuinţa morţilor; jarul ei este jar de foc, o flacără a Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea, şi râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreţ“ (cap. 8:6-7). Ea este într-adevăr perla Lui de mare preţ!

În siguranţă la locul ei împreună cu Împăratul şi pregătindu-se acum să se unească cu El formal înaintea Tatălui Său, atenţia Sulamitei se întoarce spre alţii. Ea este îngrijorată că sunt mulţi care nu vor experimenta tot ce a experimentat ea şi nu au bucuria pe care o are ea. Aici este tema eternă. El spune că împărăţia Sa este plină de fiinţe ca ea, că ea este ca Eva şi îi reprezintă pe toţi care sunt „în El“. Totul este pregătit pentru cei care doresc.

Sulamita este mulţumită, pentru că ştie că, fie prezent fie absent, Împăratul-Păstor locuieşte în grădina inimii ei şi este tot timpul cu ea. Ultimele ei cuvinte sunt strigătul bisericii: „glasul tău, binevoieşte şi fă-mă să-l aud!“ (cap. 8:13). Cântarea se încheie similar cu Apocalipsa: „Vino repede, iubitule, ca o căprioară sau ca puiul de cerb pe munţii plini de mirozne!“ (cap. 8:14)

EPILOG

Această piesă, văzută ca un întreg, prezintă o imagine diferită faţă de părţile ei. Dezvăluirea Cântării devine povestea vieţii oricărui credincios. Bogată în zugrăvirea timpurilor, este simplu acum să-i aflăm sensul. Ne-ntrebăm de ce a durat atât de mult. Găsim răspunsul în alte scrieri ale lui Solomon, Eclesiastul 3:1: „Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui“. Vremea pentru Cântare este acum.

CAPITOLUL 3

O SĂRUTARE SFÂNTĂ

„Să mă sărute cu sărutările gurii Lui!“
(Cântarea cântărilor 1:2)

ASCULTAŢI CUM VORBEŞTE DOAMNA

După ce stabileşte identitatea Cântării în versetul unu, Solomon o aruncă în scenă pe Sulamita într-o manieră electrizantă. Ea face către audienţă o afirmaţie îndrăzneaţă şi totodată neobişnuită pentru vremurile antice. Această femeie nu stă pe aceeaşi poziţie ca celelalte din vremea ei. De fapt, femeia din Cântare este mai egalitară decât contemporanele ei. Ea îşi asumă o poziţie de putere şi se bazează pe faptul că ea a fost destinatara sărutărilor Lui mai dinainte!

Aceste cuvinte şi pasiunea asociată cu ele îl introduc îndată pe spectator în acţiune. Declaraţia Sulamitei este plină de înţelesuri. Ea apare pe scena vieţii, nu într-un templu. Nu suntem în biserică. Nimic din banalităţile, rugăciunile şi răspunsurile la participare nu sunt sugerate în aceste pasaje. Din acest motiv a pus-o Solomon pe Sulamita în scenă. Această lucrare este despre doi îndrăgostiţi care se cunosc în mod intim şi personal. Ea doreşte ca Împăratul-Păstor s-o sărute! Ea doreşte un sărut cu gura. Ea crede că El este singura persoană care sărută din lume. Ea poate chiar să ateste că odată ce ai fost sărutată de El, nici un alt sărut nu-ţi va mai plăcea. Sărutul lumii n-are nici o valoare în comparaţie cu al Lui.

Această doamnă doreşte să fie intimă. Ea doreşte să fie a Iubitului ei. Ea Îl doreşte aproape de ea. Ea stârneşte dragostea din comoara emoţională a inimii ei. „Să Mă sărute (El)“, deschide uşa spre predarea completă. Ea reprezintă esenţa Miresei Domnului Isus care este predată complet în dragostea ei pentru El. S-au dus manierele potrivite unei biserici; sunt binevenite braţele unui iubit.

Să examinăm această declaraţie. Ce este mai intim decât un sărut? Un sărut înlocuieşte conversaţia. Ajunge la un nivel de comunicare mai înalt. Un sărut este o modalitate de a „intra în“ fiinţa altuia. Îndreptată exact spre trupul format din credincioşii „zilelor din urmă“, aceasta este o declaraţie care inaugurează următorul pas al relaţiei noastre cu Domnul Isus. Nu vor mai fi concepţii tradiţionale care promovează distanţa în locul apropierii. S-a dus formalismul unui cler profesional şi a laicilor smeriţi! Mulţumesc lui Dumnezeu pentru sărut!

Împăratul-Păstor să fie iniţiatorul. „Să Mă sărute (El)!“ Aceasta este dragoste intimă. Dragostea intimă este tot ce oferea grădina Edenului: plimbări intime, conversaţii intime cu un Dumnezeu căruia Îi place să audă cele mai triviale lucruri pe care le îndrugă creaţia Sa. Păcatul a distrus acea scenă, dar nu şi pe aceasta. De păcat a avut grijă Domnul Isus, şi sărutul Lui iniţiază o restaurare despre care nu s-a vorbit până acum. Distanţa nu va mai fi tolerată; este timpul pentru „apropiere personală“.

Distanţa a caracterizat Vechiul Legământ votat de o congregaţie a lui Israel. „Moise să meargă pe munte“, a fost decizia lor. În locul unei vederi intime a Celui Sfânt, li s-au adus porunci şi un cort. Votarea lor a dovedit ceea ce toate votările de acest gen au dovedit, că democraţia votează deseori greşit. Teocraţia este mai bună. Teocraţia pecetluită cu un sărut este mult mai bună! Ea aduce înapoi ceea ce intenţiona Dumnezeu pentru Fiul Său, ca El să nu fie niciodată înşelat în intimitate. Un sărut oferă siguranţa că cei răspunzători sunt aproape, atât de aproape că-şi simt respiraţia. Atât de aproape că cele mai mici ezitări sunt privite cu atenţie. Sunt mai

aproape decât un templu, mai aproape decât o biserică, mai aproape decât orice teologie. Da, cu un sărut spontaneitatea este la ordinea zilei. Viaţa romantică pătrunde peste tot. Fiind îndrăgostiţi de Domnul Isus, suntem chemaţi la aceeaşi poziţie ca şi Sulamita, „Să Mă sărute (El)“. Mireasa Domnului Isus nu poate cere mai puţin.

Focul pasiunii arde într-un sărut. (Dacă te îndoieşti de acest fapt, dă un sărut fără pasiune iubitului tău şi vezi care este răspunsul). Mireasa pe care Domnul Isus plănuieşte să o aducă înaintea Tatălui nu va fi o Mireasă fără pasiune. Focul care arde în El va arde şi în Ea. Ea a primit botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc. Ei se întâlnesc pe aceeaşi bază. Sulamita poate fi criticată în versetele următoare, dar ea nu suferă nici un fel de critică pentru dorinţa ei după El. Ceea ce secole de profeţi şi miriade de istorii de vieţi n-au putut face, a făcut un singur sărut. Domnul Isus a suferit crucea şi S-a dat pe Sine Însuşi ca să aibă acest moment cu mireasa Lui; nimic nu se poate compara cu sărutul Lui. Când ai fost îmbrăţişat de Fiul lui Dumnezeu, ai fost într-adevăr îmbrăţişat!

Această carte este unică, pentru că nici un ordin rabinic n-ar fi putut s-o scrie. Numai Duhul Sfânt ar fi îndrăznit să-i scrie paginile. Solomon a dat-o ca un om cu multă înţelegere în ce priveşte pasiunea şi dragostea, ca un dar din partea Celui Sfânt. Un sărut este deseori uşa de intrare spre relaţii mai intime. Doi oameni deschid uşile spre voinţa şi intenţia celuilalt printr-un sărut. Sărutările ţes o ţesătură de angajare reciprocă şi îi unesc pe participanţi într-o coeziune spirituală. (Atât de spiritual este acest act că li se spune credincioşilor să se salute unul pe altul cu o sărutare Sfântă). În cazul Sulamitei, ea se face ecoul inimii oricărei mirese: „Sunt deschisă pentru avansurile Lui“.

Când trupul format din credincioşi devine Mireasa, ei sunt deschişi pentru avansurile Domnului Isus. Agenda lor de lucru s-a pierdut, s-a dus construirea împărăţiei, pentru că un sărut este de ajuns. Controlul Lui este mai de dorit decât lumea care ne înconjoară. Inima Sulamitei doreşte să se topească sub sărutul buzelor Împăratului. Predarea nu este pierdere; este câştig când Cel căruia I te predai este Fiul lui Dumnezeu. Să fii ţinută strâns în braţele Lui, în timp ce te uiţi în ochii Lui şi auzi cuvintele Lui dulci, este momentul suprem. Pentru aceasta am fost născuţi. Trebuie să-L simţim pe Domnul Isus, nu să filozofăm despre El!

Un sărut între un bărbat şi o femeie introduce un nou nivel pentru relaţia lor. Este angajare. Este părtăşie. Este prima fază a unirii. El duce pe tărâmul sentimentelor. Deşi fără cuvinte, invitaţia lui este clară. El spune cu un nou înţeles: „Mă simt bine când eşti atât de aproape de mine, vorbind cu mine, iubindu-mă, chemându-mă cu cuvinte pline de dragoste. Când mă săruţi, toată atenţia mea se îndreaptă spre TINE!“

Când îndrăgostiţii se sărută pe gură, un nou element este introdus. Acesta nu este o strângere de mână, un pupic prietenos pe obraz; acesta este un sărut pe gură. Sărutul pe gură declară o schimbare relaţională. Acesta este exact motivul pentru care este introdus chiar la începutul Cântării. Domnul Isus este pe punctul de a avea o Mireasă: o Persoană pe care El o cunoaşte şi care Îl cunoaşte. Ea, care este a doua Evă, doreşte să fie sărutată de al doilea Adam. Nu, n-a fost niciodată intenţia Cerului ca El să fie singur. Umblarea Lui pe pământ fără o Mireasă a fost abstinenţa pentru ACEASTĂ MIREASĂ!

Observaţi că textul spune: „Să Mă sărute cu SĂRUTĂRILE gurii Lui“ (cap. 1:2). Aceasta înseamnă mai mult decât un sărut. Sulamita Îi cere Împăratului s-o sărute cu toate sărutările pe care le vrea El, pentru că ea le vrea pe toate. Cu alte cuvinte, El are permisiunea (actul voinţei ei) s-o sărute şi să nu se oprească. El este binevenit. Dragostea este precursorul cererii. Ea doreşte sărutările Lui. Ea este receptivă la ele. Ea este un participant dispus şi activ la ele. Cum sărutul este o expresie a dragostei, tot aşa este şi o expresie a încuviinţării, a învestirii şi a dorinţei. Sulamita este obişnuită să fie lângă El; ea nu simte nici o supărare când cere un sărut. Ea este

preocupată în mod profund şi activ cu El. Pasivitatea nu poate fi niciodată o acuzaţie aruncată asupra Sulamitei. Pasivitatea este pentru Biserică. Pasiunea activă este semnul distinctiv al Miresei.

Ai observat că odată ce a fost ruptă bariera cu un sărut, nu se mai aşteaptă nimic altceva? Un sărut stabileşte un nou set de reguli care guvernează comportarea. Distanţa socială nu mai este respectată. Când Unsul o sărută pe Mireasa Lui unsă, ceva nou apare pe scenă. Într-adevăr, acesta este pasul următor, un pas dincolo de tot ce-şi poate imagina trupul format din credincioşi. Un potop este pe cale să aibă loc. Un potop de sărutări, de îmbrăţişări, şi de frenetică bucurie a invadat ziua. (Cred cu toată convingerea că odată ce adevărata Mireasă va intra în această relaţie, în mod voluntar şi prin viu grai, aşa cum face Sulamita, nu va fi mult timp singură). Mijlocirea ei va primi răspuns de la o Persoană şi sărutul Lui.

Un sărut simbolizează atât de multe lucruri care nu sunt exprimate în cuvinte, încât este dificil de definit. În funcţie de indivizi, de moment şi de vremuri, un sărut înseamnă multe lucruri diferite. Importanţa lui pentru Cântare nu poate fi egalată uşor. La momentul acesta, în timpul acesta, cu aceşti participanţi, sărutul înseamnă restaurare. Pentru a înţelege Cântarea lui Solomon, trebuie înţeles sensul sărutului, pentru ca această dorinţă să nu fie ultima.

Restaurarea este unul din elementele cheie în zilele din urmă. Nimic nu atrage după sine restaurarea ca un sărut. A fost sărutul despre care a vorbit Domnul Isus în parabola Lui despre fiul risipitor. Sărutul tatălui a restaurat complet, printr-o singură acţiune, tot ce fusese distrus de lume. Sărutul lui a restaurat favoarea înaintea tatălui. Sărutul lui a dat frâu liber conversaţiei care părea imposibilă. Cuvântările pregătite dinainte au căzut la pământ ca inutile în urma unui sărut. Cuvintele fiului risipitor s-au pierdut în cuvintele tatălui care cere Inelul şi Haina. Autoritatea şi puterea au fost transferate fiului risipitor într-o clipă. A fost aşezat imediat în poziţia care i se cuvenea în familia extinsă. Dacă în capitolul 1 versetul 2 nu se vorbeşte despre nimic altceva, se vorbeşte despre aceasta! Iubitul Sulamitei a considerat-o nici mai mult nici mai puţin decât pe deplin restaurată. Versetele care apar mai târziu în acest capitol, în care Sulamita exprimă o părere negativă despre ea însăşi, nu reprezintă un factor. Ca Mireasă a Lui, ea nu mai doreşte să vorbească în termeni negativi; vorbirea ei este sigură şi plină de putere.

Sulamita cere un sărut! Ea doreşte încuviinţarea simbolizată de el. Fiinţa ei lăuntrică caută căldura şi intimitatea pe care numai un sărut le poate aduce. Însă Cel care sărută trebuie să fie Împăratul-Păstor! El este autorul iertării şi al iubirii sensibile. El a stabilit ca Dragostea să guverneze peste Lege. Cele care L-au înţeles în privinţa aceasta au spart vase de untdelemn şi I-au spălat picioarele, ştergându-le cu părul lor. Cei care nu au înţeles aceasta stăruiau pe lângă El cu afirmaţii doctrinare şi dileme ale religiei. La fel este şi astăzi! Cei care Îl înţeleg pe Domnul Isus „se reazemă pe pieptul Lui“. Cei care nu-L înţeleg aleg, ca Iuda, mai degrabă să-L sărute decât să fie sărutaţi de El.

Tandreţea este în sărut. Frica se topeşte în sărut. Un sărut topeşte distanţa şi distruge timiditatea. „Cunoaşterea“ este ordinea stabilită, mai degrabă decât doar o „cunoştinţă despre“. Adu-ţi aminte că Solomon a croit un drum în istorie prin faptul că i-a mutat pe israeliţi de la „Cortul întâlnirii“ la Templu. Destinul unei asemenea mişcări a preîntâmpinat un timp când oamenii aveau să cunoască mult mai mult despre Lege decât despre Dragoste. A sosit timpul când ei ţineau mai mult la tradiţiile lor decât la Comoara lor. Când Domnul Isus S-a născut pe acest pământ, El a venit ca o judecată pentru tot ce devenise religia stabilită. El n-a restaurat-o la forma iniţială pe care a avut-o în ziua când Dumnezeu a locuit în cort cu oamenii prin nor şi foc, ci El a stabilit o nouă ordine bazată pe Legea Dragostei. Aceasta a permis oamenilor să intre în ceruri şi să umble cu focul.

Ce se mai poate găsi în acest sărut? El arată că aceasta este o relaţie a „sărutului“: foarte apropiată, foarte tandră, extrem de personală şi care garantează purtarea de grijă. Totuşi, aceasta nu este esenţa relaţiei; este platforma pentru această relaţie. Zidită pe purtarea de grijă, fiind expresia vie a capitolului 1 Corinteni 13, ea provoacă toate celelalte relaţii de viaţă. Odată înţeles, acest standard devine noua temelie pentru umblarea cu Domnul Isus. Distanţa nu va mai domni. El nu va mai fi doar întronat în putere la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. Ci El va fi întronat şi în inimile noastre. „Să MĂ sărute (El)“, este strigătul fiinţei noastre. Ştiind că dorim această intimitate chiar dacă ar fi oferită doar unui singur credincios de pe pământ, noi strigăm: „Să fim noi ACELA!“ Dacă lucrul acesta pare egoist, atunci aşa să fie!

Sărutările se vor stinge cu siguranţă spre apartenenţă, şi aici este calvarul. Domnul Isus este al nostru, şi noi suntem ai Lui. Această „apartenenţă reciprocă“ L-a condus pe El la cruce, acolo unde dragostea a fost scrisă în mâini însângerate. Jertfa de la calvar este o jertfă pentru o iubită. Pentru că a văzut prin credinţă o Mireasă răscumpărată, curată, şi fără pată, aşteptând sărutul Lui, El a murit. O, sărutul format de acest fel de dragoste are ingrediente de neînchipuit pentru intelectul muritor. Ce se spune în aceste pasaje nu poate fi stabilit prin eforturile minţii. Toate studiile biblice a un milion de instituţii nu pot dezvolta în inimă ceea ce se poate împlini printr-un sărut! Universităţile nu pot înţelege studiul acestei iubiri a inimii. Purtând în trupul Său cicatricele suferinţelor Sale, Domnul Isus deţine triumfător ceea ce reprezintă Preţul. Dumnezeul meu, când citim pasajul: „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos BISERICA“ (Efeseni 5:25), ce diferit sună! Biserica nu mai este privită ca o catedrală sau ca o convenţie; este privită din perspectiva Miresei.

„Să mă sărute“, se aude mai sus de sunetul orgilor, al corurilor şi al predicilor. Chemarea lui este chemarea celor care sunt gata să-L îmbrăţişeze pe Domnul Isus conform condiţiilor Lui, nu ale lor. Agenda Lui este scrisă în noi. Asta este cu totul altceva decât să căutăm o agendă a noastră. Chemarea noastră va primi răspuns; a Sulamitei a primit. Este „chemarea fecioarelor“ a celor care au candelele în bună stare. Este chemarea acelora care au untdelemn din belşug, care tânjesc noapte şi zi după atingerea Lui, după sărutul Lui şi după glasul Lui. Aşa cum Templul a fost înlocuit de limbile de foc împărţite, tot aşa legalismul prezent va fi înăbuşit cu un sărut!

A fost dorinţa Domnului nostru să instituie o formă mai profundă de comuniune decât un pahar: această formă este sărutul Lui. El le-a spus ucenicilor Lui că nu va mai participa la o astfel de cină până când va face aceasta împreună cu ei în cer. O comuniune va chema o alta. Va avea loc o căsătorie, şi cina comuniunii va fi pecetluită cu un sărut. Ce cuvinte criptice au fost acelea! Nedorind ca părtăşia să fie instituţionalizată prin doctrină, El hotărăşte timpul şi locul pentru adevărata ei realizare. Noul legământ este un lucru al Miresei. Romani 5 spune aceasta. Când prima mireasă a căzut în groapa păcatului şi a apucat mâna primului Adam, păcatul a intrat în lume. Iată, al doilea Adam apucă mâna celei de-a doua Eve, şi dreptatea trece dincolo de păcat pentru a anula orice datorie.

Observaţi cum sărutul Împăratului-Păstor topeşte distanţa şi timiditatea, astfel încât Mireasa Lui să fie atrasă în noua ordine. Nedorind ca ea să rămână neinstruită, ignorantă şi neîmplinită, El începe cu un sărut. El este cel care sărută. El este iniţiatorul. Sărutul Lui nu este calea spre seducţie; sărutul Lui este tandreţe care duce la o trezire fără nici o părere de rău. Lecţiile Lui sfârşesc în bucurie. Învăţătura Lui cere şi mai multă învăţătură. Sărutul Lui cere mai mult. „Să Mă sărute cu sărutările GURII LUI“, pentru că Cel care a chemat lumile la existenţă prin Cuvântul Lui cu siguranţă scoate un alt suspin în sărutul Lui! Lecţiile Lui de dragoste încep cu acceptarea. Ele o determină pe ea să răspundă şi, cu fiecare răspuns, o poartă spre noi nivele de înţelegere. Fiecare nivel cere permisiunea ei, pentru că voinţa ei nu este

niciodată violată. Ea este înconjurată de dragostea Lui şi prin interacţiunea lor va fi atrasă spre natura Lui. Romani 5:17 spune aceasta clar:

„Dacă deci, prin greşeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul şi darul neprihănirii, vor domni în viaţă prin acel unul singur, care este Isus Hristos“.

„… TOATE DEZMIERDĂRILE TALE SUNT MAI BUNE DECÂT VINUL“. (Cântarea cântărilor 1:2b)

Odată ce Domnul Isus a plătit preţul de răscumpărare al lui Osea (Teza lui Osea este că el a adus-o înapoi pe mireasa lui şi a reabilitat-o la sânul lui în acelaşi fel în care Domnul Isus a plătit preţul la Calvar pentru a-l răscumpăra pe om şi a-l aduce înapoi la Dumnezeu), Mireasa Lui putea să declare cu toată sinceritatea următoarea parte a acestui verset de început: „Căci toate dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul“. Vinul în cazul acesta este sinonim cu a-şi trăi viaţa în „lume“. Dragostea lumii este ilicită şi plină de intenţii egoiste. A fost nevoie de un Salvator pentru a ilustra diferenţa pe care Dumnezeu vroia ca noi s-o experimentăm în dragoste. Odată ce am fost bine informaţi despre această diferenţă, strigătul inimii noastre va fi: „Destul, sunt sătul de dragostea ilicită a unei lumi fără El!“ Dragostea Domnului Isus nu are caracterul ilicit al poftei acestei lumi. Mireasa ştie care este diferenţa şi spune aceasta în acest verset. Biserica, fără discuţie, se consideră a fi Mireasa. Aceasta se învaţă la orele de teologie şi în general s-a acceptat de către lumea denominaţionalismului. Totuşi, delimitarea dintre Mireasă şi Biserică începe din acest punct. Mireasa ştie care este diferenţa dintre dragostea Lui şi „dragostea lumii“. Ezechiel a adresat exact această dilemă în zilele lui. Ezechiel 44 ne arată diferenţa în termeni clari. Ezechiel L-a întrebat pe Dumnezeu de ce a îngăduit ca preoţii şi leviţii să rămână în slujbă când El (Dumnezeu) ştia de greşelile şi păcatele lor. Dumnezeu a spus că preoţii şi leviţii care s-au rătăcit pot să continue să slujească poporului, dar nu se pot apropia de El şi nu pot să-I slujească Lui. Declaraţiile făcute în ziua de Sabat de către o preoţie întinată n-au ajuns în ceruri, şi nici cele făcute pentru Biserică nu vor ajunge. Prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu El. El nu va săruta o cârpă veche şi mototolită dintr-un lucru. Mireasa nu poate sorbi vinul (viaţa) lumii, sperând că stropii nu-i vor păta haina. Ea nu poate să şadă în barul lui Satan, în Cafeneaua Iadului, şi să facă cu ochiul chelnerului doar ca să ajungă repede acasă la sărutul Domnului Isus. Trebuie să vină un moment definit în viaţa ei când limbajul beţivilor acestui pământ, caracterizat de insinuările obscene ale seducătorilor lui, va fi ignorat. Ea va trebui să hotărască în a cui casă va locui, ale cui sărutări o vor satisface, a cui dragoste este cea mai mare. Dragostea Lui înlătură dragostea lumească bazată pe fantezie, indusă prin mass-media. Dragostea Lui este sfântă. Dragostea sfântă diferă faţă de dragostea pământească în mărime şi gen. Este o dragoste generată dintr-un fond diferit. Temelia ei este în cer; sursa ei este Fiul lui Dumnezeu. Dragostea trebuie să-şi indice sursa, care este parte integrantă din natura ei. Sulamita arată că sursa ei este în El. „Dragostea Lui este mai dulce decât vinul“, arată sursa acestei dragoste şi declară că diferenţa este în El. Ce face dragostea Lui atât de deosebită?

Grecii au folosit nouă cuvinte diferite care se traduc în ultimă instanţă cu „dragoste“. Ei au dezvăluit sursa şi tipul dragostei despre care se vorbeşte folosind cuvinte diferite. Domnul Isus a folosit această tehnică ca o bază pentru chestionarea lui Simon Petru la sfârşitul misiunii Sale. Întrebarea Domnului Isus: „Mă iubeşti tu…?“ cerea un răspuns de acelaşi gen de la Simon, dar el nu l-a dat. Dacă un îndrăgostit îi şopteşte iubitei lui: „Te iubesc cu toată inima mea“, se aşteaptă de la ea un răspuns tot atât de sincer şi de profund ca şi declaraţia. Dacă ea replică cu

dezinvoltură: „Mda, şi eu te iubesc“, el n-are nevoie de un dicţionar de cuvinte ca să înţeleagă.

Exprimarea dragostei caută un răspuns de aceeaşi natură, deşi poate fi suficient de înţelegătoare ca să nu se lase limitată de răspunsul pe care îl primeşte, oricare ar fi acesta. Sulamita cere sărutările Păstorului şi declară că dragostea Lui este mai dulce decât vinul. Declaraţia ei va primi un răspuns de aceeaşi natură şi cu aceeaşi ardoare. Aşa este Domnul Isus! Nevoia ei umană şi spirituală este El. Domnul Isus este cu adevărat singurul care poate împlini această nevoie. Adu-ţi aminte că această lucrare are la bază planul uman, şi ea satisface nevoile umanităţii în limite umane. Domnul Isus Îşi iubeşte Mireasa când ea este pe pământ. Mireasa are nevoie de o relaţie de dragoste cu Domnul Isus în timp ce este aici.

Faptul că omenirea, în general, doreşte cu ardoare o relaţie de dragoste este dovada suficientă că Dumnezeu a creat minunea ei în inima omului. Ce auzim în declaraţia Sulamitei este ceva ce orice fiinţă umană poate exprima. Cântarea nu are la bază o stare eterică, nepământeană. Puterea Cântării se manifestă în timpul de acum. Cadrul ei este pământul, nu cerul. Învăţăturile ei sunt pentru pregătirea noastră ca să urcăm mai sus în ACEASTĂ viaţă. Cântarea ţinteşte inima celui care o analizează. Dacă cititorul este adevărata Mireasă, el sau ea vor fi puternic atraşi şi cuceriţi de puterea ei. Dacă cititorul nu are urechi cu care să audă sau ochi cu care să vadă, cartea nu va însemna nimic pentru el.

Nu poţi să rămâi spectator şi să împlineşti scopul Cântării. Când păşim pe scenă şi strigăm: „Sărută-mă!“ şi exclamăm: „Dragostea Ta este mai dulce decât vinul“, în momentul acela biruinţa va creşte înăuntru nostru. Tabloul lui Solomon nu este o piesă de muzeu încuiată în dulapul antichităţii. Este o lucrare prezentă. Mulţi credincioşi au ieşit din cămăruţa rugăciunii şi a dulcii părtăşii cu Domnul Isus, strigând: „Dragostea Ta este mai dulce decât vinul“.

Cei care au ieşit clătinându-se din camera de sus ştiau deja mai mult decât lumea care îi privea. Fiind plini până la refuz cu vinul (viaţa nouă) revărsării Lui, umpluţi cu acelaşi Duh care L-a umplut pe El, au ieşit pe străzi. Ei cunoşteau vinul dragostei Lui. Ca şi cei dintâi ucenici, şi sfinţii moderni trebuie să ajungă la o concluzie proprie: „Toate dezmierdările Tale sunt mai bune decât vinul (decât viaţa lumii)“. Nimeni nu poate să ia acest angajament pentru altul. Fiecare gură trebuie să mărturisească aceasta. Când o spunem cu gura noastră, ca o mărturie pentru noi înşine şi pentru lume, ceva se schimbă în noi. Ne definim clar mărturia şi ne întărim convingerea că a avea dragostea Lui este o mai mare bogăţie decât tot ce poate să ne ofere „vinul lumii“.

Beţii de plăceri, scenarii lumeşti de satisfacţie carnală, acestea caracterizează vinul lumii. Vinul lumii promite, dar nu poate împlini ceea ce promite. Oferă, dar nu poate duce la îndeplinire. Bea din poţiunea ei umanistă, senzuală şi vei găsi scursurile narcotice ale morţii. „Drumuri fără sens care duc la pierderi fără rost“, aceasta vede mintea luminată a Miresei. Dragostea Domnului Isus este mai dulce la gust, pentru cerul gurii, pentru minte decât tot farmecul pământului concentrat în vinul lui. Bucuria de nespus nu poate fi găsită înăuntrul porţilor lumii sau bând vinul ei.

Pentru adevărata Mireasă, nu poate exista nici o relaţie cu lumea, nici cu manifestările ei sociale şi religioase. Cele mai multe dintre căile de exprimare ale lumii, muzica ei, filozofiile ei, mass-media ei ordinară, trece pe lângă urechile ei. Ea a fost cu Unul al cărui glas este toată muzica pe care şi-a dorit-o vreodată. Învăţăturile Lui întrec cele mai bune filozofii. Căile Lui sar peste condiţia prezentă către un loc numit Credinţă. Aici locuieşte El. Aici locuieşte Ea. Amândoi văd pământul dintr-un punct de vedere părtinitor, un punct de vedere care deseori nu este împărtăşit nici de grupurile religioase, nici de denominaţiile puternice. Ea este Mireasa răscumpărată, şi ea recunoaşte că nu există nici un fel de înţelegere pasivă cu lumea.

Mireasa ştie de Satan şi de dorinţa lui de a amăgi, de a înşela şi de a provoca moartea. Aşa cum a fost, aşa este şi astăzi. Fie că este camuflată cu pioşenie, fie că este flagrantă în comportarea ei, deşertăciunea lumească a lui Satan încă îi mai poartă parfumul. Cele mai înşelătoare amăgiri ale lui se găsesc în locurile cele mai pioase. Trădătorii lui abundă. „Mormintele (lui) văruite pline de oasele morţilor“ stârneşte încă mânia Iubitului ei. Dragostea Domnului Isus depăşeşte tot ce poate să ofere lumea aceasta, fie că se găseşte în locuri sfinte, fie în locuri corupte; dragostea Lui este mai bună decât vinul! De pe poziţia ei de glorie, ea nu se poate gândi decât la EL. Ea a fost transformată prin înnoirea inimii ei, a minţii ei şi a sufletului ei. Ea este mistuită de dragostea ei pentru El. Cât de diferită este aceasta de „biserica“ adunată în multe locuri de pe acest pământ; ei sunt mistuiţi de propria lor veşnicie.

O biserică lumească, plină de ne-răscumpăraţi şi de oameni detestabili, nu pricepe nimic din cuvintele Cântării. Pentru ei este o operă literară erotică care creează o stare de spirit plăcută, nepotrivită pentru studiu, ci doar pentru a fi răsfoită. Pentru Mireasă, este esenţa Fiinţei ei expusă în intimitatea pasiunii ei pe care sora ei „care nu are suficient untdelemn“ n-o va experimenta niciodată.

Ce frumoasă este Sulamita (Mireasa)! Stând înveşmântată în glorie chiar de la primele versete ale operei lui Solomon, ea se aseamănă cu femeia din Apocalipsa 12. Femeia cu cele douăsprezece stele a dat naştere Iubitului Sulamitei (Domnul Isus) şi dă naştere restului trupului cu multe mădulare al lui Hristos care va cârmui naţiunile cu un toiag de fier. Această femeie reprezintă Ierusalimul de sus care este „mama noastră a tuturor“.

De ce o arată Solomon pe Mireasă stând triumfătoare chiar de la începutul Cântării lui, pentru ca apoi să se întoarcă într-o vreme când ea nu era aşa? Ea deschide cartea în splendoare, pentru că ea este împlinită în El la momentul acesta. Ea arată înapoi spre elementele care, atât prin interacţiunea lor cât şi prin timp, au lucrat pentru ca ea să ajungă ceea ce este astăzi. Cuvintele ei sunt alese cu grijă pentru a reflecta noua ei poziţie în El, şi prin ele ea descoperă unicitatea ei cu El. În observaţiile ei de la început sunt rezumate ingredientele plantate în inima ei de către Iubitul ei. În acest context, comentariul ei despre dragostea Lui ca fiind mai bună decât vinul este asociat mai degrabă cu sfârşitul cărţii decât cu expresiile ei din Capitolul 1:5. Ea repetă tema expusă aproape de sfârşitul cărţii: „el doreşte de mine“ (cap. 7:10). Ea exprimă în cuvinte dorinţa ei după El. Cine este ca această femeie în toată istoria? Prin puterea ei ea elimină umilinţa.

„Dragostea Ta este mai dulce decât vinul“, îndreaptă atenţia asupra Împăratului, nu asupra Sulamitei. Duhul Sfânt a învăţat-o bine! El a învăţat-o că „dragostea Lui“ este cea mai bună. Numai pe dragostea Lui poţi să te bazezi. Pavel a scris cuvinte similare în Romani 8:38-39.

„Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru“.

În capitolele următoare, natura dragostei despre care s-a vorbit la început va fi analizată şi arătată. Dragostea Împăratului-Păstor o va atrage pe Sulamita; niciodată El n-o va forţa să ia o decizie. Dragostea Lui va onora voinţa ei. Dragostea Lui va face un plan şi îi va cere să I se alăture în acest plan. Dragostea Lui va ajunge mereu la ea. Dragostea Lui va extrage esenţialul din 1 Corinteni 13 la literă. Dragostea Lui este necondiţionată. Dragostea Lui o protejează gândind în perspectivă şi făcând pregătiri pentru ea. Dragostea Lui îi oferă ceea ce este cel mai bun în lumea Lui. Este de mirare că ea nu poate fi satisfăcută decât de sărutările Lui şi declară fără ezitare că dragostea Lui este cea mai bună?

„… NUMELE TĂU ESTE CA O MIREASMĂ VĂRSATĂ“

(Cântarea cântărilor 1:3)

Sulamita (Mireasa) ştie că legată de dragostea Împăratului este puterea Numelui Său (a naturii Sale). Ea a văzut Numele Său în acţiune în satele prin care a călătorit cu El. (Din nou, aceste pasaje de la început sunt reflecţii despre experienţele care au adus-o pe ea la maturitate). Ea poartă parfumul Numelui Său. Ea a fost cu Domnul Isus, şi nici o negare petrinică nu se ascunde în inima ei. Parfumul Lui umple aerul din jurul ei. Numele Lui pe buzele ei produce o mireasmă pentru o lume plină de nevoi. Umblă în cea mai coruptă condiţie în Numele Său (în natura Sa) şi prezenţa Lui o va schimba. Fapta Mariei din Betania, despre care Domnul Isus a declarat că va fi veşnic amintită, se găseşte în acest verset. „Numele Tău este ca o mireasmă vărsată“, este direct legat de fapta ei. Când ea a oferit nardul şi parfumul lui a umplut camera, ea a dezlănţuit ceea ce Scriptura declarase cu o mie de ani înainte. Ea a vărsat parfumul pe Eliberator. Numele Lui introdus în orice situaţie a diavolului, îl demască şi schimbă cursul vieţii celor blestemaţi.

Numele Domnului Isus este atât de special încât Pavel a scris despre el în Filipeni. După ce Pavel a vorbit despre moartea Lui altruistă (ca o mireasmă vărsată), a scris:

„De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ“ (Filipeni 2:9-10).

Sulamita a învăţat, în timp ce umbla cu Împăratul-Păstor pe munţi şi lucra cu El în văi, că Numele Lui schimbă lucrurile. Nici boala, nici sărăcia, nici depresia nu pot sta împotriva puterii Numelui Său. În Fapte 3:1-16, ni se spune că Petru şi Ioan au luat Numele Lui şi l-au vindecat pe olog. Atât de contrariaţi erau cei din jurul lor, că mulţimile au auzit vestea bună în timp ce omul vindecat se ţinea după ei. Ei au mărturisit imediat că nu prin puterea lor a fost vindecat ologul, ci prin puterea Numelui Domnului Isus. Mireasa înţelege puterea Numelui Său şi o împleteşte cu dragostea Lui.

În Apocalipsa 19:13, Numele Domnului Isus este „Cuvântul lui Dumnezeu“. Cuvântul vorbeşte Miresei Lui, şi ea ştie că Cuvântul Lui este legământul Lui. Legământul căsătoriei dintre Domnul Isus şi Mireasa Lui îi dă ei autoritate să folosească Numele Lui. Ea îl poate aplica pe orice rană şi găseşte balsamul vindecător al Galaadului. Ca o alifie cu proprietăţi curative, Numele Său, când este aplicat pe un duh rănit, aduce vindecare. Ungerea Lui, despre care se vorbeşte în Luca 4, o cere. El este uns de Dumnezeu Tatăl ca să „vindece pe cei cu inima zdrobită“. Această ungere ajunge la săraci, la orbi, la cei captivi şi la cei asupriţi. Ungerea Lui este acum peste ea. Ea a intrat în posesia Dreptului Divin de a folosi Numele Său (natura Sa) în împrejurările vieţii ei. Ea cere cu îndrăzneală ca teritoriul Lui să fie al ei. Ea este Divină, aleasă Divin, rânduită Divin, formată Divin tocmai pentru acest scop. Ea este Mireasa Divină a Domnului Divin al Cerului şi al Pământului.

O altă dovadă a naturii Divine a cuvintelor miresei se găseşte în Deuteronom 10:20:

„… să-I slujeşti, să te alipeşti de El, şi pe Numele Lui să juri“.

Deuteronom se ia de mână cu Cântarea, şi amândouă se leagă de Filipeni. Atât de bine se împleteşte Cuvântul lui Dumnezeu, că nu găseşti nici o nepotrivire în textele lui. Cei care caută motivul pentru care Cântarea rămâne în Scrierea Sfântă să nu caute mai departe de versetul 3. Aici, primele versete arată spre Domnul Isus.

În versetul 3, Mireasa evocă felul în care savurează ea Numele Împăratului-Păstor. Este aşa cum o tânără fată înamorată de prietenul ei scrie mereu numele lui împreună cu al ei. Nu aşa sunt îndrăgostiţii? De multe ori o tânără fată, uitându-se cum va arăta numele ei cu „D-na“ în faţă, va scrie cu drag noul ei nume. Zgâriat pe

copaci, scris pe pietre, scris pe nisip, aşa sunt numele a sute de îndrăgostiţi. Este ceva foarte romantic cu privire la folosirea publică a numelui celeilalte persoane. Dovedeşte o posesiune care trece dincolo de simpla cunoştinţă. „Judy îl iubeşte pe Michael“, înconjurat de o inimă străpunsă de o săgeată, este ceva obişnuit. Putem s-o învinuim pe Sulamita că face acelaşi lucru?

Mireasa se identifică cu Numele Domnului Isus. Ea, care a fost ţinută aproape de El, care poartă parfumul Lui specific pe hainele ei, în părul ei, pe perna ei, acum savurează delicateţea Numelui Său. Această Cântare conţine toate expresiile despre îndrăgostirea de Domnul Isus. Ea L-a savurat pe El! Solomon, care cunoştea Psalmul 34:8, „Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul“, cunoştea de asemenea diferenţa între a gusta şi a savura. A savura înseamnă să te abandonezi plăcerii de a gusta sau de a mirosi. Să cedezi în faţa parfumului ei este esenţa mântuirii. Pavel a scris în 2 Corinteni 2:15-16:

„În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceştia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viaţă spre viaţă“.

Facă Dumnezeu ca biserica să poată avea o astfel de identitate! Ca mireasma prezenţei Domnului Isus să fie pe fiecare persoană din orice congregaţie. Ca Numele Său să fie rostit de fiecare suflet cu adâncă apreciere. Ca dragostea faţă de El să fie pe buzele tuturor şi orice gând să fie despre El. Ca Numele Său să fie folosit cu putere de orice suflet în orice loc. Atunci biserica poate să înceapă să se numească „Mireasa“.

Trist este că Domnul Isus a fost cel care a arătat problema. Parabola Lui despre cele zece fecioare a trasat o linie despărţitoare între cele care vor intra şi cele care credeau că vor intra. Abia în ultimul moment, când s-a strigat că vine Mirele, s-a făcut despărţirea finală. Cinci fecioare nechibzuite care nu au avut untdelemn au fost lăsate plângând şi văitându-se în parabola Lui. Li s-a spus să se grăbească şi să-şi cumpere untdelemn dacă era posibil. Au descoperit că nu era posibil.

Fiind Mireasă doar cu numele, nu este acelaşi lucru cu a purta Numele Mirelui. A avea Numele Lui începe de aici de pe pământ, şi cei care ezită să-l ia vor găsi uşa închisă. Numele Său este preţios pentru adevărata Mireasă. Este sfinţit în inima ei, unde grădina Iubitului ei creşte în parfumul plantelor Lui (cap. 4:12 – 5:1). În Numele Său este apartenenţă; în Numele Său este autoritate; în Numele Său sunt privilegii. Psalmul 91:14-16 spune:

„Fiindcă Mă iubeşte – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaşte Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi şi-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viaţă lungă şi-i voi arăta mântuirea Mea“.

Numele Domnului Isus este vărsat: vărsat la Calvar, vărsat în ziua Cincizecimii şi vărsat peste ultima generaţie. Pentru această generaţie a fost scrisă Cântarea. Ceea ce înviorează pe credincioşii vremurilor din urmă este Numele: Isus. Doctrinele se sting, comportarea separatistă piere şi barierele se dezintegrează la Numele Său. Cu adevărat, „te iubesc pe tine fetele“. Fecioarele cu untdelemn în candelele lor aprinse, cu hainele curate şi fără pată, cu inimile pline de dragoste pentru El, cu siguranţă vor pleca cu El. Scăldate în mireasma plăcută, înviorate de parfumul prezenţei Lui, ele aleargă la El, copleşindu-L cu dragostea lor.

„TRAGE-MĂ DUPĂ TINE! ŞI HAIDEM SĂ ALERGĂM!“[4]

(Cântarea cântărilor 1:4)

Într-adevăr, fecioarele vor alerga la Domnul Isus în ultimul ceas al istoriei. Ele merită să fie trase la sânul Său. Mireasa este a doua Evă şi ea este reprezentanta tuturor celor ca ea. Probabil că aceasta explică folosirea intermitentă a lui „noi“ şi „eu“ în versetul patru.

Folosirea editorială a cuvântului „noi“ îl încurcă adesea pe cititor. Nu lăsa să se întâmple asta. Vorbind ca într-o piesă, Sulamita confirmă prezenţa fiicelor Ierusalimului folosind cuvântul „noi“. De asemenea ea foloseşte o aducere aminte pentru a reflecta motivul exclamaţiei rostite de ea la început.

„Împăratul mă duce în odăile lui“ este motivul pentru toate afirmaţiile de mai înainte. Tot ce s-a spus până acum se bazează pe acest fapt. Sulamita ştie ce înseamnă să fii cu Împăratul. Fiicele Ierusalimului i se alătură în acest consens. Ele ştiu că Împăratul le-a atras. Ele ştiu că au fost duse în odăile Lui, şi că lucrul acesta a produs o schimbare în vieţile lor. Camera Împăratului este un loc intim. Intimitatea este tema acestei lucrări. Recunoscând adevărul spuselor ei, ele adaugă „amin“-ul lor. Ele ştiu care este diferenţa dintre a avea cunoştinţe DESPRE Împărat (a cunoaşte lucrările Lui) şi a fi ÎN odăile Împăratului.

„Trage-mă“, coincide cu „sărută-mă“. Este o declarare a dorinţei. Aceste fiice (care pot reprezenta pe fecioarele înţelepte) se alătură Sulamitei în cererea ei de a fi trasă. Orice persoană trasă astfel în odăile Împăratului va face la fel. Adevărata Mireasă îndeamnă pe toţi care vor auzi „să-L cheme ca să-i tragă în odăi. Acolo, vor trăi o experienţă de neuitat şi nu vor dori una mai mare“. Când ai fost cu cel mai bun, îi părăseşti pe ceilalţi! Deşi forţa de atracţie a lumii te somează mereu să te conformezi căii ei centrată pe om, chemarea odăii are o forţă de atracţie mai mare.

„Trage-mă“, ca o expresie solitară, indică ceva mai profund ca scop decât se vede. Este structura relaţiei dintre Domnul Isus şi preaiubita Lui. Instituţiile cer; Domnul Isus atrage! „După ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii“ (Ioan 12:32) nu este un cuvânt de neînţeles. Puterea de atracţie a Domnului nostru este prea des micşorată când predicatorii pun în centrul atenţiei realizările lor. Aşa cum Cuvântul lui Dumnezeu este trimis să facă ce i s-a poruncit să facă, tot aşa Domnul Isus va atrage pe toţi oamenii la El când va fi înălţat. Aceasta este o lege biblică: Înalţă-L pe Domnul Isus, şi El va atrage pe oameni la El.

Atracţia este altceva decât cererea. Este important să înţelegem, chiar de la începutul Cântării, că temelia relaţiei este zidită pe atracţie şi pe răspunsul la ea. Nu vei găsi nicăieri cereri făcute Miresei. Nicăieri în această povestire epică a unirii Domnului cu Mireasa Lui, nu va exista un păcat coercitiv. Când lucrul acesta este înţeles, este uşor de constatat că această lucrare nu este construită pe vechile relaţii, ci este făcută pentru zilele din urmă. Înlocuieşte timpul în care a fost scrisă şi se leagă peste secole de timpul nostru. Egalitarismul nu era un drept al femeilor în vremea lui Solomon, dar Domnul Isus a fost întotdeauna un gentleman.

Cum „trage-mă“ comparat cu „îndrumă-mă“ este un ingredient important despre care s-a vorbit mai devreme în acest comentariu, este necesar să examinăm funcţia lui. În primul rând, stabileşte o regulă fundamentală pentru piesă. Observatorul va avea multiple ocazii să-L vadă pe Împăratul-Păstor oferind Sulamitei multe invitaţii de a-L însoţi. Nu o dată El îi cere să-L urmeze. În al doilea rând, cuvintele „trage-mă“ care ies din gura Sulamitei stabilesc un mod de a răspunde la o chemare a nevoii. După ce a fost atrasă mai înainte în prezenţa Lui, ea doreşte ca El să preia din nou conducerea şi s-o tragă. Marea majoritate a întâlnirilor pe care Domnul Isus le-a avut în Noul

[4] Care sunt lucrurile din care trebuie să fim traşi? Nu cumva eu-l nostru? Păcatul preferat? Idolii?

Testament au avut la bază o astfel de chemare din partea altcuiva. Chemarea ucenicilor, a samaritencei şi a lui Zacheu au fost marile excepţii. Când Domnul Isus aude „chemarea“, vin răspunsurile! În al treilea rând, „trage-mă“ arată voinţa de a fi trasă. Cât de importantă este o astfel de atitudine pentru Domnul Isus! Când îşi formulează cererea, ea nu menţionează nici un factor. Nu pune nici o întrebare despre loc, timp, natură, sau dimensiune a domeniului în care va fi trasă. Timpul este fără apărare într-o astfel de chemare. Ce diferit este „trage-mă“ de „îţi poruncesc“. Cel dintâi este smerit şi supus; ultimul este bazat pe putere, pe statut şi pe moment.

Când Cântarea se dezvăluie şi o priveşti dinspre sfârşit, va fi uşor să vezi de ce Sulamita (Mireasa) dorea să pună bazele lui „trage-mă“. Ea, care fusese trasă din camera de ospăţ, de odihnă şi belşug spre avanposturile aspre ale slujirii, ştie ce cuprinde „trage-mă“. Ea, care prin ignoranţă egoistă întâlnise întunericul acestei lumi, ştie care sunt consecinţele dacă nu urmezi „tragerea“. Ea a experimentat o descriere grafică a ceea ce înseamnă să răspunzi Duhului Sfânt. Duhul Sfânt alege deseori să utilizeze metoda „tragerii“ în loc să poruncească. Este o mare diferenţă între „slujitori“ şi „prieteni“. Strigătul inimii oricărui credincios, după ce a fost tras în camera prezenţei Domnului Isus, este „trage-mă“.

„ÎMPĂRATUL MĂ DUCE ÎN ODĂILE LUI …“

(Cântarea cântărilor 1:4)

Aceasta este invitaţia Evangheliei! Este mărturia Evangheliei! Chemarea în camera Domnului Isus înseamnă unire cu El. Nu vorbeşte 1 Corinteni despre această unire? După ce explică natura şi adâncimea dragostei Domnului Isus, Pavel vorbeşte de efectul acestei dragoste. El ne învaţă că odată ce ai experimentat unirea cu Domnul Isus, nimic în viaţa ta nu mai este la fel. Pavel spune că vederea „în parte“ va dispare când Îl vom vedea faţă către faţă. A fi faţă-n faţă este „un lucru de cinste şi personal“. A fi în prezenţa Lui este mai bine decât a auzi despre El. A fi în prezenţa Lui este mai bine decât a citi despre El. A fi în prezenţa Lui NE schimbă! Cei care vin în prezenţa Lui intră într-o exclusivitate necunoscută de alţii. Ei strâng rândurile cu cei care de asemenea au fost acolo şi sunt incluşi în cuvântul „noi“ din Cântare.

Grupul „noi“ sunt fericiţi şi se bucură în Domnul Isus. Fără ezitare, grupul „noi“ se bucură de toţi cei care sunt atraşi în prezenţa Lui. Bucuria umple grupul „noi“ când aud de o altă persoană care a fost atrasă astfel. Nouă, care suntem în acest grup, ne place să iniţiem pe altul în bucuria prezenţei Lui. Suntem plini de bucurie când auzim încă un suflet tresăltând de dragoste pentru El şi spunând: „Vom lăuda dezmierdările tale mai mult decât vinul“. Vinul pământului întunecă memoria; vinul prezenţei Lui înviorează mintea. Noi ne bucurăm, nu datorită marii cinste sau a invitaţiei minunate de a intra în odăile Lui, ci noi ne bucurăm în El. El şi numai El este subiectul Cântării noastre; El este vrednic de laudă.

Lauda celor care au fost în camera Domnului Isus este mult diferită de cântările celor care nu au fost! Daţi-mi oricând un cor al grupului „noi“ sau o congregaţie a grupului „noi“! Ei cântă un altfel de cântec, aduce o altfel de laudă, şi se conduc altfel. Camera Lui ne schimbă, pentru că prezenţa Lui ne bucură.

Cei care invită biserica „să practice prezenţa Lui“ au ajuns la piatra de încercare a Cântării. Aici este începutul creaţiei propriilor noastre Cântări. Nici un cântec pe care l-am auzit vreodată înainte nu va fi ca acesta. Odată am ascultat un grup de cântăreţi care spuneau de cântarea îngerilor că este frumoasă, dar „cea mai frumoasă cântare dintre toate este cântarea celor răscumpăraţi“. Această muzică de Cameră nu este la fel ca muzica de cameră a pământului. Domeniul ei este mai larg. Cuprinde şoaptele dulci de iubire şi plinătatea bucuriei Lui.

„Vom lăuda dezmierdările tale“ (traducerea Cornilescu), „Ne vom aminti de dragostea ta“ (versiunea King James), ne spune versetul 4 şi ne amintim de ea cu bucurie! Ce ne amintim? Ne amintim de convorbirile intime ştiute numai de noi, acele convorbiri care au loc în camera prezenţei Domnului Isus. Toate lucrurile sunt descoperite în cameră – pentru că nimic n-are nevoie să fie ascuns. Inima Lui şi inimile noastre sunt deschise.

Nimic planificat nu se găseşte în spontaneitatea camerei Domnului Isus. Relaxaţi în prezenţa Lui, suntem deschişi faţă de El şi El este deschis faţă de noi. Tainele inimii Lui sunt descoperite în camera Lui. Planurile cu privire la Împărăţia Lui sunt clarificate în cameră. Viitorul vieţilor noastre este descoperit în camera Lui. Norii de îndoială şi frica nu intră niciodată în camera Lui. Pacea este întotdeauna în camera Lui.

Duhul Sfânt îl atrage pe credincios în camera Domnului Isus şi acolo El îi clarifică acele lucruri despre viitor şi îi aduce aminte fiecare cuvânt spus de Domnul Isus. Cântarea lui Solomon este o atragere continuă într-o părtăşie tot mai strânsă cu Împăratul. Este un proces continuu care începe chiar cu această invitaţie de a fi tras în camera Lui şi parcurge tot drumul până la capitolul opt, unde Mireasa este pregătită pentru nuntă. Această invitaţie în cameră îl pregăteşte pe cititor pentru acţiunea din capitolul doi, unde vedem activităţile din casa de ospăţ.

În capitolul doi, audienţa va vedea camera interioară. O numesc experienţa „casei de ospăţ“. Prefigurând scena casei de ospăţ în viaţa ei, Mireasa pregăteşte audienţa prin versetul 4. Scena casei de ospăţ semnalează începutul înţelegerii spirituale a Sulamitei. Aici, ea este iniţiată în vastitatea bogăţiilor Împăratului. Acesta este punctul de plecare pentru revelaţia ei personală. (Fiecare credincios trebuie să intre într-un astfel de loc cu El). Luând în consideraţie această experienţă, cuplată cu toate celelalte din Cântare, Sulamita strigă cu toată sinceritatea: „Pe drept eşti iubit!“ Acum ea este gata să spună la toată lumea cum s-a îndrăgostit de Domnul Isus, pentru că versetul 5 începe etapa „revocării trecutului“.

CAPITOLUL 4

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

„Spune-mi tu, pe care te iubeşte inima mea, …“
(Cântarea cântărilor 1:7)

„SUNT NEAGRĂ, DAR SUNT FRUMOASĂ, …“
(Cântarea cântărilor 1:5)

Ce mult diferă versetul 5 de versetul anterior. Sfârşindu-se scena de deschidere, o vedem pe Mireasa desăvârşită rostind cuvinte care introduc în viaţă toate celelalte acte ale Cântării. Începând cu acest verset, o vedem pe Sulamita „păstoriţa“ din trecut.

Acum pe scenă stă păstoriţa, nu Mireasa desăvârşită. Scena este pastorală, şi vedem caprele (iezii) stând în jurul ei. Soarele strălucitor bătea peste trupul ei tânăr. Singură în munca ei, ea are suficient timp să se gândească şi să mediteze la situaţia grea în care se găsea. Această meditaţie o duce la disperare în ce priveşte condiţia şi starea ei în viaţă. Audienţa are privilegiul să afle gândurile ei interioare. Audienţa aude fiinţa ei interioară exprimându-se prin cuvinte şi prin aceasta pătrunde în eu-l ei tainic.

Fata are grijă de capre cu credincioşie şi prin aceasta îşi îndeplineşte rolul care i s-a încredinţat. E clar că ea nu este mulţumită cu slujba aceasta şi cu consecinţele ei. Judecând după mânia ei împotriva fraţilor ei mai mari, deducem că ei sunt aceia care i-au încredinţat această slujbă. În această situaţie, aprecierea ei se bazează pe condiţiile din jur. Ea se subestimează şi se simte neglijată şi neapreciată.[5] Ea deschide scena cu: „Sunt neagră, dar sunt frumoasă, … cum sunt (pieile negre de capră) corturile Chedarului, şi cum sunt covoarele lui Solomon“. Cu alte cuvinte, ea ştie că este sănătoasă şi în formă foarte bună, dar condiţiile din jurul ei i-au redus puterea de atracţie faţă de alţii.

Arsă de soare, bătută de vânt, şi îngrijind de capre, nu asta înţelege păstoriţa printr-o situaţie ideală. În loc să se bucure de evenimentele sociale împreună cu alţi tineri, ea stă ascunsă din cauza muncii ei. Resentimentele au crescut mult înăuntrul ei. Aşa începe povestea ei: O fată singuratică, plină de resentimente, are gânduri dezaprobatoare cu privire la ea, în timp ce îngrijeşte de capre.

Mai târziu, Păstorul se va ocupa de aceste aspecte într-un mod minunat. Maniera Lui de a le trata Îl evocă pe Domnul Isus şi atitudinea Lui faţă de credincioşi. E clar că El nu ia în seamă deprecierea verbală a fetei şi Îşi concentrează atenţia asupra a ceea ce vede El în ea. El o constrânge să se privească prin ochii Lui. Încet ea va ajunge la o altă imagine de sine. Curând, ea îşi va schimba toate concepţiile despre sine pentru a reflecta gândirea Lui pozitivă şi nu se va mai lăsa cârmuită de ceea ce vede. În această scenă este zugrăvit pentru noi un microcosmos al întregii lumi cu circumstanţele ei

[5] Aşa cum Sulamita a fost salvată de subestimare, şi noi toţi suntem salvaţi din împrejurările noastre care ne pot distruge. Domnul Isus pune capăt robiei faţă de sarcinile „fraţilor“ noştri. Lumea are multe sarcini şi poveri prescrise nouă de care suntem pur şi simplu izbăviţi dacă mergem cu Domnul Isus. Adevărata libertate poate veni doar când suntem eliberaţi de aceste „sarcini“. Cea mai mare parte a lucrării bisericii din lume nu este nimic altceva decât îngrijirea „caprelor“, astfel încât fraţii noştri să poată face alte lucruri. Atât de multe dintre „datoriile“ religiilor n-au nimic de a face cu Domnul Isus şi planul Său. Totuşi noi trebuie să rămânem credincioşi tuturor responsabilităţilor care ni s-au dat până când Domnul Isus ne va chema „să plecăm cu El“.

militante. Lumea în care trăim cu toţii este crudă, şi circumstanţele ei ne conduc la concluzii greşite despre Dumnezeu şi despre noi înşine.

Din mijlocul scenei Sulamita roagă audienţa să nu se uite la ea. „Nu vă uitaţi că sunt aşa de negricioasă, căci m-a ars soarele“ (cap. 1:6) este rugămintea ei. Ascunsă în această rugăminte este o apreciere de sine greşită. Ea dorea să fie suficient de prezentabilă ca să fie privită cu bunăvoinţă. Ea doreşte ca admiratorilor să le placă înfăţişarea ei, nu să se sperie de ce văd. „Numai dacă“ este termenul care defineşte viaţa ei. „Numai dacă“ aş fi avut timp să-mi aranjez părul, să-mi ung pielea, să am grijă de mine, atunci lucrurile ar fi fost altfel, gândeşte ea. „Numai dacă nu mi-ar fi fost dată această responsabilitate pentru alţii care mă forţează să aleg între a avea grijă de mine şi a avea grijă de alţii“. Ea caută să dea vina pe alţii pentru situaţia ei grea. Ea dă vina pe „fraţii“ ei care s-au mâniat pe ea. Ea dă vina pe ei pentru că „m-au pus păzitoare la vii“.

De ce alege păstoriţa cuvântul „vie“ în loc de capre? Mai departe în Cântare vor mai fi şi alte referinţe la vii. Va fi clar în momentul acela de ce a ales ea această metaforă. Aceasta însă scoate în evidenţă tehnica creativă folosită de Solomon pentru a introduce temele ca nişte precursori pentru evenimentele viitoare. Fiecare cuvânt al Cântării se potriveşte cu referinţa din Proverbe pentru un „cuvânt potrivit“. În momentul acesta, referirea ei la „vii“ este folosită pentru a compara munca ei cu persoana ei. Ea este ocupată să aibă grijă de alţii şi nu are grijă de ea. În textele viitoare, via ei va fi Împăratul!

Solomon ne îngăduie să vedem condiţia „viitoarei Mirese“ înainte de a-L cunoaşte intim pe Împăratul-Păstor. Nu este o privelişte prea frumoasă! Totuşi, ea nu va rămâne mult timp în această stare sufletească şi în această slujbă. Ca şi Iosif, ea este pe punctul de a părăsi închisoarea şi de a primi o şi mai mare responsabilitate.

Biserica se clatină sub grijile vieţii şi sub minciunile diavolului. În orele de singurătate, Satan se delectează să ne arate trista noastră stare. El nu mai poate de bucurie când din gurile noastre ies cuvinte ca ale Sulamitei. El strigă de bucurie când, într-o stare de depresie, ne pierdem nădejdea de a trăi. El ne indică o mulţime de remedii pentru alinarea durerii, dar nu ni-L arată niciodată pe Acela care este Vindecătorul. Aceasta nu este în planul lui. Să ţină Biserica concentrată asupra ei însăşi, înotând în auto-compătimire şi tremurând de frica nopţii, aceasta este plăcerea lui.

Sulamita vorbeşte pentru toţi oamenii în monologul sufletului ei. Blestemată prin circumstanţe, lumea caută un loc unde să-şi atârne vina. Distrusă de calamităţile naturale, ciufulită de vânturile (a ceea ce ei numesc) Sorţii, majoritatea oamenilor din lume se trezesc pentru a-şi îndeplini sarcinile zilnic cu un simţ al disperării. Strigătul lor este strigătul păstoriţei, „Nu vă uitaţi“ la mine, şi ei adaugă la aceasta: „Nu mă atinge!“ Să fii lăsat singur poate fi voinţa exterioară, dar omul dinăuntru plânge pentru că nu este nimeni care să-l atingă şi să aibă grijă de el.

Întunericul învăluie scena, deşi este amiază în Cântare. (Contrastele şi comparaţiile apar peste tot în Cântare). Întuneric la amiază este ceea ce s-a întâmplat pe cruce. Întunericul şi Lumina sunt totdeauna în conflict, aşa sunt temele marilor opere literare ale lumii. Este lupta sufletelor noastre, care luptă cu întunericul şi strigă după Lumină. Solomon zugrăveşte o astfel de „luptă a sufletului“ în alcătuirea operei lui, începând cu această scenă. Apare patos în glasul Sulamitei care se înalţă către public ca la marea operă. Îndreptat către audienţă, sufletul ei se destăinuie. (Deseori Cântarea ne dezvăluie, secvenţă după secvenţă, ce este în sufletul ei). Dacă biserica vrea să fie Mireasa, atunci ea trebuie să fie sinceră! În vremurile din urmă nu este loc pentru şarade. Cineva trebuie să mijlocească pentru starea spirituală a lumii; trebuie să mijlocească undeva între pridvor şi altar. Trebuie să mijlocească cu lacrimi. Cineva trebuie să-şi verse sufletul, nu în faţa unei lumi sătule de indicaţiile greşite ale

bisericii, ci în faţa Singurului care poate să facă ceva. „Să mă ajute cineva!“, este strigătul care poate primi răspuns doar de la „EU SUNT CEL care poate!“

„SPUNE-MI TU, PE CARE TE IUBEŞTE INIMA MEA, UNDE … CĂCI DE CE …“

(Cântarea cântărilor 1:7)

Ce fericit sunt că Solomon L-a introdus pe Păstor (Împăratul Isus) în felul acesta şi la momentul acesta. Tocmai când Sulamita este cuprinsă de gândurile ei întunecate, vede un om la orizont. El este frumos la înfăţişare. El are o ţinută şi un mers frumos. El ştie încotro Se îndreaptă![6]

Da, ştiu că feminiştii spun că un om nu poate fi răspunsul, dar uneori este, mai ales dacă el este Omul pe care Dumnezeu L-a trimis ca să fie Preaiubitul tău pentru totdeauna. Acesta este un bun prilej pentru a revedea unele lucruri. Întâi, Sulamita îşi onorează mama şi nevoia familiei ei, îngrijind de capre. Ea este supusă ca o slujitoare. Al doilea, fiind credincioasă peste puţine lucruri, ea va fi în curând credincioasă peste multe lucruri. Al treilea, este puterea Dumnezeului Atotputernic care îndreaptă cărarea ei spre cărarea Unuia care va fi un izvor de bucurie în viaţa ei pentru eternitate.

Aceasta nu este o întâlnire întâmplătoare. Contopirea cărărilor în această scenă arată contopirea vieţilor la o scară mai mare. Într-adevăr, cei doi sunt înfăţişaţi ca nişte simpli păstori, dar înăuntrul lor este măreţie. Ei au fost destinaţi unul pentru celălalt înainte de întemeierea lumii. Să recunoşti impactul romantic al întâlnirii lor este un lucru, dar să recunoşti mâna lui Dumnezeu care intervine în relaţii este un alt lucru. Ce a făcut Dumnezeu pentru Sulamita, poate să facă pentru orice om care caută un tovarăş de viaţă.

Este necesară o mică digresiune în acest punct al comentariului. S-au făcut efectiv sute de încercări de a interpreta Cântarea lui Solomon ca un ghid pentru căsătorie. Portrete au fost scoase din paginile ei şi proiectate pe marele ecran al amvoanelor, trăgând aproape orice concluzie imaginabilă. Îndemn pe oricine citeşte aceste pagini să fie atent cum mânuieşte Cuvântul lui Dumnezeu şi revelaţia Sa. Nu scoateţi propoziţii din context! Duhul Sfânt vă va călăuzi în marile domenii ale adevărului prin aceste texte, dar lăsaţi-L pe El să fie călăuza. Este adevărat că pasajele sunt frumoase şi pot fi folosite în multe feluri. Pot fi folosite chiar şi pentru a spori latura sentimentală a vieţii unui cuplu. Ţine minte; totuşi, Cântarea este o carte menită să arate Mireasa şi relaţia ei cu Domnul Isus. Şi cu aceasta, hai să ne întoarcem la textul nostru.

Sulamita este foarte agresivă în ceea ce se consideră a fi deschiderea dialogului dintre doi străini: „Spune-mi tu, pe care te iubeşte inima mea, unde îţi paşti oile, unde te odihneşti la amiază?“ (Cântarea 1:7). Această frază este bogată în impactul ei. Spre deosebire de Rut care aduna în tăcere spicele de pe marginea ogorului, Sulamita întreabă cu îndrăzneală. Această primă replică poate avea două înţelesuri: dragoste la prima vedere, sau familiaritate cultivată de întâlniri anterioare. Nu contează care dintre variante a fost adevărată. Important este că singurătatea ei a dispărut şi în inima ei s-a născut speranţa. N-o mai preocupă faptul că nu este atrăgătoare, pentru că ea are „altceva semnificativ“ care evident împarte cu ea acelaşi univers. Cine este acest Păstor care stă în faţa ei?

Păstorul nu este definit sau caracterizat în afara cuvintelor Sulamitei. Este destul de interesant că s-au tras deja nişte concluzii despre El. Ştim că El este obiectul

[6] Observaţi că oamenii se îndrăgostesc de Domnul Isus din diferite motive. Când ajungi la punctul acesta, mai contează motivul? Dragostea este întâmpinată cu dragoste.

afecţiunii ei. Ea foloseşte cuvintele „tu, pe care te iubeşte inima mea“ ca pe o declaraţie. Aflând despre dragostea ei pentru El, aşa cum ni se arată în primele rânduri şi aşa cum s-a dovedit la această întâlnire, Îl acceptăm pe El datorită ei. Vreau să atrag atenţia asupra acestui lucru, pentru că aşa Îl acceptă oamenii pe Domnul Isus acum! Mărturia pe care lumea o aude şi o crede este născută din mărturisirea celui credincios.

Când în sfârşit Păstorul vorbeşte, El este bun şi plin de putere. E clar că Sulamita doreşte să-şi adape iezii la un loc cu oile Lui. Sentimental vorbind, ea doreşte să fie aproape de El. Psihologic vorbind, ea ar putea să aibă nevoie şi de protecţia companiei Lui. Presupunerea n-are ce căuta în scenă, pentru că este clar că ea şi Păstorul vor fi împreună de acum înainte.

Poezia acestui ceas este surprinsă în momentul de odihnă al scenei. În această situaţie vedem o asemănare cu alte situaţii. Psalmul 23 are licăriri trecătoare de apă curată, de păşuni bune, şi de Domnul ca Păstor. În mod similar, aceste elemente sunt evidente în scena de care ne ocupăm. Sulamita alege mai degrabă odihna de la amiază decât odihna de seară pentru că aceasta este perioada cea mai potrivită pentru ea şi pentru Păstor. Ea nu este la sfârşitul lucrului ei; ea este la mijlocul lui. Odihna de la amiază este pentru refacerea resurselor ei. Ni se arată că ea vrea să-şi schimbe locul de adăpare cu acela al Păstorului. Ea doreşte să-şi adape turma în locul sigur pe care l-a ales El. Ea doreşte să intre în odihna Lui. Nu vă sună puţin familiar lucrul acesta? Ce altceva ar fi putut să dorească Mireasa Domnului Isus dacă nu aceste lucruri?

„DE CE SĂ UMBLU CA O RĂTĂCITĂ…“

(Cântarea cântărilor 1:7b)

Sulamita vorbeşte cu grijă când adaugă: „Căci de ce să umblu ca o rătăcită pe la turmele tovarăşilor Tăi?“ De ce să rătăcesc după o revelaţie de mâna a doua? De ce să merg pe urmele turmelor tovarăşilor Tăi când pot să fiu cu Tine? Eu vreau să fiu tovarăşa Ta, nu doar să merg pe urmele „turmelor tovarăşilor Tăi“.

Păstorul o numeşte „cea mai frumoasă dintre femei“, apoi o invită să-L însoţească dacă-i face plăcere. „Ieşi“, investeşte putere de decizie în ea. Solomon, însă, foloseşte aceste cuvinte pentru a prefigura ultimul capitol din carte. Ceea ce învaţă Sulamita din umblarea cu tovarăşii Lui se reflectă în capitolul 8. Ea învaţă să dorească glasul Lui, de care ei au parte.

Când Păstorul se adresează Sulamitei cu „cea mai frumoasă“, vorbeşte El din orbirea dragostei sau din perspectiva credinţei? (Ghedeon a fost declarat „viteaz“ cu mult înainte ca el să recunoască lucrul acesta). Indiferent ce postulat alegi, află, te rog, că El îi răspunde cu bunătate. Ea Îl declară pe El iubirea sufletului ei, şi El o declară pe ea cea mai frumoasă dintre femei.

Atât Sulamita cât şi Păstorul vor începe să vorbească în superlative în următoarele versete. Copleşindu-se unul pe altul cu cuvinte de iubire atât de criptice că merită o atenţie individuală, ea este introdusă în camera de ospăţ din capitolul 2. Pentru că acum, El o invită să-L însoţească. Este ca şi cum ar spune: „Dacă nu cunoşti teritoriul, vino lângă Mine şi-l vom parcurge împreună!“

„TE ASEMĂN EU PE TINE, …“

(Cântarea cântărilor 1:9)

Fii atent când citeşti această parte a Cântării! Unii au intrat aici şi s-au pierdut şi pe ei înşişi şi înţelesul versetelor. Curăţeşte-ţi inima; roagă-L pe Domnul să-ţi lumineze mintea. Pregăteşte-te prin rugăciune şi adu-ţi gândurile în prezenţa Duhului Sfânt. Deseori aceste pasaje au fost banalizate şi mult criticate. Uneori, chiar erudiţii

trec peste aceste fraze ca şi cum ar fi lipsite de sens. Dar ele nu erau lipsite de sens pentru Domnul Isus. Ele nu erau lipsite de sens pentru Solomon care le-a aşezat cu grijă aşa cum sunt aşezate pietrele într-o grădină. Au fost aranjate cu delicateţe pentru a spori frumuseţea şi pentru a oferi un contrast.

Aici Solomon începe să ţese înţelesuri ascunse în fiecare cuvânt plastic. Deşi sunt aranjate ca nişte complimente reciproce auzite adesea între îndrăgostiţi, sunt încărcate de simbolism. Mai întâi, ia conversaţia aşa cum apare în text. Citeşte textul până la scena ospăţului din capitolul 2:3. Îndrăgostiţii au un dialog. Deşi cuvintele lor accentuează calităţile fizice ale fiecăruia, trebuie să fim atenţi la fiecare domeniu luat în discuţie. Poate fi frumos în ochii spectatorilor, dar ceea ce este semnificativ pentru spectatori este de cea mai mică importanţă. Observaţi cum îşi aruncă fiicele Ierusalimului comentariile lor în capitolul 1:11. Toate celelalte versete sunt cuvintele Păstorului şi ale Sulamitei. Aici domneşte confuzia pentru eruditii care nu se înţeleg între ei cu privire la cine vorbeşte în această scenă şi când. (Observaţi versetul 12 în King James Version, NIV şi Amplified Bible. Un grup are că Sulamita vorbeşte, în timp ce alte traduceri au că Păstorul vorbeşte).

De câteva ori apar în Cântare sesiuni reciproce de laudă. De fiecare dată sesiunile apar ca o grupare, ele fie urmează după un punct de cotitură în relaţia lor, fie prevestesc un astfel de eveniment. Puse acolo pentru a da afect acţiunii piesei, ele adaugă totodată ingrediente care n-ar putea fi văzute fără ele. Mirosuri, imagini şi sunete sunt oferite de amândoi. Comparaţiile lor sunt pline de aluzii la alte scripturi şi au înţelesuri care duc în Noul Testament, deşi sunt scrise cu o mie de ani înainte.

Chiar şi numai valoarea de suprafaţă le dă acestor pasaje demnitate. Cuvântările sunt împărţite foarte echilibrat. Sulamita are şase, şi Păstorul cinci. El o onorează, o înalţă la o statură mai înaltă decât ar fi avut ea. Ea se bucură de apropierea Lui şi de atenţia pe care i-o acordă El. Completarea lor reciprocă este admirabilă în sens uman, pentru că este un ingredient important în relaţii. Ei cresc impetuos în atenţia amănunţită pe care şi-o acordă unul altuia. Totuşi, acesta nu este singurul motiv pentru cuvântările lor. Cuvintele omului nu sunt niciodată doar cuvinte. Ţineţi minte că la judecata omului, el trebuie să dea socoteală de fiecare cuvânt nefolositor. Gurile noastre sunt unelte puternice pentru bine sau pentru rău. Atenţionaţi de Iacov că limbile noastre sunt ca nişte cârme, ca nişte frâie şi ca un foc, hai să vedem cuvintele lor.

Păstorul (Împăratul) este cel care începe cu: „te asemăn …“ Asemănările sunt interesante, pentru că ele permit individului să aleagă referinţele. Dacă se face o comparaţie greşită, partea cealaltă poate fi ofensată. Dacă cineva te-ar compara cu o grămadă de gunoi, s-ar putea să nu fie la fel de îmbucurător ca o comparaţie cu o persoană frumoasă sau cu un obiect de onoare.

Solomon face o alegere masculină cu calităţi feminine. El o compară pe Sulamita cu caii. Nu voi intra în domeniul psihologic al relaţiei dintre femei şi cai, dar există cercetări recente cu concluzii revelatoare. Decizia lui într-adevăr nu este greşită, pentru că Faraon avea numai caii cei mai buni, cei mai frumoşi şi cei mai bine îngrijiţi. Este interesant că a fost ales Faraon, pentru că evreii aveau obiecte şi bunuri din timpul exodului lor din Egipt. Caii lui Faraon trebuie să fi fost puternici, gata de luptă şi foarte disciplinaţi. Nu-i aşa că aceste cuvinte ar putea fi un compliment pentru un grup de credincioşi?

Adăugaţi la comparaţia cu iapa a Păstorului expresia de iubire „scumpa mea“ şi două lucruri vor ieşi la iveală. El o înzestrează pe Sulamita cu calităţi care nu s-au format încă deplin în ea. Profeţie care se împlineşte singură este un termen folosit în psihologie care se aplică aici. Înseamnă că ceea ce aştepţi tu de la o persoană este spus în cuvinte înainte ca acea persoană să aibă ceea ce ai aşteptat – acea persoană poate să ajungă să împlinească acea profeţie, sau poate să cadă din cauza ei. Dacă îi spui unui

om că este „un nătâng care nu-i bun de nimic“, ai pus în mişcare un scenariu pe care persoana respectivă s-ar putea să-l accepte. Persoana aceea poate să aleagă să devină ceea ce ai spus. Cuvintele noastre sunt importante! În acelaşi fel, dacă îi arătăm unui om care este în criză o calitate preţioasă pe care o are, lăudându-l pentru acea calitate, el poate să accepte îndemnul şi să se ridice la înălţimea situaţiei. Solomon a ales să pună o notă pozitivă în acţiune. Această notă este înconjurată de expresia „scumpa mea“. Când dragostea înconjoară remarcile noastre, ele sunt luate în context.

Al doilea lucru care trebuie analizat este expresia de iubire a Păstorului care este un răspuns la expresia de iubire a Sulamitei. Ea Îl cheamă cu: „tu, pe care te iubeşte inima mea“. El răspunde cu aceeaşi pasiune. Relaţia s-a adâncit mult. A ei „tu, pe care te iubeşte inima mea“ este întâmpinată de a Lui „scumpa mea“.

Staţi! Uitaţi-vă la ce se întâmplă! Angajarea începe cu mărturisirea publică a Sulamitei că ea Îl iubeşte pe Păstor. El răspunde la acest angajament cu o mărturisire publică, verbală a dragostei Lui. El pregăteşte scena pentru arătarea lor împreună la un nivel diferit de cel anterior. Capitolul 2 este pe aripi, şi îşi va construi temelia pe aceste pasaje. Aşa cum am observat înainte, aceste dialoguri apar când se apropie o schimbare.

„CE FRUMOŞI ÎŢI SUNT OBRAJII …“

(Cântarea cântărilor 1:10)

Păstorul continuă cu un compliment referitor la zâmbetul Sulamitei: „Ce frumoşi îţi sunt obrajii (zâmbetul)“. Ei arată frumuseţea dinţilor ei. Un set de dinţi albi, drepţi şi frumoşi sporesc frumuseţea unui zâmbet. Nu lepăda lucrul acesta ca fiind trivial. Când o armată din antichitate era înfrântă, învingătorii zdrobeau dinţii celor înfrânţi. Ea nu este înfrântă; dinţii ei nu sunt zdrobiţi. (Psalmul 58:6, pe care probabil că Solomon l-a învăţat, vorbeşte despre zdrobirea dinţilor celor nedrepţi). Mireasa nu este nedreaptă. Mireasa este plină de neprihănire; ea nu este înfrântă; frumuseţea ei este o bucurie pentru toţi cei care o privesc.

„ÎŢI VOM FACE DECI LĂNŢIŞOARE DE AUR …“

(Cântarea cântărilor 1:11)

Fiicele Ierusalimului nu mai pot tăcea. Privind cu atenţie, ca un cor dintr-o piesă antică, ele intră în scenă. Ele sunt deprinse să facă diverse lucruri în Cântare, dar în special ele arată faptele celor doi îndrăgostiţi. Sulamita le-a chemat să dea mărturie, mai devreme în Cântare, şi acum ele nu mai pot tăcea. Ele vor să-i încurajeze pe îndrăgostiţi şi să mărească frumuseţea portretului făcut prin cuvinte de către Împărat.

De bunăvoie, ele se oferă să facă lănţişoare de aur pentru fusta Sulamitei şi să-i împodobească hainele cu ornamente de argint. Ele vor ca ea să fie frumoasă. Ele doresc ca ei să nu-i lipsească nimic. Aceasta este dorinţa tuturor credincioşilor pentru sfinţi. De bunăvoie, ele îşi sacrifică timpul, energia şi resursele pentru a înfrumuseţa Mireasa. Aurul scump şi argintul nu sunt destul de bune pentru Mireasă. Dacă ea trebuie să fie îmbrăcată în splendoare, atunci ele doresc să-şi facă partea. Lucrurile pe care ea le va purta sunt făcute special, lucrate de mână, împodobite de artişti. Nu sunt acestea lucrurile cu care va fi împodobită Mireasa Domnului Isus?

Cine cunoaşte identitatea fiicelor Ierusalimului? Feţele lor sunt miliarde, şi numele lor nu ne sunt date. Tot ce ştim este că ele vor să participe de bunăvoie. Dorinţa lor de „a intra“ şi de a lua parte la ceea ce se petrece în lucrarea Domnului este evidentă. Toţi ar trebui să adoptăm atitudinea lor! Să încurajezi Mireasa, să înfrumuseţezi haina ei de nuntă şi să vorbeşti pentru ea este destul pentru a arăta identitatea!

„CÂT STĂ ÎMPĂRATUL LA MASA LUI …“

(Cântarea cântărilor 1:12)

Versetul 12 introduce un parfum exotic pe scenă. „Cât stă împăratul la masa lui, nardul meu îşi răspândeşte mirosul“, acestea sunt cuvintele simbolice ale Sulamitei. Adorarea ei este purtată spre Împăratul-Păstor. Pe aripile acestei miresme onoarea şi dragostea ei Îl înconjoară. Ai văzut vreodată îndrăgostiţi atât de îndrăgostiţi că se uită unul în ochii celuilalt şi uită de toate? Ai fost vreodată într-o situaţie foarte pasionată în care electricitatea de la doi îndrăgostiţi a încărcat atmosfera? Asta se întâmplă aici. Ea încarcă atmosfera Lui cu prezenţa ei. Dragostea ei are o unicitate care Îi captează atenţia. Observaţi că ea foloseşte cuvântul „răspândeşte“. A fi „răspândit“ sau „trimis“ este un steag scriptural. Ucenicii au fost „trimişi“. Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu este „trimis“ să vindece. Un gând, o lucrare sau un plan specific se putea asocia cu acţiunea acestui verb. Este ceva să ai un parfum exotic, dar să-l răspândeşti ca să îndeplinească un anumit scop este cu totul altceva.

Cu o mie de ani înainte de eveniment, Solomon vesteşte scena din Marcu 14:3:

„Pe când şedea Isus la masă, în Betania, în casa lui Simon leprosul, a venit o femeie, care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump: şi, după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus“.

Parfumul din Cântare este răspândit ca să vestească un alt eveniment care nu a avut încă loc, un eveniment istoric pe care nici chiar ucenicii Lui nu l-au putut înţelege. Domnul Isus potoleşte murmurele ucenicilor şi Se concentrează asupra momentului şi asupra femeii. Ar putea fi aceasta Sulamita reconstituită? Nu, acest eveniment este profetic, aşa cum a fost atât de mult din lucrarea Domnului Isus. El împlineşte profeţia. Ascultaţi-L pe Domnul Isus în Marcu 14:7-9:

„… dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare. Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi şi ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei“.

Cântarea lui Solomon şi această ungere din Noul Testament cuprind cele mai multe referinţe pentru nard din Cuvânt. O cercetare amănunţită va descoperi că amestecul de nard este parfumul cortului folosit în slujbele de închinare şi dat lui Moise în Exod 30. De ce ar fi lucrul acesta important? Acestea sunt legate între ele atât în timp, cât şi istoric. Motivul pentru care Solomon plasează nardul la începutul Cântării este ca să arate spre adevăratul Împărat. Să nu existe absolut nici o îndoială în mintea cititorului că această Carte este despre Domnul Isus!

Solomon cunoaşte puterea a două mărturii. El adaugă la mărturia nardului un alt ingredient: mirul. În capitolele 1,3,4 şi 5, el repetă această temă. El nu vrea ca cititorul să uite că ornamentul central al operei lui este Împăratul împăraţilor. De ce mir? Din nou în Exod 30:23, lui Moise i se dă formula de preparare a untdelemnului pentru ungere. I se porunceşte să aibă grijă la cantităţi. Apoi este instruit ce să ungă cu acest untdelemn, cum trebuie să fie folosit în închinarea de la cort şi consecinţa folosirii lui nepotrivite.

Mirul, mirodenia principală, era amestecat cu cantităţi proporţionale din alte mirodenii şi din untdelemn pentru a forma un untdelemn pentru ungere nu numai pentru cort, ci şi pentru marii preoţi. Untdelemnul pentru ungere era sfânt. Nu trebuia să fie aplicat pe străinii care nu făceau parte din legământ. Trebuia să fie aplicat pe obiectele de preţ dinăuntrul cortului ca să le sfinţească, astfel încât orice se atingea de ele era sfinţit. Untdelemnul de mir era pe ele. Este foarte necesar pentru cititor să înţeleagă semnificaţia acestor lucruri. (Cunoştinţele despre untdelemnul ungerii va juca un rol important în înţelegerea capitolului 5:5).

Untdelemnul ungerii a fost turnat pe capul lui Aaron; a coborât pe barba lui şi apoi pe poalele veşmintelor lui. El a fost acoperit cu acest untdelemn aromat. El a lucrat ca un uns, datorită untdelemnului ungerii. În slujba de mare preot, el aducea jertfe sub untdelemnul ungerii. El atingea untdelemnul şi untdelemnul îl atingea pe el. El atingea uneltele cortului. Ele erau sfinţite prin untdelemn. Domnul Isus lucrează în locurile cereşti ca Marele nostru Preot sub ungere. Domnul Isus, în Evrei, este arătat ca Mare Preot. Slujba Lui este în cer, după ce Şi-a adus sângele ca să fie pus pe altar. Sângele acela este încă ACOLO.

Solomon foloseşte ambele ingrediente în descrierile lui: nardul şi mirul. Unul a fost parfumul Locului Preasfânt; celălalt este identificat numai cu cele mai SFINTE obiecte şi slujbe. Solomon îşi ţese Cântarea ca un prinos adus Domnului Isus, identificându-L prin nard ca Împărat şi apoi identificându-L ca cel mai mare dintre marii preoţi. Ar fi de datoria cititorului să afle ce l-a determinat pe Solomon să facă aceasta.

În Exod, Beţaleel a fost ales să aducă laolaltă uneltele şi mirul şi untdelemnul de nard. În mod unic, el nu era dintre leviţi, ci din seminţia lui Iuda. Domnul Isus a fost şi El din seminţia Laudei (Iuda). Mirul a fost adus la El în chip simbolic de către magi, împreună cu aur şi tămâie, la naşterea Sa. La înmormântarea Sa, Nicodim a adus mir ca să-I ungă trupul (Ioan 19:39).

Prima menţionare a mirului[7] în Biblie este în Geneza 37 şi 43. Negustorii care l-au luat pe Iosif cel trădat şi l-au vândut ca sclav, duceau şi mir printre mărfurile lor. Când Iuda l-a rugat pe Israel să-l lase pe Beniamin să meargă cu el în Egipt ca să-l găsească pe Iosif, i s-a spus să ia mir cu el. Rădăcina cuvântului mir din Geneza are un înţeles matern, şi a purtat acest înţeles ca şi cum a fost trimis ca un simbol pentru un Salvator al poporului Său. Domnul Isus a fost vândut străinilor de unul din ucenicii Săi şi în timpul cât a fost chinuit de acei străini a fost uns cu mir (untdelemnul ungerii care sfinţeşte).

Mai trebuie să vă amintesc că Estera a fost unsă cu mir timp de şase luni aşa cum se arată în Estera 2:12. Aduceţi-vă aminte că mirul folosit în untdelemnul ungerii făcea ca orice atingea să fie sfânt. Estera, de asemenea, a fost o salvatoare a poporului ei. Alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu arată semnificaţia mirului în legătură cu Domnul Isus. În Psalmul 45, multe din aluziile pe care le-am găsit în Cântarea lui Solomon sunt prezente în text.

„Tu iubeşti neprihănirea şi urăşti răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarăşii Tăi de slujbă. Smirna, aloea şi casia îţi umplu de miros plăcut toate veşmintele; în casele tale împărăteşti de fildeş te înveselesc instrumentele cu coarde. Printre preaiubitele tale sunt fete de împăraţi; împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir. Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; *uită pe poporul tău* şi casa tatălui tău! Şi atunci *împăratul îţi va pofti frumuseţea*. Şi fiindcă este Domnul tău, *adu-i închinăciunile tale*“ (Psalmul 45:7-11).

Veţi vedea multe referinţe care practic duplică pasaje din Cântare. Sulamitei i se spune să uite trecutul şi familia ei care a desconsiderat-o. Nouă ni se spune să uităm trecutul nostru şi greşelile lui, să lăsăm insultele, resentimentele şi mânia, şi să ne apropiem de Hristos. În pasajul din Psalm, ea este descrisă ca o „împărătească … împodobită cu aur“ despre care se vorbeşte în Cântarea cântărilor 1:11. Aurul de Ofir a fost aurul folosit la construirea templului. Fiicele Ierusalimului sunt descrise ca fete de împăraţi.

Cine în afară de Domnul Isus merita să aibă untdelemnul ungerii pe veşmintele Lui? Cine în afară de Domnul Isus ieşea din palate de fildeş? Cine în afară de Domnul

[7] Mirul este o mirodenie foarte amară şi este un simbol al asprimii drumului crucii.

Isus purta parfumul cu aloe şi mirodenii amestecat cu nard? Cine în afară de Domnul Isus poftea frumuseţea Sulamitei (a Miresei)?

Să rămânem un moment la cuvântul „a pofti“ din Psalmul 45:11. Acest cuvânt este folosit şi în Cântarea 7:10. Ceea ce face ca acest cuvânt să fie atât de puternic este faptul că pentru prima oară ni se spune că Domnul Isus o doreşte pe Mireasa Lui. În relatarea din capitolul 7, voi arăta semnificaţia acestei expresii. Acum, hai să ne îndreptăm atenţia spre alte pasaje din Psalmul 45.

În ultimele momente înainte să moară pe cruce, Domnului Isus i s-a dat vin amestecat cu mir. Comparaţi acest mir cu mirul adus la naşterea Lui. Cel care a fost adus la naşterea Sa a însemnat „începutul, ca aprinderea unei lumini în întuneric“. Parfumul cuvântului mir la moartea Sa a însemnat „întinderea ca o pânză de corabie întinsă în bătaia vântului“. El a deschis cerurile; El a deschis calea pentru neamuri ca să fie mântuite şi El a deschis iadul. Parfumul cuvântului în Exod, Estera, Psalmi şi Cântarea este acelaşi: „amărăciune“. Parfumul cuvântului în Geneza a fost „mamă“. Acum, hai să rezumăm tot tabloul în patru propoziţii. Ca o mamă, naţiunea evreiască a dat naştere Domnului Isus. În amărăciune, El a purtat păcatele poporului. În putere, El a arborat steagul cerului din locurile cereşti pe pământ şi în iad. El este Domnul!

„PREAIUBITUL MEU ÎMI ESTE CA UN MĂNUNCHI DE MIR“
(Cântarea cântărilor 1:13)

Fiţi atenţi! Simbolismul din aceste pasaje de început dă tonul pentru alt simbolism de-a lungul textului. Comparaţia Sulamitei despre Împăratul-Păstor, care este pentru ea „ca un mănunchi de mir care se odihneşte între sânii ei, cere aceeaşi interpretare ca la comparaţiile Lui despre ea. Ea Îl vede pe El ca fiind sfinţenia desăvârşită! Ţineţi minte aceasta. El este! În pasajele din Exod, tot ce atingea uneltele sfinte cu untdelemnul sfânt al ungerii era sfânt. Strâns într-un singur mănunchi, Domnul Isus este toată sfinţenia lui Dumnezeu. Acel mănunchi mic (Isus) pe care Simeon L-a ţinut în braţe era întruchiparea sfinţeniei. Orice om neprihănit care L-a cunoscut pe Domnul Isus, doreşte să-L strângă în braţe. De ce este Sulamita altfel? Ea este Mireasa legitimă şi are drept asupra Lui.

„… CARE SE ODIHNEŞTE ÎNTRE SÂNII MEI“
(Cântarea cântărilor 1:13, traducerea Cornilescu)
„… EL SE VA ODIHNI TOATĂ NOAPTEA ÎNTRE SÂNII MEI“
(Cântarea cântărilor 1:13, traducerea King James)

Observaţi aceasta: **Se va odihni** nu este un fapt prezent; este la viitor. Este o profeţie despre un eveniment viitor, dar este tot atât de real ca şi cum s-ar fi întâmplat deja prin credinţă. Orice se atinge de untdelemnul ungerii este sfânt. Sulamita doreşte să atingă untdelemnul ungerii şi să fie atinsă de Cel Uns. (Ungerea este un subiect atât de vast, încât s-ar dilua puterea acestor versete dacă am studia-o aici. Recomand cititorului să facă un studiu amănunţit al ungerii, pentru că îl va ajuta în înţelegerea textelor Bibliei). Ţineţi minte acest lucru: există o ungere care sfărâmă jugurile (vezi Isaia 10:27). Când Sulamita vrea ca ungerea să fie peste ea, ca un iubit noaptea, ea vrea o putere care să sfărâme jugul din viaţa ei. Ea vrea intimitatea care permite accesul la momente mai profunde şi mai semnificative cu Împăratul-Păstor. Scopul acestor versete este să arate o transformare mentală, emoţională şi chiar fizică de la o păstoriţă la a fi Împărătească. Ea doreşte metamorfoza despre care se vorbeşte în Noul Testament. Metamorfoza este termenul folosit de Pavel pentru orice credincios schimbat într-o făptură nouă de Domnul Hristos Isus (Hristos însemnând Unsul cu untdelemnul ungerii pe El).

Interacţiunea este un factor cheie în acest moment. A te odihni toată noaptea între sânii cuiva se pretează la ceva mai mult decât o vorbire formală, nedesluşită. Este ceea ce eu numesc „Conversaţie pe pernă“. „Conversaţia pe pernă“ cu Domnul Isus se poate să nu se potrivească cu opinia ta teologică, dar pentru Sulamita este potrivită. Ea vorbeşte de zorile unei noi zile când se gândeşte la Domnul Isus şi la relaţia Miresei cu El. Să stai culcat lângă personificarea Sfinţeniei permite o intimitate nemaiauzită sau cel puţin de necrezut înainte. Într-o situaţie ca aceasta există şoapte tainice de iubire ca acelea cunoscute numai în odăiţa de rugăciune.

Dormitorul Miresei aduce pe scenă elementul posesiunii reciproce. Împăratul este al ei, atenţia Lui, cuvintele Lui pline de pasiune şi dragostea Lui. Biserica s-a rugat mult, a vorbit cu abilitate, a cântat tare, dar ceea ce lipseşte este şoapta pe pernă a Iubitului! Să fii strâns în braţele Lui şi să-ţi spună ce însemni pentru El este mai bine decât orice cuvânt al omului. (Cuvintele Lui de iubire primite în aceste condiţii schimbă multe lucruri. Serviciile de închinare, întâlnirile de părtăşie şi evenimentele speciale nu se ridică mai presus de intimitatea cu El.

Se vorbeşte faţă către faţă în dormitor. Comuniunea la nivelul acesta este ca aceea despre care se vorbeşte în epistolele lui Ioan. Trebuie să săpăm adânc. Cuvântul comuniune, din 1 Ioan, se traduce mai bine folosind un cuvânt spaniol *compañerismo*. Domnul Isus şi Mireasa (aşa cum se arată în 1 Ioan) fac să pălească serviciile de comuniune din cele mai multe biserici, dacă sunt comparate cu *compañerismo-ul* lor. (Insulele de exil oferă o altă relaţie cu Domnul Isus decât 10 minute de rugăciune şi studiu biblic înainte s-o zbughim spre locul de muncă).

Stai toată noaptea cu sfinţenia Cuvântului Domnului Isus strâns lipită de pieptul tău şi vezi dacă zorile nu arată mai bine! Şopteşte prin întuneric gândurile şi dorinţele tale lăuntrice, şi descoperă cât de repede vine dimineaţa. Îmbrăţişează-L şi spune-I cât de mult Îl iubeşti. Aceasta va face dintr-un om matur o mireasă. O transformare totală![8]

„… UN STRUGURE DE MĂLINIŢĂ, DIN VIILE DIN EN-GHEDI“
(Cântarea cântărilor 1:14)

Sulamita continuă cu comparaţiile ei. Ea spune că Împăratul-Păstor este ca „un strugure de măliniţă, din viile din En-Ghedi“ (Cântarea 1:14). Măliniţa este o continuare a aluziei la lucruri care ascund în ele un miros plăcut. Comparaţia, în legătură cu via, este foarte semnificativă, chiar şi fără referirea la En-Ghedi. O vie înseamnă stabilitate.

Evreilor li s-a spus să ocupe ţara, să rămână acolo şi să planteze vii. Via râvnită a lui Nabot a asociat viile cu cea mai înaltă formă de proprietate. Via era legată de Nabot. Tema viei este folosită de Domnul Isus în învăţătura Sa despre viţă şi mlădiţe. Solomon nu şi-a ales cuvintele la întâmplare. El Îl plasează pe Domnul Isus într-un cadru atrăgător, prin comparaţia Sulamitei. El este plăcut ca mirosul plăcut al tufei de măliniţă în mijlocul unei vii.

Persoana Împăratului-Păstor este distinctă. El înfloreşte în stabilitatea din jurul Lui. El este privat pentru Sulamita, atât în alegere cât şi ca loc. El este legat de En-Ghedi. De ce acest loc particular? En-Ghedi a fost unul din locurile date lui Iuda la împărţirea ţinuturilor (Iosua 15:32). En-Ghedi a fost ascunzătoarea împăratului

[8] Gândiţi-vă cât de greu este pentru un bărbat să se vadă ca mireasă. La început a fost dificil să-mi imaginez că un tip ca mine poate merge într-un loc şi altfel decât ca un „frate“; şi anume, ca o „mireasă“. Transformarea în mireasă este un lucru psihologic. Toate atitudinile trebuie să se schimbe. Toate domeniile de viaţă interzise bărbaţilor trebuiau inversate. El trebuie să fie mai degrabă unul care primeşte, decât cel „care asigură cele necesare“. Poate că acesta este motivul pentru care atât de mulţi nu înţeleg învăţăturile lui Pavel şi pe Domnul Isus ca Mire.

(David) care urma să vină curând. Aici, David a spus că nu se atinge de unsul lui Dumnezeu. El vroia mai degrabă să aştepte în En-Ghedi, până la împlinirea timpului, decât să se afirme singur. En-Ghedi a fost locul unde Saul a recunoscut efectiv domnia celui care urma să fie încoronat (1 Samuel 23). En-Ghedi este locul unde toate celelalte preocupări ale Sulamitei sunt îndepărtate cu dragoste. Această curăţire este necesară pentru ca neprihănirea vieţii ei să poată înflori. (Psalmul 92:12 spune „Cel fără prihană înverzeşte ca finicul“).

En-Ghedi mai are încă două lucruri semnificative care trebuie luate în consideraţie. Vrăjmaşul lui Israel a fost alungat din En-Ghedi prin puterea lui Dumnezeu (2 Cronici 20:2). Aflăm că prin persoana plăcută a Domnului Isus, El alungă pe vrăjmaşii vieţilor noastre prin puterea Lui şi prin dragostea Lui.

Ezechiel 47 înregistrează o altă faţetă a importanţei lui En-Ghedi. Vorbind despre râul lui Dumnezeu care curge din tronul lui Dumnezeu, Ezechiel îi descrie pe pescarii din En-Ghedi ca pe cei care pescuiesc în apele vii şi găsesc peşte. Acest râu este şi râul din Apocalipsa 22. Acest râu are viaţă în el. Tot ce atinge el trăieşte. Domnul Isus a spus că din inima credincioşilor vor curge râuri de „apă vie“. Noi devenim pescari care pescuiesc în râul dragostei care curge din tronul lui Dumnezeu în toate părţile acestui pământ. Găsim peştii noştri şi ei sunt înzestraţi cu viaţă proaspătă.

Ţine acest strugure de măliniţă aproape de pieptul tău până când mireasma Domnului Isus trece prin aer şi îşi lasă parfumul peste trupul tău. Lasă-L să-ţi vorbească în timpul nopţii până când nu vei mai voii să auzi alt glas. Lasă-L să cureţe zgura, să alunge vrăjmaşii şi să te înveţe secretele a ceea ce curge numai din El. Învaţă să-L iubeşti şi tu şi să apreciezi grija Lui iubitoare. Învaţă de la El până când vei fi umplut frumos cu orice ingredient pe care El îl consideră preţios. Cântarea ta se va schimba!

„CE FRUMOASĂ EŞTI, CU OCHII TĂI DE PORUMBIŢĂ!“

(Cântarea cântărilor 1:15)

Crede-mă, când intri în această relaţie nouă cu Domnul Isus, vei auzi ceva de la El. El Îşi dublează declaraţia. „Uite“ este folosit de două ori pentru a accentua importanţa ei. Pentru că El nu poate să mintă, chiar dacă faptul este renegat, este adevărat: CE FRUMOASĂ EŞTI. Însuşirile acestea sunt similare cu alte descrieri ale Miresei: „fără pată şi fără zbârcitură“.

Comparaţia Păstorului pentru ea este: „ochii tăi de porumbiţă“. Simplitatea privirii este o caracteristică remarcabilă a porumbelului, nu privirea dublă despre care se vorbeşte în Iacov, asociată cu omul nestatornic, ci a avea un singur scop şi o singură privire. Porumbelul, ca şi vulturul, are un simbolism biblic. Amândoi au privirea simplă. Amândoi privesc peste ciocurile lor şi văd un singur obiect, spre deosebire de majoritatea păsărilor care trebuie să-şi întoarcă capul dintr-o parte în alta. Bineînţeles că gândurile noastre se îndreaptă spre Duhul care a coborât sub forma unui porumbel la botezul Domnului Isus. În mod natural, a fost un porumbel trimis de Noe să vadă dacă sunt în siguranţă. Felul liniştit şi tăcut al porumbelului juxtapus cu puterea şi forţa vulturului. Sulamita s-a schimbat; ea este şi porumbel şi vultur!

Sulamita s-a întors de la grijile lumii acesteia ca să-L privească numai pe Iubitul ei. Inima ei nu este nestatornică, ci este îndreptată numai spre Împăratul-Păstor. Atitudinea ei a fost foarte impetuoasă la începutul acestui capitol, dar, ca şi porumbelul, ea este liniştită în duh acum. Această calitate este foarte importantă pentru Domnul Isus. Analizează de ce foloseşte Solomon această comparaţie, şi vei găsi o cheie. Porumbelul în Biblie este întotdeauna *trimis*. Este posibil ca porumbelul să reprezinte duhul din om care vrea să zboare la porunca stăpânului său şi să-şi ducă la îndeplinire misiunea cu putere smerită? Domnul Isus avea ochi de porumbel.

Smerit, Domnul Isus a umblat pe pământ după porunca Tatălui şi a avut privirea aţintită numai asupra Lui. Porumbelul reprezintă întruchiparea Duhului. A avea ochii Duhului înseamnă să vezi cum vede Duhul. Nici o altă privire nu va fi potrivită pentru cel credincios; noi trebuie să vedem aşa cum vede Duhul. Aceasta a spus Pavel în 2 Corinteni 5:14-17:

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toţi, toţi deci au murit. Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei. Aşa că, de acum încolo, nu mai cunoaştem pe nimeni în felul lumii – după standardele naturale de valori; şi chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii (ca om), totuşi acum (Îl cunoaştem în aşa fel încât) nu-L mai cunoaştem în felul acesta (după carne). Căci, dacă este cineva (înrădăcinat) în Hristos, Mesia, este o făptură (creaţie) nouă. Cele vechi (condiţia anterioară morală şi spirituală) s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi“.

Judecând după scrierea lui Pavel, noi suntem aduşi în armonie cu Dumnezeu prin acest proces al naşterii din nou. Într-adevăr, începe un proces, când înţelegerea noastră este deschisă şi realizează că cel credincios posedă „gândul lui Hristos“. Se înţelege că această realitate poate lua ani pentru un om ca s-o accepte, dar trebuie acceptată. Mesajul Cântării este aducerea Miresei în armonie cu Domnul Isus. Armonia creşte de-a lungul paginilor ei şi se găseşte în acest episod.

„CE FRUMOS EŞTI, PREAIUBITULE, …“

(Cântarea cântărilor 1:16)

Ca păsărelele care se cheamă una pe alta primăvara, Sulamita abia aude cuvintele Păstorului, că şi răspunde cu versetul 16. Ea Îi spune că este „frumos“. Ea I se adresează cu „Preaiubitul“. În versetul 13, El este „Preaiubitul“. Obişnuiţi-vă cu acest termen de dezmierdare folosit de ea, pentru că pe tot parcursul Cântării, este preponderent.

Sulamita este o adevărată femeie; pe ea o interesează Împăratul-Păstor şi o interesează ce se întâmplă în jurul ei. Estetica înseamnă mult pentru ea. Întâlnirile tihnite şi frumoase sunt atrăgătoare pentru simţurile ei. În această privinţă, ea este încă senzuală şi aparent pe un alt nivel de gândire decât Păstorul. El n-o mustră pentru ceea ce spune. Domnul Isus are un fel de a ne lua de acolo de unde suntem în dragostea noastră pentru El şi de a lucra de acolo spre un nivel mai înalt. Răbdarea sa reflectă poziţia Lui spirituală. Cu toate acestea, Sulamita spune: „Verdeaţa este patul nostru! Cedrii sunt grinzile caselor noastre, şi chiparoşii sunt pardoselele noastre“.

De ce trebuia spuse aceste lucruri în conversaţia minunată pe care îndrăgostiţii o aveau? Cred că Sulamita exprimă primele raze ale „unicităţii“ împreună cu dragostea ei. „Nostru“ este posesivul plural. Ea este încântată că sunt împreună într-un loc mai frumos decât şi-ar fi putut imagina. „Verdeaţa este patul nostru“ are două înţelesuri: neprihănire şi viaţă. (Poate că de aceea a ales David păşunile verzi). Verdele este caracteristic vieţii. Se testează o ramură sau o mlădiţă, ca să se vadă dacă este verde, adică vie. Verdele este sinonim cu creşterea. Domeniul dragostei unde locuieşte Domnul Isus este viu, este în creştere şi este neîntinat.

Referirea Sulamitei la cedrii şi chiparoşi stârneşte alte înţelesuri. Cedrul este un lemn renumit pentru rezistenţa lui la putrezire şi la insecte. El a fost folosit la construirea templului nu numai pentru frumuseţea lui, ci şi pentru personalitatea lui. Lemnul de chiparos este un bun material de construcţie pentru că este foarte drept. Există lemne cu calităţi mai mari, dar nici unul nu are însuşirea chiparosului. Dacă rămânem cu Domnul Isus, mediul nostru ambiant va fi frumos, impenetrabil la stricăciune şi pierdere, şi într-un mod demn de încredere drept.

Fiţi sensibili faţă de Domnul Isus, faţă de mediul vostru ambiant cu El, şi faţă de frumuseţea lucrurilor pe care ni le dă El. Fiţi una cu El. Vorbiţi-I folosind termeni ca „ale noastre“ şi „noi“. Pe acest pământ, trebuie să ne familiarizăm cu felul Său de a percepe realitatea şi să recunoaştem că aceasta este singura realitate. Trebuie să intrăm în armonie cu El.

CAPITOLUL 5

CASA DE OSPĂŢ

„El m-a dus în casa de ospăţ“
(Cântarea cântărilor 2:4)

Deoarece scena ospăţului domină acest capitol, am intitulat capitolul 5 în mod corespunzător. Primele versete acţionează ca o schimbare a tonului între cei doi îndrăgostiţi. Distanţa dintre ei se micşorează pe măsură ce îşi exprimă sentimentele unul faţă de celălalt. Familiaritatea îi apropie, nu numai fizic, dar şi verbal. Observaţi similaritatea expresiilor lor şi a felului cum îşi aleg comparaţiile. Cititorul simte că atmosfera este încărcată şi că aceste prime versuri ale capitolului doi conduc la pasiune, emoţie şi angajare. Camera de ospăţ aşteaptă în tăcere prezenţa lor. Când vor sosi, vor începe declaraţiile spirituale înflăcărate. Această cameră plină de bunătăţi a fost pregătită special pentru timpul acesta şi pentru nivelul acesta de maturitate. Casa de ospăţ este punctul culminant al acestor versuri de început şi uşa pentru ce va urma. Observaţi-l acum pe Solomon, în versetul unu, cum îşi asumă un rol mai autoritar. Nu mai auzim glasul unui Păstor, ci mai mult un glas de Împărat.

„ … UN TRANDAFIR DIN SARON …“
(Cântarea cântărilor 2:1)

Stând ca şi Sulamita la intrarea ei din capitolul 1, Solomon (Domnul Isus) se aşază în centrul scenei. Declarând: „EU SUNT un trandafir din Saron, un crin din văi“, El Se ridică mai presus de declaraţia slabă a Sulamitei: „Ce frumos eşti“. El este răspunsul la Isaia 65:9-10:

„Voi scoate o sămânţă din Iacov, şi din Iuda un moştenitor al munţilor Mei; aleşii Mei vor stăpâni ţara, şi robii Mei vor locui în ea. Saronul va sluji ca loc de păşune oilor, şi valea Acor va sluji de culcuş boilor, pentru poporul Meu care Mă va căuta“.

Isaia, în 33:9, a profeţit că Saronul va fi un pustiu, dar acum îl vedem ca un loc plin de sevă în care pot locui oile. Ce a produs această schimbare? Acea sămânţă din Iacov (Domnul Isus), cea din Iuda (Domnul Isus), „EU SUNT“, a produs schimbarea. El Se identifică pe Sine în felul în care Dumnezeu i-a vorbit lui Moise şi declară că El este floarea Saronului şi Acorului. În mod tipic, pasajul din Isaia 65 este atribuit neamurilor. Luând în consideraţie Cântarea, pasajul din Isaia poate fi privit ca o combinaţie a celor născuţi din nou, atât dintre iudei cât şi dintre neamuri. Mireasa este formată din credincioşii dintre neamuri şi credincioşii născuţi din nou din Israel. Deoarece Israel a uitat pe Dumnezeul ei, pustiirea a acoperit muntele şi valea. Când Domnul Isus va veni, locurile pustiite vor începe să înflorească. El este Trandafirul din Saron şi crinul din vale. El este Restauratorul!

Sulamita este cea care împarte cu El locul de onoare. Domnul Isus declară că şi ea este un crin: „un crin în mijlocul spinilor“. Ea stă în prezenţa a ceea ce este încâlcit, anevoios şi urât. Mireasa Domnului Isus stă într-o lume care este plină de probleme

spinoase. Locuri pline de spini caută să înăbuşe sămânţa Cuvântului, dar nu pot să înăbuşe pe cei aleşi! Osea a profeţit în 14:4-8:

„Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat! Căci mânia Mea s-a abătut de la ei! Voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul şi va da rădăcini ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde; măreţia lui va fi ca a măslinului şi miresmele lui ca ale Libanului. Iarăşi vor locui la umbra lui, iarăşi vor da viaţă grâului, vor înflori ca via şi vor avea faima vinului din Liban. Ce mai are Efraim a face cu idolii? Îl voi asculta şi-l voi privi, voi fi pentru el ca un chiparos verde“.

Aşa cum Domnul Isus este răspunsul la profeţia lui Osea, Sulamita este răspunsul la profeţia lui Isaia. Ei se completează unul pe celălalt. Fiecare cu frumuseţea lui, dar fiecare la locul lui; ei sunt una.

„CA UN MĂR…“

(Cântarea cântărilor 2:3)

„Ca un măr între copacii pădurii, aşa este preaiubitul meu între tineri“, este replica Sulamitei. În acelaşi fel în care a complimentat-o Împăratul-Păstor, ea vorbeşte despre raritatea Lui. Rodul mărului este hrănitor, plăcut de privit şi face la rândul lui rod. Totuşi, eu cred că ceea ce spune Sulamita accentuează mai mult aşezarea pomului decât pomul respectiv. Ea a fost comparată cu un crin între spini, şi El este comparat cu un pom care înfloreşte şi rodeşte. Florile lui îl deosebesc în frumuseţe în timpul primăverii. Un astfel de pom este strălucitor faţă de copacii obişnuiţi din jur. Domnul Isus este preeminent între fiii oamenilor. El este atât de clar distinct în plinătatea Lui cum este mărul între alţi copaci. Analogia cu pomul continuă în versetul 3: „Cu aşa drag stau la umbra lui“. Psalmul 91:1 spune:

„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic“.

Mireasa stă sub ocrotirea Celui Preaînalt! Ea se bucură de o poziţie privilegiată, fiind faţă-n faţă cu El. Poziţia ei unică cu El îi permite să intre în camera de ospăţ. Fiecare pas înainte pe care îl face ea este un pas înainte spre El. Ea se apropie de ceea ce trebuie să devină pentru a domni împreună cu El. A trăi acolo unde locuieşte Dumnezeu era un lucru rar în vechime. Oameni ca Adam au trăit acolo, la fel şi Enoh. Mulţumesc lui Dumnezeu că acest lucru nu este rar pentru cei care stau în camera Domnului Isus. Acest loc este disponibil pentru Mireasă prin Duhul Sfânt. Spre deosebire de Estera, ea este binevenită la Domnul Isus oricând. A locui în prezenţa Lui este o decizie de calitate pentru cel credincios. Este un act al voinţei. Cel credincios trebuie să aleagă să locuiască în acel loc secret. David a făcut această alegere şi a locuit în locul secret. Odată ce a experimentat acel loc secret cu Dumnezeu, el spune că nu există alt loc ca el. Nimic din ce poate experimenta omul nu se poate compara cu a locui la umbra aripilor Lui. (Locul secret poate însemna să locuieşti sub aripile heruvimilor din curtea interioară a cortului, dar poate însemna şi cămăruţa unde te rogi. În ambele locuri eşti sub ocrotirea aripilor). Sulamita stă jos sub protecţia şi dragostea Lui cu mare plăcere. Ea savurează prezenţa Lui. Ea a acceptat invitaţia Lui şi doreşte să rămână acolo.

„RODUL LUI ESTE DULCE PENTRU CERUL GURII MELE“

(Cântarea cântărilor 2:3)

Sulamita mănâncă rodul dulce al Împăratului-Păstor. „Rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele“, este afirmaţia ei. Spre deosebire de fructul interzis care a aruncat lumea în întuneric, ea mănâncă liber din bunătăţile pe care le-a găsit în El. Niciodată această „iubită a Domnului Isus“ nu va mai ezita să se apropie de El. (S-a văzut deja

mult încă de la prima ei întâlnire stângace cu El.) Ea este nestingherită acum cu El şi îi place mult să fie în prezenţa Lui. Gustul urmează să fie în curând preamărit, când ea va intra în camera de ospăţ, dar pentru moment, ea „a gustat din Domnul“ şi El este bun (Psalmul 34:8). (Extindeţi acest gând despre gust. Priviţi la profeţii cărora li s-a poruncit să mănânce Cuvântul, să-l digere şi să-l mistuie cu fiinţa lor interioară.) Să revedem pasajele de invitaţie din 1 Petru 2:3:

„Dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiaţi-vă de El … voi care aţi crezut – care v-aţi alipit de El, v-aţi încrezut în El şi vă bizuiţi pe El, pentru voi este piatra aleasă şi scumpă; … voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; voi, care nu căpătaseraţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare“. (Părţi din 1 Petru 2:3,4,7,10)

Gustând din rodul Lui se deschide pentru noi puterea Duhului Său. Rodul Duhului Său din 2 Petru 1 şi manifestările acestui rod din 1 Corinteni 12, trebuie să fie consumate de fiinţa noastră interioară. Rodul Duhului într-adevăr este plăcut la gust. Galateni 5:22 spune că „roada Duhului este: DRAGOSTEA, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege“. Spre deosebire de „sulul“ lui Ezechiel care era dulce pentru cerul gurii lui şi amar pentru stomacul lui, gustul Sulamitei găseşte o plăcere de nespus. Şi noi trebuie să gustăm din roadele Lui, pentru că ele sunt străine pentru carnea noastră, dar sunt hrană pentru duhul nostru.

Satan a căutat mereu să ne aşeze la masa lui, dar cei care sunt Mireasa refuză să se aşeze sau să mănânce (1 Corinteni 10:21). Noi mâncăm la masa Domnului, şi numai la masa Lui Sulamita va fi condusă. Aici ea va gusta într-adevăr din roadele Lui, dar nu fără consecinţe. A gusta din roadele Lui presupune o angajare, aşa cum ni s-a descoperit în Evrei 6:4-6:

„Căci cei ce au fost luminaţi odată şi au gustat darul ceresc şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor şi care totuşi au căzut este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă …“

Cu siguranţă că după ce am citit despre înclinaţia pe care o implică savurarea Domnului şi a rodului Său, suntem pregătiţi să intrăm cu Sulamita la ospăţul pregătit.

„EL M-A DUS ÎN CASA DE OSPĂŢ“

(Cântarea cântărilor 2:4)

Domnul Isus preia conducerea în prezentarea Miresei la casa de ospăţ. Ca o gazdă bucuroasă care doreşte să-Şi bine-dispună musafirii, El personal a făcut pregătiri pentru ea. Capitolul 2 al acestei cărţi schimbă scena şi odată cu aceasta se schimbă şi intensitatea dragostei. Deşi deseori a fost numită casa vinului, aici este numită casa de ospăţ. Ţineţi minte că Sulamita este pe punctul de a intra într-o fază a relaţiei care o va duce mai sus. Legătura ei cu Împăratul a fost mai mult verbală şi conţine o oarecare distanţă socială în versetele trecute. Lucrurile sunt pe punctul de a se schimba, nu mai este nici o distanţă socială. Un studiu simplu începând cu partea a doua a acestui verset va documenta concluzia mea.

„Dragostea era steagul fluturat peste mine“, este mai mult decât un cântec de copii. Dacă veţi studia pasaje similare din Cântare 2:16, 6:3 şi 7:10, veţi observa că se face un progres în maturizare prin aceste exclamaţii. Pe măsură ce viaţa Sulamitei cu Împăratul-Păstor progresează, creşte şi nivelul ei de înţelegere. La început, ea este ca o fată tânără fermecată de prima ei păşire în dragostea adevărată. Idila este în aer, şi atmosfera casei de ospăţ este încărcată de pasiune şi degajare. Însuşiri fermecătoare, decenţă şi unele aspecte senzuale se integrează în această scenă. Mai târziu în umblarea ei cu El, aceste aspecte se vor transforma într-un alt fel de dragoste. Aici ea

stă de vorbă între patru ochi cu El în intimitatea unui cuib al iubirii, dar în curând ea va umbla cu El deschis prin sate şi va domni cu El prin căsătorie.

Ceea ce este preţios şi merită să ne amintim din casa de ospăţ în curând va trece pe planul doi. Revelarea mai profundă a Împăratului-Păstor o va provoca mereu pe Sulamita să urce mai sus spre un nou nivel al relaţiei cu El. Viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel după casa de ospăţ; de aici înainte El o va introduce în lumea Lui. Când ea va deschide uşa casei de ospăţ, în acelaşi timp ea va închide uşa vieţii ei din trecut. Ea doreşte să fie legată de El pentru totdeauna. Şi aflaţi, vă rog, că şi El doreşte să fie legat de ea pentru totdeauna. Savurarea Lui pe care a făcut-o înainte se va intensifica.

Să intrăm acum în casa de ospăţ; să ne bucurăm de parfumurile ei exotice, de decorul ei frumos, de atmosfera ei transcendentă. Împăratul-Păstor şi Sulamita sunt conştienţi că în cameră sunt numai ei doi. Niciodată înainte ea n-a văzut atâta splendoare. O biată păstoriţă intră în palatul unui Împărat. Înaintea ei stau pregătite toate delicatesele imaginabile. Un Împărat cu o vastă bogăţie nu a precupeţit nimic! Cu respiraţia tăiată, ea cuprinde cu privirea tot ce este în jur. Uimirea ei se vede în vorbirea ei şi în acţiunile ei.

În faţa Sulamitei este priveliştea unei bogăţii atât de vaste încât i-ar trebui multe zile ca să numere măcar farfuriile. Dacă ne-am putea imagina atitudinea Împăratului-Păstor la momentul acesta, fără îndoială că pe faţa Lui ar fi un zâmbet. Ce încântat este El s-o aibă pe ea aici. Dintr-odată ea îşi dă seama de realitatea condiţiei Lui, de participarea ei la ea şi de valoarea mare a avuţiilor Lui. El a pregătit aceasta pentru ea. Închipuiţi-vă! Pentru El a însemnat timp şi efort ca să asigure toate cele necesare numai pentru ea. Şi El n-a dat greş. Va fi plăcerea Lui s-o lumineze cu privire la orice aspect al semnificaţiei casei de ospăţ. Plăcerea Lui va fi să meargă alături de ea şi să-i vorbească cu dragoste despre fiecare descoperire. El îi va atrage atenţia asupra unor domenii care poate i-au scăpat la prima vedere. El va pune accentul pe unele elemente pe care ea poate le-a trecut cu vederea în naivitatea ei. Instruirea este la fel de importantă în casa de ospăţ ca şi podoabele şi abundenţa ei.

Poate că aţi obiectat la libertatea teatrală exprimată în primele paragrafe. Luaţi notă de faptele pe care Scriptura le relatează în detaliu. Mai întâi, casa de ospăţ este un loc pregătit de Împărat (v.4). În al doilea rând, este desemnat pentru un timp mai intim între cei doi (v.6). În al treilea rând, casa de ospăţ este de o asemenea intensitate emoţională, că Sulamita trebuie să se odihnească după un timp petrecut acolo (v.7). În al patrulea rând, în casa de ospăţ ea spune că este „bolnavă de dragostea lui“, ceea ce este o schimbare în atitudine (v.5). În al cincilea rând, casa de ospăţ este un loc în care ea doreşte să stea retrasă cu El (v.10). În ultimul rând, declaraţia: „dragostea era steagul fluturat peste mine“ este făcută aici (v.4). Cuvântul „era“ este italic. Deşi a fost introdus în text de către traducători pentru claritate, ştergeţi-l şi vedeţi schimbarea pe care o face. Citiţi versetul fără cuvântul „era“ ca o proclamare a puterii Dragostei: „DRAGOSTEA: steagul fluturat peste mine“.

Înainte să mergem mai departe şi să cercetăm ce este în interiorul casei de ospăţ, haideţi să analizăm pasajul despre steagul dragostei. Dacă veţi studia cortul lui Moise, veţi descoperi că acolo erau steaguri, sau drapele, care fluturau în fiecare colţ al cortului întâlnirii. Pe fiecare steag era un alt animal sau figură: faţa unui leu, a unui bou, a unui vultur şi a unui om. Aceste steaguri reprezentau creaţia lui Dumnezeu. (Simbolismul lor ar face obiectul unui alt studiu şi este semnificativ pentru câteva atribute ale lor. Faptul că steagurile fluturau este suficient pentru acest studiu.) Steagul care flutură peste acest cort al întâlnirii are un singur cuvânt înscris pe el: DRAGOSTE. Dacă Dumnezeu Tatăl S-a întâlnit cu omul ca şi Creator în cortul întâlnirii, Domnul Isus Se întâlneşte cu Mireasa Lui sub cu totul alte circumstanţe în casa de ospăţ. Gloria lui Dumnezeu plana pe deasupra cortului, dar prezenţa lui

Dumnezeu locuieşte în casa de ospăţ. Dumnezeu S-a revelat în nor şi în foc peste cort; Domnul Isus Se revelează ca om în vulnerabilitatea unei camere. Limbi de foc împărţite la Cincizecime şi o rafală puternică de vânt fac loc unei îmbrăţişări a Iubitului sub fâlfâitul blând al steagului IUBIRII. Credinţa a ajuns la realizare. Lucrurile sperate sunt acum reale. Fiul lui Dumnezeu Se întâlneşte cu omul într-un fel considerat imposibil înainte de Calvar. Nu-i de mirare că steagurile flutură! Totuşi, este mai mult decât atât.

O altă paralelă apropiată este obiceiul împăratului de a flutura peste palat un steag heraldic care să anunţe că el era prezent. Vederea steagului fluturând cu emblema imperială era o mângâiere pentru toţi cei care locuiau în cetatea sfântă. Un steag al DRAGOSTEI fluturând peste casa de ospăţ este un semn că Împăratul este prezent. Emblema împodobită cu un blazon, fluturând liniştit în adierea vântului, este o bucurie pentru fiicele Ierusalimului şi pentru toţi cei care Îl iubesc pe Împărat. Totuşi, este mai mult decât atât.

Invitaţia Împăratului pentru fiecare potenţial membru al „miresei lui Hristos“ de a intra în casa de ospăţ este încă deschisă. Prin această facilitate a planului Său, mireasa va învăţa ce este important pentru El şi ce-i aparţine ei. Imaginaţi-vă că sunteţi introduşi într-un studio cinematografic panoramic unde fiecare ecran proiectează scene cu promisiunile împlinite ale lui Dumnezeu. Fiecare imagine ar introduce o bogăţie de realitate care ar lumina pasaje din Cuvânt. Minuni promise de Domnul Isus ar fi proiectate pe ecran avându-te pe tine ca figură centrală. Ocaziile din viaţa ta în care ai fost călăuzit de Duhul Sfânt şi-ar găsi realitatea dramatică în împlinirea cuvântului: „călăuziţi de Duhul“ (Rom. 8:14). Promisiuni şi ilustraţii minunate din Cuvântul lui Dumnezeu ar pătrunde în cameră. Bunuri de orice natură ar fi dramatizate în faţa ta. Detalii minuţioase s-ar contura distinct într-o conştiinţă vie în timp ce mintea şi inima ta căutau să pătrundă minunăţia lor. Din când în când ai cere să se oprească acţiunea. Te-ai întoarce spre El şi ai spune: „Îmbrăţişează-mă!“ „Să-şi pună mâna stângă sub capul meu, şi să mă îmbrăţişeze cu dreapta lui!“ (v.6). Lacrimi calde curg din ochii fericiţi în timp ce realitatea bunurilor Lui se derulează în mintea ta. Cuvintele lui Pavel ar curge de pe buzele tale: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu!“ (Rom. 11:33).

„Şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia puse în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică şi în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin“. (Ef. 3:16-21)

Asigurări sunt şoptite în urechi tremurătoare pe măsură ce se revelează scriptură după scriptură. Versete neînsemnate sunt proiectate pe „ecranul minţii tale“; versete neînsemnate considerate nesemnificative înfloresc înaintea ta. Izbucneşte râsul între cei doi în casa de ospăţ când ea exclamă: „Cum am putut să fiu atât de oarbă încât să nu văd aceasta!“ El o strânge la pieptul Lui, şi ea ştie din atingerea Lui că totul este „în regulă“. Fiicele Ierusalimului zăbovesc în apropierea casei de ospăţ, ascultând cuvintele lor de dragoste. Ele sunt instruite de mireasă să nu intre în scenă şi „să nu stârnească“ sau să invoce în continuare dragostea Lui pentru ea atât timp cât El nu doreşte aceasta. Ele trebuie să asculte de această poruncă bazându-se pe discreţia Lui. (Nouă ni se spune „să înflăcărăm darul lui Dumnezeu care este în noi“ (2 Timotei 1:6); ea nu doreşte nici o stârnire până n-o porunceşte El.)

„ÎNTĂRIŢI-MĂ CU TURTE DE STRUGURI, ÎNVIORAŢI-MĂ …“

(Cântarea cântărilor 2:5)

Împăratul Îşi dă seama de vastitatea tuturor lucrurilor pe care ar fi dorit ca Sulamita să le înţeleagă şi o iartă pentru incapacitatea ei de a continua. Sentimentele ei au fost testate; capacitatea ei de a cuprinde a fost solicitată la maximum, dar bucuria ei a găsit noi nivele în El. Sulamita I-a spus tot ce avea pe inimă, şi El ştie bine că inima ei este curată şi bună. „Întăriţi-mă cu turte de struguri“ sau turte de stafide în unele traduceri. „Întăreşte-mă cu ce am căutat odată să te întăresc pe tine“, ar fi o bună traducere. Referirea la măr, „înviorați-mă cu mere“, este cu privire la El. Ea a spus deja că El este ca un măr, în versetul 3, aşa că ea continuă analogia. „Prezenţa Ta este de ajuns“ ar fi o bună înţelegere a acestui verset. Cu alte cuvinte, „Eu sunt mulţumită cu turtele de struguri şi cu prezenţa Ta – asta-i tot ce-mi doresc“. (Poeţii au spus despre îndrăgostiţi: „o pâine, un pahar de vin şi tu“.) Şi totuşi, e mai mult decât atât!

Nu, resursele lui Dumnezeu nu se diminuează prin incapacitatea noastră de a lua tot ce are El pentru noi într-o şedinţă sau o mie. Un milion de servicii divine n-ar putea împlini în noi ceea ce o singură şoaptă de-a Lui poate să împlinească. El ne vorbeşte prin Cuvântul Său (Biblia), şi deseori răspunsurile noastre sunt slabe faţă de vastitatea promisiunilor Sale. Noi suntem satisfăcuţi cu turte de struguri şi cu prezenţa Sa! (Un studiu interesant din Osea arată o legătură ascunsă cu turta de stafide. Osea 3:1-5 începe cu turte de stafide oferite altor dumnezei, având o semnificaţie pentru o mireasă rătăcită. Osea profeţeşte că Israel se va pocăi şi se va întoarce de la adulter şi de la oferirea acestor lucruri unor dumnezei străini şi va căuta lucrurile bune şi pe adevăratul Dumnezeu, în vremurile din urmă.)

Domnul Isus nu este satisfăcut cu turte de struguri. Turtele de struguri oferite cu dragoste pot fi daruri minunate pentru dumnezeii străini, dar ceea ce-L mişcă pe El este credinţa. El doreşte ca credinţa noastră să crească până când credinţa şi puterea Lui vor curge liber prin noi. Cel care a dat promisiunile, a şi trăit promisiunile! Şi noi trebuie să le trăim! Trăind aceste afirmaţii prin credinţă presupune să păşim în afara zonei noastre de confort. Într-o zi casa de ospăţ va face loc vistieriei (Capitolul 7). Mireasa trebuie să se maturizeze.

Bineînţeles că dorinţa Sulamitei este să rămână în camera cu bogăţii. Ea se simte în siguranţă aici şi nu este provocată de nevoile vieţii. Împăratul domneşte; ea se odihneşte. Nouă ni se spune să ne odihnim în El, dar odihna nu înseamnă retragere. Astfel că reveria ei este întreruptă de glasul Împăratului. A sosit ceasul! Ea vorbeşte la venirea Lui. Este demn de remarcat că El nu intră din nou în casa de ospăţ. El stă afară, privind înăuntru, şi îi oferă ei prima din multele invitaţii de a-L însoţi.

„SCOALĂ-TE, IUBITO, ŞI VINO, FRUMOASO!“

(Cântarea cântărilor 2:10)

Juxtapuneţi răspunsurile celor doi la momentul acesta şi veţi vedea două puncte de vedere diferite. Răspunsul Sulamitei la glasul Împăratului este la acelaşi nivel ca şi în casa de ospăţ. Ea este foarte îndrăgostită de El, este fericită să-L aibă lângă ea. „Aud glasul preaiubitului meu! Iată-l că vine, sărind peste munţi, săltând pe dealuri“, este scris astfel încât să arate entuziasmul viu şi diafan al relaţiei lor. De mai multe ori în Cântare se face referire la „glasul preaiubitului“. Înainte să se termine această carte, veţi cunoaşte semnificaţia referirii la glasul Lui. Mireasa crede că acum Îl cunoaşte; dar la sfârşit, ea va spune: „… glasul tău, binevoieşte şi fă-mă să-l aud!“ Glasul Domnului Isus este punctul de adunare a oilor Sale. În învăţătura pe care a dat-o ucenicilor Săi, El a subliniat necesitatea cunoaşterii glasului Său: „Oile Mele ascultă

glasul Meu“ (Ioan 10:27). În ultimele versete ale Cântării, vom descoperi importanţa ascultării glasului Său. Pentru acum, să lăsăm expresia să locuiască liniştit în cadrul referinţei noastre. Să ne întoarcem la reacţia ei faţă de glasul Lui.

În glasul Sulamitei se vede verva tinereţii. Ea Îl aseamănă pe Împăratul-Păstor cu o „căprioară“ sau cu „puiul de cerboaică“. Ea este plină de bucurie la vederea vitalităţii Lui. El este întruchiparea energiei. Preaiubitul ei Se întoarce în putere şi frumuseţe. Fără îndoială mintea ei este mânată de gânduri despre ospăţul nesfârşit şi marea bucurie de a fi cu El. Imaginaţi-vă uimirea ei când L-a auzit rugând-o să părăsească locul dragostei şi odihnei ei.

Un astfel de şoc vine şi la biserică! Locuind în confortul promisiunilor lui Dumnezeu, izolată de vulgaritatea încercării zilnice, rumegând turta de struguri numită „comuniune“, ispita de a te îngrăşa este mai atrăgătoare decât ascultarea de invitaţia Lui. „Ce! Să merg în lumea de afară ca să Te urmez pe Tine; n-ar fi mai bine să rămân aici şi să învăţ ceva mai mult?“ se replică adesea.

Să fie acesta motivul pentru care Dumnezeu i-a dat lui Moise instrucţiuni pentru construirea unui cort? Cortul întâlnirii era portabil şi proiectat să se deplaseze spre alte nivele de angajare. Templul din Ierusalim a stabilizat un popor nomad, pribeag şi a dat un loc urban evreilor. De aceea Domnul Isus i-a spus femeii de la fântână că va veni ceasul când oamenii nu se vor închina lui Dumnezeu nici în Templu nici pe muntele acela. Templul de la Ierusalim devenise o casă de ospăţ şi îşi pierduse menirea. Cuvintele Domnului Isus pentru femeia samariteancă nu erau criptice; erau adevărate. A venit ziua când cei care se închină Lui nu se închină nici pe munţi nici în temple. Ei se închină Lui în Duh şi în Adevăr. Invitaţia Lui este să părăsim previzibilul şi să începem să umblăm prin credinţă (dependenţi de El).

„… A TRECUT IARNA“
(Cântarea cântărilor 2:11)

Împăratul i-a dat timp Sulamitei să-şi adune gândurile. Ea a avut suficient timp ca să absoarbă asigurările Lui că va rămâne cu ea. A petrecut timp în braţele Lui, ascultând declaraţiile Lui de dragoste necondiţionată. Astfel de momente sunt necesare; ele sunt menite să adâncească angajarea noastră şi să ne dea asigurări. Importanţa casei de ospăţ este înnobilată prin resursele Lui care se găsesc în ea, dar nu până acolo încât să ţi se facă silă şi s-o părăseşti. Sulamita va învăţa în curând importanţa de a fi alături de El. Ea va regreta ziua când n-a acceptat această primă invitaţie. Va experimenta încercări, niciodată rânduite pentru ea, din cauza ezitării ei. Deşi este bine să fii singur închis undeva cu Învăţătorul, este mai bine să ai zâmbetul Lui în timp ce mergi cu El pe drum. (Ucenicii au fost învăţaţi în timp ce umblau cu El. Fiecare întâlnire cu El pe drum aducea temelii mai adânci convingerii lor personale. Rar s-a întâmplat ca El să-i ducă într-o casă; deseori El îi ducea pe munte. (Pentru mai multe gânduri referitoare la casa de ospăţ, citiţi Completarea I). Observaţi unde stă El. El stă afară şi priveşte înăuntru. (Să fie acesta locul unde trebuie să stea Domnul Isus ca să se adreseze Bisericii?)

Sulamita Îl vede pe Împărat stând în spatele zidului *lor* (nostru). Proprietatea începe să se afirme în mintea ei. Din ce în ce mai mult o veţi auzi rostind pronumele personal posesiv „al nostru“. „Al Lui“ şi „al ei“ devine „al nostru“. Aceasta înseamnă unire în viaţă. Este zidul lor, fereastra lor, zăbrelele lor. El stă acolo şi o cheamă: „Vino!“ Mereu cu tonul cel mai drăgăstos, iubind-o cu mare intensitate, El o cheamă.

Observaţi motivele pe care i le dă Împăratul Sulamitei ca să plece cu El acum. Întâi, asprimea iernii a trecut. (Va fi mai uşor să călătoreşti, mai puţine întârzieri datorate vremii, şi condiţii mai paşnice.) Al doilea, ploaia a încetat şi s-a dus. (Dacă

turnarea Duhului Sfânt este echivalată cu ploaia, atunci aceasta înseamnă: „Eşti în stare şi ai tot ce-ţi trebuie ca să faci această călătorie“. Turnarea a avut deja loc.)

Dacă orarele escatologice ar putea fi aplicate la aceste versete, acesta este minunatul „sfârşit“. Dacă nu, este încă o perioadă minunată. Să fii cu Împăratul, să priveşti lumea împreună cu El, să vezi ce-L entuziasmează, e suficient. Primăvara aduce împrospătare. Aceasta este vremea împrospătării! Florile înfloresc şi cheamă la un răspuns vesel. Ascultaţi cum citează El cântecul păsărilor şi glasul turturicii ca dovezi că anotimpul s-a schimbat. El o copleşeşte pe Sulamita cu insistenţele, arătându-i smochinele verzi şi viţa fragedă ca o altă dovadă. (Deseori Domnul Isus a echivalat schimbările istorice cu schimbări sezoniere. El le-a spus ucenicilor că vor cunoaşte zilele din urmă după dovezi ca acestea.)

Câteva elemente din „lista de primăvară“ a Împăratului au o mai mare semnificaţie decât altele. El menţionează turturica. Turturica putea fi folosită (în locul unui miel) ca o jertfă pentru păcat şi pentru curăţire. El spune: „Se pârguiesc roadele în smochin“. (Smochinul a fost blestemat pentru că nu avea roade când Domnul Isus a trecut pe lângă el, chiar dacă nu era încă timpul lor.) El vorbeşte de mirosul şi florile viilor. (Via şi roadele ei vor fi discutate mai târziu.) Despre florile câmpului a spus că sunt mai bine îmbrăcate decât Solomon în toată gloria lui. Puse laolaltă, putem aduna o gamă largă de înţelesuri. Puneţi-le pe toate la un loc, şi acesta este înţelesul: „Revărsarea Duhului Sfânt (ploaia) a căzut peste cei curăţiţi (turturelele) şi roadele lor (smochinele) sunt date Lui. Mireasa în această stare este împodobită cu resursele Domnului Isus (flori/crini) care sunt o haină mai bună decât cea a împăraţilor pământului“.

„… SE AUDE GLASUL TURTURICII ÎN CÂMPIILE NOASTRE“

(Cântarea cântărilor 2:12)

Domnul Isus ia pentru Sine forma pronumelui posesiv plural în versetul 12. „Câmpiile **noastre**“ înseamnă că El nu posedă nimic fără Mireasa Lui. Ei conduc şi domnesc împreună, deşi ea nu a ajuns încă la această poziţie în ea însăşi; El cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi. El o trage în mod constant, cerându-i o angajare mai profundă şi o credinţă mai mare. Referirea la viile înflorite este o deschidere pentru o învăţătură despre vulpile mici care strică viile (versetul 15).

„SCOALĂ-TE, IUBITO, ŞI VINO, FRUMOASO!“

(Cântarea cântărilor 2:13)

„Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso!“ este spusă în afara zidului casei de ospăţ. Este însoţită de înflăcărarea unui îndrăgostit care doreşte din toată inima s-o aibă pe iubita lui lângă el. Domnul Isus a vorbit ucenicilor Săi într-un mod asemănător: „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi ÎNVĂŢAŢI de la Mine“ (Matei 11:29). Ca să înveţi de la El trebuie să umbli cu El, să vorbeşti cu El, să porţi poverile Lui şi să trăieşti cu El. Să simţi durerea Lui, să experimentezi căile Lui de a face ceva şi felul Lui de a fi, fiind în tot acest timp un tovarăş permanent, aceasta este metoda Lui de instruire. Cei care L-au însoţit pe munte şi au avut părtăşie cu Moise şi cu Ilie au auzit acelaşi apel ca şi Sulamita. Glasurile lor unite ca să-L convingă să rămână şi ei să construiască trei colibi nu puteau să înăbuşe strigătul jalnic al copilului din vale. Ei au mers în grabă în ajutorul celorlalţi ucenici, şi El a scos demonul afară. Vorbindu-le despre rugăciune şi post ca mijloc de curăţire, ucenicii au înţeles repede că El nu avea timp să zăbovească în temple când în vale era un câmp de misiune. „Vino“ va mai fi auzit în Cântare şi întotdeauna va fi folosit în acelaşi fel.

„… ASCUNSĂ ÎN SCOBITURILE PRĂPĂSTIILOR“

(Cântarea cântărilor 2:14)

„Porumbiţă din crăpăturile stâncii, ascunsă în scobiturile prăpăstiilor“ este un răspuns potrivit pentru persoana care nu este sigură de o invitaţie. „Porumbiţă“ este o alintare care ţine de conversaţia lor de dragoste. Dacă apropii simbolul porumbiţei de această afirmaţie, se conturează elementul „măsurii în cadrul aceleiaşi naturi“. „Dacă sunt porumbiţa Ta“, ar fi dacă o parafrazăm pe Sulamita, „Tu eşti porumbelul meu, dar Tu locuieşti la un nivel mai înalt decât mine“. „Tu mă inviţi să vin cu Tine într-un loc în care nu sunt încă pregătită să ajung. Tu locuieşti în locurile înalte ale stâncii, în locurile necunoscute ale prăpăstiilor. Mă inviţi în locuri necunoscute şi neexplorate. Îmi ceri să ajung la un nivel care este dincolo de posibilităţile mele. Eu sunt mulţumită să ascult glasul Tău dulce, să privesc chipul Tău. Şi în plus, sunt domenii în viaţa mea la care mai trebuie să lucrez înainte să pot să Te însoţesc. Sunt vulpi mici care caută să-mi ia binecuvântările dătătoare de viaţă pe care mi le dai. Pot să biruiesc aceste vulpi mici; pot să le înlătur din viaţa mea, dar acum sunt doar un începător. Strugurii mici tocmai apar. O, Porumbelul meu, înţelege că inima mea Îţi aparţine, ştiu cât de mult doreşti ca eu să cresc şi să înţeleg, dar mai dă-mi timp. Accept dragostea Ta şi sărutările Tale; vreau mai mult de la Tine. Vreau să continui să ai încredere în mine, dar nu-mi cere să merg înainte prea repede. Tu continui să-Ţi paşti turma între noi. Noi suntem crinii (cei din locurile cu spini ale vieţii). Tu ştii de nevoia mea de a avea mai multă asigurare. Te rog, rămâi peste noapte până se crapă de ziuă şi învaţă-mă mai mult şi atunci cu siguranţă voi fi în stare să Te urmez. Până dispar umbrele fricii, până voi avea încrederea Ta şi voi fi ca un cerb sau ca o căprioară, asta-i tot ce-Ţi cer. O, preaiubitul meu, sari peste aceşti munţi de nesiguranţă şi frică ce ne despart“.

S-ar putea să aveţi nevoie să recitiţi această parafrazare. Este o încercare de a încorpora un ton sentimental şi în acelaşi timp de a sublinia o învăţătură. Dragostea Sulamitei pentru Împărat este mare, dar nu într-atât încât să-L urmeze în necunoscut. (Dacă veţi privi înainte, veţi descoperi că ezitarea ei se manifestă şi în alte locuri.)

Capitolul 3 începe cu ei despărţiţi. Ea este în dormitorul ei, şi Împăratul lipseşte. Evident că ea nu a primit invitaţia Lui de a merge cu El. Aşa cum creştinii îşi exercită voinţa, tot aşa şi Sulamita şi-o exercită pe a ei. Domnul Isus nu violează niciodată darul voinţei care este în om. Totuşi, aceasta nu schimbă invitaţia Lui de a merge cu El. Raţionamentul ei de a nu-L urma se bazează pe cercetarea de sine. Aceasta este o formă mortală de necredinţă. A hotărî că cineva nu este gata, pe baza unui motiv finit, înseamnă să trădezi cerul. Dragostea şi harul Lui au acoperit-o şi au protejat-o prin această grea încercare, dar cititorul trebuie să realizeze că aceasta a deschis uşa spre necredinţă, spre pierderea timpului petrecut cu El şi spre întârzierea momentului unirii lor.

În capitolele următoare, multe lucruri se vor învârti în jurul acestei decizii de a nu-L urma imediat pe Împărat. (Filip din Noul Testament a înţeles lecţia acestei Cântări. Când Duhul Sfânt i-a spus să alerge după famen, el n-a ezitat; el nu s-a ostenit să-şi asigure mai întâi soţia, copiii, sau să-şi facă bagajul. Biblia consemnează necesitatea răspunsului lui imediat. Ea menţionează că el a călătorit în aşa fel încât drumurile lor să se întâlnească şi voia tatălui să fie împlinită. Filip nu s-a uitat la vremea de afară sau la distanţa pe care o avea de străbătut. El n-a ezitat deloc, ci a plecat imediat. Este un adevăr profund care sprijină această acţiune: Dumnezeu nu spune niciodată „mergi“ fără să dea toate cele necesare celui care merge. El Se va îngriji de cheltuieli, va face toate aranjamentele pentru călătorie şi va avea grijă de toate responsabilităţile lăsate în urmă. Acesta este un adevăr pe care Sulamita şi Biserica trebuie să-l ţină cu sfinţenie.)

„PORUMBIŢĂ…“
(Cântarea cântărilor 2:14)

O porumbiţă în crăpăturile stâncii pare nelalocul ei. Vulturii locuiesc în stânci şi ocupă locurile prăpăstioase. Poate pentru Sulamita locurile înalte ale lui Dumnezeu păreau inaccesibile. Poate că judecata ei cu privire la ele era la fel de distorsionată ca analiza de sine. Ea continuă să greşească în aprecierile ei; amintiţi-vă de primele ei replici când spunea că nu este atrăgătoare. Ea este corectă într-un singur aspect: Împăratul locuieşte într-adevăr în locurile înalte. Există şi alte referinţe în Biblie despre aceste locuri:

„Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică? Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei – prigonitorii şi vrăjmaşii mei – se clatină şi cad. Chiar o oştire de ar tăbărî împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aş fi. Un lucru cer de la Domnul şi-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în Casa Domnului (în prezenţa Sa), ca să privesc frumuseţea Domnului (farmecul dulce şi frumuseţea încântătoare a Domnului) şi să mă minunez de (să meditez, să iau aminte şi să întreb de El în) Templul Lui. Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, MĂ VA ASCUNDE SUB ACOPERIŞUL CORTULUI LUI ŞI MĂ VA ÎNĂLŢA PE O STÂNCĂ“.

(Psalmul 27:1-5)

Multe elemente din acest Psalm le găsim în pasajul din Cântare. El nu are frica, necredinţa şi atitudinea emotivă a Sulamitei care nu se considera vrednică de locurile înalte. Psalmistul arată încrederea că, indiferent de împrejurări, Domnul va purta de grijă. El repetă că Domnul locuieşte în locurile înalte, şi el va fi luat împreună cu El la acele locuri. El recunoaşte că pentru a avea prezenţa Domnului, trebuie să te încrezi în Domnul. Poate că Sulamita dorea prezenţa Domnului fără să urce.

„… ARATĂ-MI … FĂ-MĂ SĂ AUD…“
(Cântarea cântărilor 2:14)

Faţa şi glasul sunt acum punctul central al dorinţei Sulamitei. Poarta ochilor şi poarta urechilor sunt întoarse spre Împărat. Ea strigă: „Arată-mi faţa ta şi fă-mă să-ţi aud glasul!“ Aceste două cereri sunt auzite din nou în Capitolul 8:13-14. Pentru cei care Îl trăiesc pe Domnul Isus, acestea sunt cele mai comune cereri.

Moise a căutat atât faţa lui Dumnezeu cât şi glasul Său. David a declarat că cea mai mare dorinţă a lui a fost să privească faţa Domnului. Simeon a dorit să trăiască suficient de mult ca să vadă faţa pruncului Isus. Faţa Lui străluceşte de glorie. Glasul Lui potoleşte furtunile vieţii şi ne cheamă la pace şi siguranţă. Mireasa va afla în curând, în vremurile din urmă, că aceasta va fi cea mai mare dorinţă a ei.

În Cântare există referiri la „glasul“ Preaiubitului. De două ori în acest capitol se face referire la glasul Său. Oricine studiază Cuvântul şi-aduce aminte de momentul când Domnul Isus a spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, şi ele vin după Mine“ (Ioan 10:27). În Cântarea cântărilor 2:8 glasul este cel care alarmează. Glasul Împăratului o trezeşte pe Sulamita şi anunţă venirea Lui. Un astfel de glas va auzi lumea în zilele din urmă. Glasul din 2:14 este glasul intimităţii. Parafrazat, s-ar putea citi: „Îmi place să-Ţi aud glasul“. Mireasa trebuie să aibă acest ingredient. A vedea înfăţişarea Lui este mai mult decât faţa Lui. Este întreaga Lui fiinţă când eşti cu El. Înfăţişarea vorbeşte de zâmbete, de priviri triste, de comportare, de atitudine şi de limbajul trupului. El este încântat când ea este lângă El. Ea simte această încântare. Ea vrea să aibă răspunsurile Lui pentru ea. Acesta nu este un dumnezeu grec oarecare din

cer. El este un iubit cu braţe, cu personalitate şi cu caracter posesiv. Când Îi aude glasul temerile ei se potolesc. Glasul Lui anunţă un răspuns din partea Lui. El îi vorbeşte. El zideşte în ea credinţa. Glasul Lui este El. (Studiaţi glasul lui Dumnezeu în Cuvânt.) Credinţa Lui se reflectă în glasul Lui. Nici o minciună nu iese de pe buzele Lui. Glasul Lui este creator şi înnoitor.

„… FAŢA TA (ESTE) PLĂCUTĂ“
(Cântarea cântărilor 2:14)

„Glasul tău este dulce, şi faţa ta plăcută“, reflectă mai mult decât o tachinare a dragostei. David a vorbit despre frumuseţea Domnului. Ştim că la dreapta Sa sunt desfătări veşnice. Înfăţişarea Lui este într-adevăr plăcută. Când prezenţa Lui cântăreşte mai mult decât lucrurile noastre, şi glasul Lui înlocuieşte glasul lumii, putem începe să ne apropiem de condiţia de mireasă.

Relaţiile necesită efort, comunicare şi onestitate. Sulamita este sinceră. Este transparentă faţă de Împărat. Ea doreşte mult să fie ca El, dar este un lucru care îi stă în cale: aprecierea de sine. Ea ştie că inima ei este slabă şi înţelegerea ei este delicată. Ştie că Satan doreşte foarte mult să fure ceea ce are ea în Împăratul-Păstor şi ceea ce a investit El în ea.

„PRINDEŢI-NE VULPILE …“
(Cântarea cântărilor 2:15)

Gândindu-se la starea ei spirituală, Sulamita vede vulpi printre viţe. Din acest verset reiese evident faptul că ea ştie că Împăratul este Viţa, şi ea este mlădiţa. Hrana dătătoare de viaţă, pomparea de noi izvoare de bucurie în fiinţa ei îşi au originea în El. Strugurii fragezi ai înţelegerii tocmai se formează în persoana ei, şi ea nu doreşte ca ei să dispară. Demonii întunericului, îndoiala şi necredinţa, întotdeauna par să caute aceste bucăţele gingaşe ale lucrării Lui. A fi conştient de prezenţa vulpilor este un lucru: a lua decizii pe baza maşinaţiilor lor este alt lucru. Ea îşi evaluează corect situaţia. Ea realizează că trebuie să îndepărteze vulpile. Ea spune: „Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile“ (2:15). Cu alte cuvinte, „Ajută-mă să prind şi să arunc orice dorinţă mică, orice decepţie şi voinţă care ar putea să mă depărteze de Cuvântul Tău. Vindecă orice rană şi orice loc zdrobit din inima mea“.

Ascultaţi, este un alt glas care vorbeşte! „Nu te concentra asupra vulpilor şi nu le lăsa să te împiedice să creşti mai mult în Mine“, ar putea fi răspunsul nerostit. (Este o legătură în acest verset cu un pasaj din capitolul 4:12-5:1. În aceste versete Sulamita doreşte să-şi cureţe viaţa de tot ce-I displace Împăratului. În aceste versete succesive, ea Îl invită în grădina inimii ei ca să vadă dacă voia Lui a fost împlinită.)

Concentrarea asupra micilor diavoli te va împiedica să răspunzi la chemarea de „Vino!“ a Domnului Isus. El nu te cheamă să faci ceea ce El consideră că este imposibil pentru tine. Provocarea chemării Lui te-ar putea surprinde aparent nepregătit, dar renunţă la părerea ta şi adopt-o pe a Lui.

Şi alţii au avut experienţe similare cu Domnul. „Domnul este cu tine, viteazule“, au fost cuvintele care l-au luat prin surprindere pe Ghedeon, dar după o mică ezitare, el a fost la înălţimea situaţiei (Judecători 6:12). Moise a ezitat şi s-a considerat nevrednic şi necalificat pentru a fi conducătorul copiilor lui Israel; ce mult se înşela. Marea asemănare a acestor trei situaţii este simplă: toţi au fost singuri cu Domnul când a venit invitaţia Lui. Este foarte greu să te eschivezi când eşti între patru ochi. Toate auto-evaluările lor erau similare şi reflectau onestitate, şi tocmai de aceea Domnul i-a ales ca să lucreze cu ei.

A avea grijă de vulpi nu este o treabă uşoară; în privinţa aceasta Sulamita trebuie să fie dată în grija cuiva. În adevăr, aceasta este o sarcină pe care Împăratul şi Mireasa trebuie s-o îndeplinească împreună. Vulpile sunt viclene şi lucrează pe ascuns. Ele intră adesea neobservat, şi efectul lor este devastator. Ele sunt descrise ca nişte hoţi care intră într-o vie privată. Distrugerea, şi nu consumul, este ameninţarea lor majoră. Mireasa se teme că ceea ce a primit de la El îi va fi luat sau va fi distrus. Via inimii este un loc preţios, şi este locul în care ea se laudă cu progresul ei în credinţă. Ea foloseşte cuvântul „vie“ ca o corelaţie comparativă cu via folosită de Domnul Isus. Aceasta are legătură şi cu referinţa ei din capitolul 1, unde spune că nu şi-a păzit via ei. Ceea ce şi-a dorit ea foarte mult necesită efort; ea este acum păzitoarea viei ei.

Este răspunderea personală a Miresei să prindă vulpile şi să protejeze ceea ce i s-a dat. Ea nu poate face aceasta singură. Duhul Sfânt trebuie să-i descopere punctele de intrare, momentele când vor să distrugă şi scopul pe care vulpile şi l-au propus. Războiul spiritual face parte din teritoriul nostru în umblarea cu Domnul Isus. Trebuie să spunem ceva despre credinţă la momentul acesta: trebuie să ne încredem în El în ce priveşte via noastră! El o cheamă să vină cu El, ştiind că lucrul acesta este cel mai bun pentru ea. Stând într-un loc, ea s-a obişnuit, şi lucrul acesta poate să mărească vulnerabilitatea ei la distrugere. Invitaţia Lui de a-L însoţi în locurile înalte este în primul rând pentru supravieţuirea ei. Vulpile frecventează foarte rar locurile înalte.

„PREAIUBITUL MEU ESTE AL MEU, ŞI EU SUNT A LUI“
(Cântarea cântărilor 2:16)

Sulamita va fi dată în grija cuiva pe baza acestei expresii: „Preaiubitul meu este al meu, şi eu sunt a lui; el îşi paşte turma între crini“ (Cântarea 2:16). La fel ca pasajul din 2:4 (despre steag), acest pasaj reflectă un nivel mai înalt de cunoaştere a Împăratului. În 2:4, ea recunoaşte superioritatea Lui şi scoate în relief bogăţia Lui. În 2:16, ea îşi revendică dreptul asupra persoanei Domnului Isus. „Este al meu“ este posesiv şi exclusiv. Făcând această afirmaţie, ea deschide noi perspective pentru creşterea în El. Ea înţelege dorinţa Lui de a fi al Mireasa Lui, precum şi de a o avea pe Mireasa Lui. În Domnul Isus, nu doar că noi Îi aparţinem Lui, dar şi El trebuie să ne aparţină nouă. Acest fapt este crucial.

Mii de oameni, de exemplu, citesc Cuvântul lui Dumnezeu, se delectează cu învăţăturile lui şi iubesc cuvintele lui. Întrebarea care se pune este cât de mult din acest Cuvânt posedă ei? Pentru că Domnul Isus este Cuvântul întrupat, există o analogie aici. Când Sulamita a făcut această afirmaţie, ea şi-a dezvăluit teologia ei. A aparţine Împăratului înseamnă să-L ai pe El. El nu iubeşte fără să permită ca această iubire să fie cerută. Pentru că dragostea Lui este fără limite, ea este esenţa capitolului 1 Corinteni 13. Nici o pretenţie pusă asupra ei nu este prea mare. Întotdeauna răspunde apelului făcut pentru ea. Este cu totul altfel decât dragostea pământească, romantică ce se vinde pe piaţă. În ce priveşte relaţiile pământeşti există o presupusă limită în dragoste. Dragostea pe care Domnul Isus o are pentru Mireasa Lui este fără limite sau parametrii. Petru a vorbit despre această presupusă limită în întrebarea sa: „De câte ori să iert pe fratele meu?“ Răspunsul pe care l-a dat Domnul Isus l-a uimit pe Petru; nu avea limită. Dragostea dintre Sulamita şi Păstor depăşeşte limitele omeneşti. Osea a exemplificat-o. Domnul Isus a trăit-o.

„… PESTE MUNŢII CE NE DESPART“
(Cântarea cântărilor 2:17)

În capitolul 2 al acestei cărţi, unde este dată toată povestea ca un tot unitar, am amintit şi versetul 17 din capitolul 2 al Cântării, fără explicaţie. Intenţia mea a fost o

înţelegere mai largă a acelui capitol; acum este timpul să pătrundem fiecare verset aşa cum apare în text. Aceste locuri din Cuvântul lui Dumnezeu nu sunt alese la întâmplare. Semnificaţia lor este adesea trecută cu vederea fără să se înţeleagă contribuţia lor unică la text. Sulamita Îl imploră pe Împărat să se întoarcă la ea de pe munţii care îi despart. Faptul că ea era îngrijorată că El o luase atât de mult înaintea ei încât acum erau departe unul de celălalt este o speculaţie. Totuşi, este o speculaţie bună. E clar că ea Îl cheamă ca s-o ajute să-L ajungă din urmă.

„Până la răcoarea zilei" înseamnă că încă nu s-a crăpat de ziuă; este încă întuneric. Întunericul este adesea o referire la ignoranţă sau la starea de neinstruit". O chemare a zorilor şi a lungirii umbrelor poate foarte bine să fie un apel pentru mai mult timp. Cu alte cuvinte, timp pentru ca Sulamita să-şi clarifice în mintea ei tot ce se întâmplase. „Lasă-mă să-mi limpezesc gândurile", ar putea fi o parafrazare. Totuşi, a găsi răspuns la orice întrebare, a clarifica orice nuanţă teologică şi a inspecta orice detaliu reprezintă adesea o piedică în calea progresului. Unele lucruri ne sunt descoperite numai prin credinţă. Alte lucruri se clarifică numai când Stăpânul problemei preia conducerea. Pe drum El ne învaţă prin dificultăţi. Fiţi foarte atenţi la acest punct. El ne învaţă pentru că şi Domnul Isus şi Mireasa Lui trec prin dificultăţile inerente ale vieţii şi prin cele impuse de Satan. O ucenicie pentru Domnul Isus este cum au învăţat ucenicii; de ce nu şi Mireasa? Cei care au scris Cuvântul inspirat, au scris dintr-o mulţime de experienţe pe care le-au trăit pe când umblau şi practicau ceea ce El i-a învăţat. Este timpul ca şi Mireasa „să pornească la drum" şi să lase casa de ospăţ!

(Deşi există o deosebire în cunoaşterea şi înţelegerea tainelor lui Dumnezeu între Domnul Isus şi Mireasa Lui, ea consideră că este mai bine să nu fie despărţită spiritual şi fizic de El. Invitaţia Lui pentru ea este permanent deschisă cu acest sens: când Mireasa hotărăşte că este mai bine să fie cu El decât să fie singură – ea se poate „apropia de El". Mireasa, ca şi biserica liberă, are o voinţă a ei. Ea trebuie să ia decizia de a fi alături de El. El nu va încălca voinţa ei; dimpotrivă, o va onora.)

CAPITOLUL 6

PREZENŢĂ SCUMPĂ

„L-am apucat şi nu l-am mai lăsat …“
(Cântarea cântărilor 3:4)

**„AM CĂUTAT NOAPTEA, ÎN AŞTERNUTUL MEU, …
L-AM CĂUTAT, DAR NU L-AM GĂSIT“**
(Cântarea cântărilor 3:1)

Somnul tulburat şi neliniştea chinuitoare apar adesea când nu luăm aminte la chemarea lui Dumnezeu. Introspecţia şi vânarea vulpilor tulbură sufletul. A-L căuta pe El acolo unde nu este e-n zadar, în special, după ce ai abandonat invitaţia Lui de a veni cu El. Isaia 55:6-7 spune clar:

„Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemaţi-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând“.

Sulamita, ca mulţi alţii care au fost după ea, îşi dă seama de faptul că a eclipsat o oportunitate de a fi lângă Împărat. Ea n-a acceptat invitaţia Lui de a-L însoţi. Întorcându-se de pe o parte pe alta în patul ei, ea se gândeşte că neacceptarea ei a fost de înţeles, dar nu poartă cu ea nici un remediu. Singurul remediu în situaţia ei este să-L caute şi să-L găsească. Spre consternarea ei, îşi va da seama în curând ce cale dificilă a ales. Există un strop de încredere pe care ea poate să-l pretindă; nu zăboveşte mult pe patul hotărârii ei. Ea conclude că trebuie să-L găsească.

Sulamita se bazează pe promisiunea pe care a făcut-o Împăratul că nu va fi departe, aşa că se hotărăşte să-L caute. Realizează că putea să meargă cu El, dar a ales să rămână. A fost decizia ei. A ales să doarmă, şi pe când dormea, oportunitatea ei s-a dus. (Biserica adormită este în aceeaşi condiţie.) Din nou este voia ei exprimată prin dorinţa de a merge după El. Ca şi înainte, ea întreabă de El pe păzitorii cetăţii, dar fără rezultat. (Observaţi că substantivul „păzitor“ este la plural.)

Păzitorii ştiu unde a fost Împăratul, dar nu şi unde este. El nu este cu păzitorii. Trebuie să afirmăm fără rezerve că n-are nici un rost să-L cauţi pe El acolo unde nu este. De ce este atât de important să înţelegem acest fapt? Pentru că mulţi oameni fac lucrul acesta. Foarte mulţi Îl caută în experienţe religioase, în fanfare mistice şi în fortăreţe eclesiastice, dar El nu este acolo. Râuri de cerneală şi munţi de hârtie sunt dedicate acestui subiect: unde poate fi găsit El, dar numai spre derutarea cititorului. Cei mai mulţi dintre călăuzitori îţi arată unde **nu** este El! Dacă te bazezi pe experienţă, pe cunoştinţe, sau pe acţiuni sociale reciproce ca să-L găseşti pe Domnul Isus, vei fi fără El. Una din învăţăturile din acest capitol este că cei care ar trebui să ştie unde este El, de fapt n-au nici un indiciu.

Ţineţi minte că este decizia Sulamitei să-L caute pe Împărat. Ea Îl caută aşa cum crede ea. Teritoriul ei (patul ei de acasă) este mult mai atrăgător decât al Lui. (Râurile Abana şi Parpar (2 Împăraţi 5:12) pot părea mai bune decât Iordanul profeţilor, dar vindecarea lui Dumnezeu nu era în Abana şi Parpar.) Patul ei este mai familiar şi mai personal, şi aici căuta ea să-L reţină, în termeni pământeşti. Cruda realitate ajunge la ea: „L-am căutat, dar nu L-am găsit“. Pot fi bărbaţi şi femei care să umple toate locurile din biserică duminică la ora 10:00 dimineaţa, căutând să-L găsească pe El şi,

ca şi Sulamita, să plece la ora 12 la prânz fără să-L găsească? Incantaţiile nu sunt El. Crezurile şi rugăciunile nu sunt El. Marea muzică şi corurile în haine de ceremonie nu sunt El. Mulţimi care strigă şi oameni care stau jos în tăcere Îl caută, dar El nu este acolo. El nu este în vânt, nici în foc, nici în cutremur, ci El este în acel susur blând. Daruri mari şi cecuri emise nu pot cumpăra ceea ce trebuie obţinut de la acest păstrător al untdelemnului. (Ca să fii mireasă trebuie să ai untdelemnul.) El vine din măslina care este presată între cei doi îndrăgostiţi care se îmbrăţişează atât de strâns încât fiecare picătură este nespus de preţioasă. Din acest untdelemn presat iese esenţa credinţei şi dovada lucrurilor nevăzute. Fără El este întuneric. Ea Îl caută noaptea. Este noapte acolo unde El nu este!

Sculându-se din patul ei, Sulamita iese pe străzi în căutarea Împăratului. Repet acest fapt pentru că este important. Acest eveniment, cuplat cu un alt eveniment similar, va întări hotărârea ei de a nu mai fi niciodată acolo unde nu este El. Oraşul nu este un loc sigur pe timp de noapte, mai ales pentru o femeie singură. Ea va descoperi lucrul acesta în capitolul 5:7. Acum, ea caută în locurile evidente: pe străzi şi în pieţe. Ce de neînţeles este căutarea ei, întrucât „lată este calea care duce la pierzare“ (Matei 7:13). El nu este acolo!

Două lucruri sunt evidente: primul, Domnul Isus nu este în vechile locuri frecventate şi nici pe străzile lumii; al doilea este că Sulamita a suferit o schimbare în fiinţa ei, şi lumea o sesizează. După cum n-are rost să te frământi din pricina păcatelor trecute, tot aşa este inutil să-L cauţi pe El în locurile mondene. Pe calea lată pot fi biserici frumoase şi semne strălucitoare, dar El nu este acolo. Pe calea lată sunt vechi prieteni care mai de care mai credincioşi, dar dacă Îl cauţi pe El, habar n-au unde este. Pe străzi vei avea eşec, pentru că acum tu eşti schimbat. Odată ce ai fost în prezenţa Lui, mireasma fiinţei Sale este PESTE tine. Eşti înmiresmat cu parfumul Lui, pentru că dacă eşti strâns în braţe de El, aceasta se întâmplă. Simon Petru avea această mireasmă peste el, şi tăgăduirea însoţită de blestem n-a putut s-o acopere. Eşti schimbat dacă ai fost cu Domnul Isus, şi lumea şi calea ei largă văd deosebirea. Tu arăţi altfel, vorbeşti altfel, ai alte obiceiuri, pentru că eşti schimbat.

Sulamita caută frenetic, dar în zadar. Apoi se întâmplă ceva: „M-au întâlnit păzitorii care dau ocol cetăţii; şi i-am întrebat: «N-aţi văzut pe iubitul inimii mele?»“ (3:3) Cine sunt aceşti păzitori? Un bun loc de unde putem începe să căutăm un răspuns este în scrierile lui Ezechiel, pentru că el vorbeşte despre păzitori. Ezechiel a înţeles că păzitorii erau lideri spirituali, profeţi, preoţi şi oameni însărcinaţi cu păzirea credinţei. Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel că El l-a pus pe Ezechiel „străjer peste casa lui Israel“ (Ezechiel 33:7). El i-a dat lui Ezechiel un mandat ca să înştiinţeze pe Israel de căile lui rele sau să fie judecat dacă va avea sângele lor pe mâinile lui. Dacă deci i-a avertizat, sângele celor care au auzit şi nu au ascultat nu va fi pe mâinile lui.

Păzitorii, în sens practic, aveau datoria să ţină în siguranţă populaţia cetăţii. Responsabilitatea lor era să avertizeze de pericolele iminente. Datoria lor era să vegheze ca să nu pătrundă intruşi şi răufăcători, şi să menţină pacea pe străzi. Ei aveau obligaţia să protejeze femeile, copii şi bătrânii. Vigilenţa trebuia să continue noaptea, precum şi alertarea în caz de pericol. (Domnul Isus ne învaţă că straja de noapte va suna alarma când va veni mirele.) De două ori sunt scoşi în evidenţă păzitorii în acest text. Şi în nici una din aceste ocazii păzitorii nu-şi fac datoria. Sulamita pune o întrebare: „N-aţi văzut pe iubitul inimii mele?“ Ei nu răspund nimic.

Dacă păzitorii din societate sunt liderii spirituali, clerul, şi ei au îndatoriri spirituale, atunci care este datoria lor? Ei trebuie să avertizeze poporul. Ei trebuie să dea alarma în caz de pericol. Ei trebuie să-i protejeze pe sfinţi şi pe cei slabi şi infirmi. Ei trebuie să fie vigilenţi, să sune alarma devreme şi să nu adoarmă în timpul nopţii. Să presupunem că se pune păzitorilor moderni din zilele noastre aceeaşi întrebare:

„N-aţi văzut pe iubitul inimii mele?“ De ce nu primim nici un răspuns? Pentru că ei ştiu unde a fost El, dar nu şi unde este!

De ce face Solomon această scenă atât de grăitoare? Oare nu pentru că această Cântare este despre o nouă ordine, despre o nouă zi spirituală? Aşa cum evenimentele din Noul Testament au fost o judecată pentru păzitorii (iudeii) din zilele Domnului Isus, Cântarea este o acuzaţie pentru păzitorii zilelor din urmă. Numele de „păzitor“ poartă cu el aceeaşi judecată pe care a purtat-o în zilele lui Ezechiel. Vai de „păzitorul“ care nu-şi îndeplineşte această sarcină. Mai mare judecată va veni peste învăţător decât peste student. În ultimă instanţă, faptul că ei nu-şi fac datoria va conduce la scena oneroasă din capitolul 5, unde vedem că păzitorul o atacă pe mireasă! O asemenea degradare a datoriei este inacceptabilă.

Domnul Isus a pus în mâna păzitorului o încredere spirituală. Dar vai, ce s-a întâmplat? Încrederea este încălcată! Poate de aceea îi îndeamnă Domnul Isus pe cei credincioşi să VEGHEZE şi să se roage. Nu cumva este responsabilitatea celui credincios însuşi să fie propriul lui păzitor? (Daniel a descoperit că există „străjeri“ în cer (Daniel 4). Ei „veghează“ peste sfinţi. Domnul Isus doreşte „străjeri“ pe pământ care să facă acelaşi lucru. Aceşti luptători ai rugăciunii trebuie să „vegheze“ în Duhul.) Ca şi Sulamita, ucenicii au adormit în timp ce Domnul Isus transpira cu sudori de sânge. Când Domnul Isus i-a găsit dormind, îndemnul Lui a fost o mustrare pentru că n-au „vegheat“ şi nu s-au rugat un ceas. Vigilenţa este tema zilelor din urmă. Noi nu ştim când va veni Mirele!

„ABIA TRECUSEM DE EI, ŞI AM GĂSIT PE IUBITUL INIMII MELE“

(Cântarea cântărilor 3:4)

Mulţi dintre cei care caută pe străzile oraşului astăzi sunt într-adevăr Mireasa. Ei Îl caută pe Domnul Isus. S-ar putea ca ei să nu arate a fi Mireasa, dar ei Îl vor găsi în curând pe Domnul Isus şi vor fi Mireasa. Străzile tuturor naţiunilor sunt pline cu mulţimi de oameni care trebuie să afle că Domnul Isus nu este departe de ei. Motivul exact pentru care El i-a cerut Sulamitei să „vină“ cu El a fost ca să meargă la aceste mulţimi. Domnul Isus va fi întotdeauna găsit străduindu-Se să ajungă la oile pierdute. El vrea ca nici una să nu piară. Străzile sunt locuri dificile; ele nu sunt prietenoase Domnului Isus, dar acesta este câmpul de misiune şi aici locuieşte Domnul Isus. Când mă refer la străzi, nu vorbesc doar despre acele misiuni pentru cei fără casă; mă refer la cei care sunt în birouri ale unor firme, la locuri de muncă, în şcoli, în spitale, în sanatorii. Mă refer la cei care ocupă poziţii înalte, care au funcţii de conducere sau sunt agenţi de bursă. Mă refer la cei care comercializează bunuri, care străbat mările, sau care lucrează la moară. Mă refer la mulţimea de oameni care formează colajul de feţe din viaţa ta de zi cu zi. Aceştia pot foarte bine să fie Mireasa. Din închisori până la campusurile universitare, strigătul comun este încă: „Nu L-aţi văzut pe El?“ Mulţumesc lui Dumnezeu că în Cântare se arată că Mireasa a fost răsplătită pentru căutarea ei.

Abia a trecut de păzitori şi Sulamita L-a găsit pe Împărat. Ce uşurare! Deşi a trecut puţin timp de când a fost în prezenţa Lui, parcă a fost o eternitate. După acea căutare frenetică, este ca o povară ridicată să-L găseşti. Ea se topeşte în braţele Lui. Ea Îl apucă şi nu-I mai dă drumul. Aceasta este întrucâtva o lecţie. Dacă ar fi ales mai degrabă să meargă cu El decât să doarmă, n-ar fi trecut niciodată prin această grea încercare.

Mii de creştini se străduiesc cu frenezie să-L găsească pe Domnul Isus. Ei L-au pierdut undeva între un loc numit „voia mea“ şi un loc numit „mulţumire de sine“. Nu este deloc amuzant să urmăreşti căutarea frenetică. Biserici care şi-au exercitat voia lor în loc s-o urmeze pe a Lui, s-au trezit din somnul lor şi au descoperit că El a

plecat. Într-un efort frenetic de a ameliora greşeala lor, ei fac eforturi disperate ca să-L aducă înapoi. Se lansează programe, se formează comitete, şi oricât ar părea de trist, uneori ei încearcă doar să ascundă absenţa Lui. Căutarea continuă.

Cei care-L caută în adevăr pe Domnul Isus Îl găsesc. El nu este departe de fiecare dintre noi, dar păziţi-vă de neascultarea continuă. Din cauza neglijenţei ei, Mireasa va experimenta mult mai mult înainte ca această încercare grea să ia sfârşit. O altă invitaţie va ajunge la ea, şi din nou ea nu va răspunde cu un simplu: „Da". Următoarea experienţă este de o asemenea mărime că acţionează ca un punct de cotitură în viaţa ei. Va mai fi nevoie de încă o experienţă ca să fie convinsă să accepte chemarea Lui. Din acel moment, ea nu se va mai depărta de Împărat, şi cea mai mare dorinţă a ei va fi să trăiască în prezenţa Lui.

După ce a acţionat conform învăţăturii Domnului Isus: „Căutaţi şi veţi găsi", ea Îl găseşte şi-L aduce pe Iubitul ei acasă. Ciudat că ea doreşte să-L aducă acasă la mama ei. Să fie acesta un indiciu al unei decizii mai importante de partea ei de a fi a Lui pentru totdeauna? Cred că da! Ea vrea ca El să ştie că ea doreşte o angajare mai profundă. Ea vrea să fie logodită cu El. Ea vrea ca El să Se familiarizeze cu familia ei. Logodna duce adesea la o astfel de purtare. Rebeca (Gen. 24:28) s-a dus şi a spus mamei sale când a aflat că ea era mireasa hotărâtă. Aducerea Domnului Isus acasă la familie este un lucru natural. Lăsaţi pe un membru al familiei dumneavoastră să se îndrăgostească de Domnul Isus şi observaţi ce se întâmplă.

El sau ea nu pot vorbi decât despre Domnul Isus în prezenţa familiei şi a prietenilor. El sau ea îi îndeamnă pe membrii familiei să împărtăşească bucuria lui sau a ei. Această persoană doreşte ca părinţii să afle despre El şi să-L iubească aşa cum Îl iubeşte ea. Dar care este reacţia când cineva aduce un Domn Isus personal acasă într-o casă plină cu oameni care ştiu despre El doar periferic? Acesta este momentul când un om decide că este mai bine să „vii cu El".

După ce Sulamita îşi împlineşte dorinţa de a-L prezenta pe El familiei, se întrevede o schimbare a scenei. Acum este rândul ei să vorbească fiicelor Ierusalimului. Ea le jură pe „căprioarele şi cerboaicele" care arată aşa de frumos pe câmp. Ea le spune să n-o deranjeze, să nu folosească puterea lor pentru a stârni dragostea. „Nu treziţi dragostea, până nu vine ea", este îndemnul ei. Ca şi în capitolul 2 versetul 7, ea le instruieşte acum să rămână sub conducerea Lui. Ea este atentă să se ocupe de El. Ea nu vrea să fie în viaţa ei nimic care nu vine de la El. (Vrei cu adevărat să ştii cum se judecă un credincios sau o biserică? Vezi cât de atenţi sunt la lucrurile Domnului Isus şi cât de protectori şi de geloşi sunt în ce priveşte interesele Lui. Cât de scumpă este prezenţa Lui pentru ei? Vezi cât de mult le pasă de lucrarea Lui, de mulţumirea Lui, de plăcerea Lui. Curând vei descoperi că cei care fac aşa nu vor în viaţa lor nimic care să-i despartă de El.)

„CE SE VEDE SUINDU-SE DIN PUSTIE…?"

(Cântarea cântărilor 3:6)

Dacă vei întreba pentru ce sunt următoarele pasaje, vei afla că ele dezvoltă o temă: „Să Te cunosc pe Tine". Sulamita vrea să-L cunoască mai bine pe Împăratul-Păstor. Ea L-a cunoscut în parte. L-a cunoscut ca Iubit. Acum ea trebuie să-şi lărgească viziunea. Acum ea trebuie să cunoască poziţia Lui.

Întrucât este de datoria fiicelor Ierusalimului să schimbe scenele, sunt rostite cuvintele lor. Cuvintele lor exclamă: „Ce se vede?" Sulamita L-a cunoscut pe Împărat <u>fără</u> să aibă o viziune a puterii şi măreţiei Sale. Ea a simţit braţele Lui, a auzit cuvintele Lui, a primit invitaţiile Lui şi L-a prezentat familiei ei fără să cunoască tăria poziţiei Lui. Ea a învăţat despre sensibilitatea Lui şi a experimentat răbdarea Lui; acum este timpul să privească puterea Lui.

Ucenicii care fuseseră mult timp cu Domnul Isus au fost întrebaţi în mod similar; ei au fost întrebaţi: „Dar voi, cine ziceţi că sunt?“ Ei Îl cunoscuseră ca tovarăş apropiat şi prieten iubitor, dar era timpul ca ei să-I cunoască poziţia. Răspunsul lor că El este Fiul Dumnezeului celui viu, a fost întâmpinat cu un omagiu ceresc pentru o asemenea revelaţie de la Tatăl. Sunt membrii ai bisericii cu miile care n-au ajuns la acest punct în umblarea lor cu Dumnezeu. Totuşi fiecare om din împărăţie trebuie să-L vadă pe El în putere înainte să poată umbla în puterea Lui. Această scenă are un impact puternic asupra vieţii Sulamitei.

Centrul scenei este plin de splendoare. Cel ce apare din coloanele de fum este Fiul lui Dumnezeu. Aşa cum Solomon este fiul împăratului, tot aşa Domnul Isus este Fiul ÎMPĂRATULUI. Solomon ştia cum se poartă un moştenitor al puterii; el Îl descrie pe Domnul Isus, care este moştenitorul lui Dumnezeu Tatăl Său, revelându-I puterea. Sunt coloane de fum şi multă splendoare zugrăvite în această scenă pentru că aşa a fost când Domnul gloriei a intrat în Templu. Când Solomon a dedicat Templul, fumul l-a umplut. Fumul care a umplut Templul din zilele lui Solomon indica prezenţa lui Dumnezeu. Din stâlpii de fum (prezenţa Celui Atotputernic) păşeşte Domnul Isus! Iată-L, o, Sulamita! (Mireasa) Iată că vine Fiul lui Dumnezeu, măreţ în ungerea proaspătă (mirul) şi parfumat cu tămâia rezervată pentru închinarea înaintea lui Dumnezeu.

Prafuri frumos mirositoare împodobesc pe Fiul. (Miresmele negustorilor erau rezervate numai pentru împăraţi. Fiind prea costisitoare pentru cetăţenii obişnuiţi, numai împăraţii îşi puteau permite să se împodobească cu asemenea parfumuri. Miresmele exotice din toată lumea erau peste tot la curtea lui Solomon.) El este Împărat! O, Sulamita, este Împăratul. El este Cel care te-a strâns în braţe şi te-a iubit. Tu credeai că-L cunoşti, dar El este mai mult decât ţi-ai imaginat. Aşa este felul ungerii! După ce l-a auzit predicând pentru prima dată, o femeie logodită cu Charles G. Finney, evanghelistul, l-a rugat să n-o atingă pentru moment. Finney era nedumerit de cererea ei şi a întrebat de ce? Ea a explicat: „Charles, eu te-am cunoscut ca Charles, iubitul meu şi viitorul meu soţ, dar în seara aceasta când ai predicat, te-am văzut ca un înger de lumină cu o sabie strălucitoare şi m-am speriat“. (Sulamita ar fi înţeles emoţia viitoarei Doamne Finney.) Isaia 6 ne descoperă experienţa profetului când L-a văzut pe „Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt“. Toţi credincioşii trebuie să ajungă să accepte măreţia impunătoare a Iubitului lor. Împărăţia Lui nu va avea sfârşit; puterea Lui este fără egal.

„IATĂ, ESTE PATAŞCA LUI SOLOMON“

(Cântarea cântărilor 3:7)

Fiicele arată spre patul Împăratului. E clar că este vorba de o pataşcă, un fel de pat portabil folosit de împăraţii din antichitate. Rezemătoarea este din aur. Drugii cu ajutorul cărora era purtată sunt din argint. Ca şi chivotul odinioară, ea este purtată pe umerii oamenilor. Mesajul adevărului a fost de asemenea purtat pe umerii oamenilor de-a lungul secolelor. Luând naştere ca o povară uşoară pe umerii celor făcuţi sfinţi prin decret divin, îndatoririle cu privire la chivot au fost date preoţilor. Purtarea chivotului era o aducere-aminte de puterea Cuvântului. Cele zece porunci, toiagul lui Aaron, şi vasul cu mană stăteau ca mărturie pentru Vechiul Legământ. Vechiul Legământ ne arată mărturia întreită a lui Dumnezeu, odihnindu-se pe umerii oamenilor. Datoria lor era să poarte această mărturie cu ei oriunde mergeau. Noul Legământ are şi el o responsabilitate şi privilegii.

Adevărul însoţeşte puterea (şi resursele) ca dovadă că Dumnezeu Îşi împlineşte Cuvântul. Acum vedem un alt chivot, o pataşcă, cu Unul care şade pe locul desemnat pentru scaunul îndurării. Sângele Lui, care-L reprezintă pe El, stă acolo astăzi în

templul etern, ca mărturie vie pentru Legământ. A trece dincolo de Lege este întruchiparea unei noi legi: Legea Dragostei. Noul Lui Legământ este înălţat mai presus de Vechiul Legământ. Când privim la El vedem Adevărul; vedem Puterea; vedem Resursele. El este Cel vechi plus Cel nou împreună. El este împlinirea întregii Legi. Harul Său înlocuieşte toate celelalte consideraţii. (Cartea Evrei în întregime este dată pentru a adeveri acest aspect important.)

Domnul Isus este arătat acum ca Cel triumfător, după ce a împlinit tot ce era necesar pentru răscumpărarea omenirii. El Se odihneşte în pace, după ce a împlinit toate cerinţele Legii. Vechiul Legământ, bazat pe sângele de animale, este înlocuit de propriul Său sânge. Zaharia a profeţit că El va călări „pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgăriţe“ (Zaharia 9:9). Şi aşa a fost. (Această profeţie a fost împlinită la intrarea Lui istorică în Ierusalim întâmpinată cu ramuri de palmier şi vestită de cetăţenii lui. Acolo, starea Lui smerită se potrivea cu jertfa Lui care urma să fie adusă. Acum El călăreşte în splendoare pentru că jertfa Lui a fost adusă.) Zaharia nu s-a oprit aici. Profeţii văd departe. Adesea ei nu fac diferenţa între evenimentele apropiate şi cele îndepărtate. Uneori ei raportează ambele cazuri ca evenimente simultane. Zaharia vede două evenimente. Cel apropiat este intrarea Domnului Isus în Ierusalim în care oamenii Îl însoţeau cu ramuri de palmier. Cel îndepărtat este intrarea pe care o vedem în Cântare. (Nu este nevoie de car şi de cai şi de arcuri de război, pentru că El are pataşcă, umeri şi viteji cu sabia Duhului.)

În profeţia lui Zaharia sunt toate elementele pe care le găsim în Cântarea 3:6-11. Vedem poporul Sionului ridicat şi devenit ca „sabia unui viteaz“ (Zah. 9:13). Fiica Sionului şi fiica Ierusalimului se retrag amândouă. Ieşirea Domnului din pustiu este de asemenea similară. Chiar şi vinul nou al Cincizecimii este evidenţiat în Zaharia 9:15. Dar priviţi la coroana despre care se vorbeşte în versetul 16.

„Domnul Dumnezeul lor îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărăteşti, care vor străluci în ţara Sa!“

Priviţi la istorisirea Cântării luând în consideraţie tot ce a spus profetul. Să revedem puterea scenei. Noul Legământ ia naştere pe umerii vitejilor, nu ai preoţilor consacraţi prin Legea rituală. Aceştia sunt viteji deprinşi la luptă. Ei intră împreună cu Împăratul şi Îl înconjoară. Ei sunt tari în Domnul şi în puterea tăriei Lui. A-L purta pe El este plăcerea lor, pentru că El nu este o povară, ci un privilegiu. „Jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară!“

Atenţia ne este atrasă de argintul şi aurul acestui pat, dar atenţia ni se îndreaptă şi mai mult asupra podoabelor Iubirii. (Unii analişti atribuie scaunul brodat unui act de iubire din partea fiicelor Ierusalimului numai pentru Împărat. Unii văd scaunul Iubirii ca un loc de călătorie pentru fiicele Ierusalimului. Eu văd scaunul Iubirii ca un loc de egalitate împărţit cu Mireasa. Mireasa va avea parte de acest pat, şi în mod figurativ vor avea parte şi fiicele.)

Şaizeci de viteji de valoare, deprinşi cu războiul, sunt de jur-împrejurul Împăratului. Săbiile lor sunt la coapsă. Ei sunt gata de luptă. Protecţia la cel mai înalt nivel se impune în această scenă, pentru că El este înconjurat de oameni de valoare. Oamenii curajoşi sunt cei care au săbii care pot foarte bine să stea în picioare pentru Cuvântul lui Dumnezeu (săbii ascuţite cu două tăişuri). Aceştia sunt oameni ca cei trei sute ai lui Ghedeon, deşi sunt un grup mai de elită. Aceştia sunt experţi în războiul spiritual. Experţii în războiul spiritual sunt mult mai puţini decât masele. Aceştia sunt vitejii Adevăratului Israel.

Şaizeci la număr, înseamnă un grup foarte mic în comparaţie cu lucrarea. S-ar putea ca Solomon să fi ales exact acest număr ca să coincidă cu cele şaizeci de împărătese din capitolul 6:8? Să examinăm motivul prezenţei lor: TEAMA. Tot ceea ce este opus credinţei are nevoie de iscusinţa lor. Frica, adversarul celui credincios, încă mai pândeşte în întunericul nopţii. Intrarea Lui dramatică este în beneficiul

Miresei. Aceasta nu trebuie interpretată ca a doua venire a Domnului Isus. Această intrare declară că întunericul este încă acolo; deci, apărarea este necesară. Ei ştiu cum să se lupte cu întunericul.

Puţini sunt experţi în lupta cu întunericul! Da, sunt mii care aleargă încoace şi încolo, strigând cutare lucru sau declarând cutare lucru sau repetând expresii atrăgătoare, dar ei nu biruiesc frica din timpul nopţii. Aşa cum soldatul roman se identifica cu sabia lui (pentru că el era una cu armamentul său), aşa sunt şi aceşti luptători. Sabia Duhului şi a Cuvântului este gata în mâna lor. Ei sunt în număr de 60.

Cei care lucrează în numerologia biblică vor sări imediat la textele lor căutând semnificaţia numărului 60, şi nu vor găsi nimic. Unele lucruri nu se pot afla prea uşor. Şi eu am căutat comentatori şi texte care să mă ajute să descopăr de ce a pus Solomon accent pe numărul vitejilor şi al împărăteselor; n-am găsit nimic. (Am început să mă rog cu credinţă, căutându-L pe Domnul, ca să aflu semnificaţia acestui pasaj. Întrucât Domnul a pus accent pe numărul acesta, trebuia să caut sensul Lui. După trei săptămâni de rugăciune intermitentă şi trudă continuă, am spus simplu: „Doamne, ştiu că Tu vei revela acest pasaj, şi las aceasta în mâinile Tale“.

În Taos, New Mexico, m-am trezit într-o dimineaţă cu o înţelegere clară şi neaşteptată a numărului 60. Israel era format din douăsprezece seminţii. Domnul Isus a venit ca Împărat din Iuda. Deci Iuda era reprezentat de Domnul Isus (Solomon). Scoateţi seminţia lui Iuda din cele douăsprezece seminţii şi mai rămân unsprezece. Printre cele unsprezece seminţii rămase, era Levi, seminţia preoţească. Lor nu le-a căzut la sorţi nici un ţinut ca moştenire. Levi era reprezentat în Sulamita (Mireasa formată din credincioşi) care a fost făcută „preot şi împărat“ pentru Dumnezeul ei. Un preot care să împărăţească (Preot-Împărat) nu a existat în Vechiul Legământ, dar nu şi în Noul. În Sulamita găsim preotul care împărăţeşte. Aşa cum Domnul Isus este un Preot care împărăţeşte, şi Mireasa Lui împărtăşeşte aceeaşi stare. Invitaţia Lui pentru ea este să împartă cu El scaunul Iubirii. Deci, scoatem seminţia preoţească a lui Levi, întrucât Levi este reprezentat de Mireasă. Seminţiile rămase ale adevăratului Israel vor fi atunci în număr de zece. Geneza 42 ne arată că Israel a fost odată în număr de 10. Israel avea nevoie de un salvator, din cauza foametei, şi Iosif a fost acel salvator. Istoria arată că fraţii lui, deşi puternici, n-au ajuns mai mult decât purtători de poveri, pentru că erau nenorociţi fără salvatorul lor. Când cuplăm aceasta cu mai mult adevăr, se formează o imagine similară cu a vitejilor din Cântare. Numărul omului este 6. Toate zilele anilor pământului sunt 6. Taina este aproape descoperită. Zece înmulţit cu şase fac numărul vitejilor descrişi în acest pasaj. Israel L-a purtat pe Împărat pe umerii lor toate zilele omenirii. Ei au fost cei care au învins uriaşi şi au cucerit teritorii pline cu demoni; adevăratul Israel încă mai poartă războiul spiritual şi este deprins cu războiul şi duce o luptă aprigă. (Ei pot fi portretizaţi ca împărătesele din capitolul 6, dar aici, în capitolul 3, ei sunt vitejii care-L poartă bucuroşi pe Împăratul lor.)

Reţineţi această imagine: Împăratul Isus, Cuvântul, înaintează pe umerii binevoitori ai oamenilor, ducând Adevărul către lumea de întuneric, cu viteji antrenaţi spiritual, care merg înainte neînfricaţi pentru a învinge noaptea. Două paturi sunt puse acum în contrast: patul Sulamitei şi patul Împăratului. Sulamita este mulţumită cu patul ei confortabil, dar patul Lui este unul confortabil şi plin de splendoare. Ea alege în mod deschis patul Lui în loc să rămână în al ei. Când păşeşte în noapte ca să-L caute pe El şi-L găseşte, ea Îl aduce la căpătâiul patului familiei ei şi, după scena coloanelor de fum, alege ca patul Lui să fie al ei. (Ceea ce este confortabil şi a satisfăcut „biserica ne-mireasă“ nu se poate compara cu ceea ce i se oferă adevăratei Mirese.) El, care n-a avut unde să-Şi plece capul pe pământul acesta, ştia ce a abandonat ca să-Şi răscumpere Mireasa. El are acum un pat minunat. Priviţi-L acum încununat cu cununa plină de pietre scumpe din Zaharia. Priviţi-L încununat de mama Israel (Apocalipsa 12) gata pentru Mireasa Lui!

Pentru a înţelege profund această scenă, este necesar s-o privim în perspectiva care ni s-a dat. Împăratul vrea ca Sulamita să-L cunoască deplin. El o lasă să vadă dincolo de unirea imediată, intimă şi fericită pe care o împărtăşesc. Aşa cum casa de ospăţ a schimbat mentalitatea ei de „păstoriţă“, tot aşa această scenă schimbă viziunea ei limitată. Această scenă dă drumul acţiunii care trebuie să urmeze, dar ca şi casa de ospăţ, ea are nevoie de timp ca să asimileze impactul ei. Până acum, entuziasmul Lui a fost ţinut în frâu şi cuvintele Lui au fost puţine. Acum barajul este sfărâmat, şi dragostea Lui mare pentru logodnica Lui creează un fluviu de laudă. Dacă a existat vreo îndoială în mintea ei cu privire la locul ei cu El, trebuie categoric să dispară în prezenţa dragostei Lui. El Îşi exprimă sentimentele faţă de ea, pentru că este în natura Lui. După ce Şi-a vărsat viaţa înaintea Tatălui pentru răscumpărarea ei, El nu mai ascunde nimic de ea acum.

„CE FRUMOASĂ EŞTI, IUBITO, CE FRUMOASĂ EŞTI!“
(Cântarea cântărilor 4:1)

Nu confundaţi cuvintele Domnului Isus cu tachinările unui îndrăgostit! Ele sunt calculate şi pline de sens. Imaginaţi-vă cum Domnul, care stăpâneşte bine limba, foloseşte întreaga Sa capacitate pentru a face declaraţii de dragoste logodnicei Sale. Dintr-o inimă fericită, El vorbeşte liber Miresei Lui. Larma religiilor n-o împiedică să audă. Ea savurează declaraţiile Lui. Urechile ei aud!

CAPITOLUL 7

MERGÂND ÎN GRĂDINĂ

„Eşti o grădină închisă, soro, mireaso“
(Cântarea cântărilor 4:12)

„CE FRUMOASĂ EŞTI, IUBITO“
(Cântarea cântărilor 4:1)

Capitolul 4 al Cântării se termină cu o scenă a grădinii care este atât de semnificativă, încât am ales ca titlu pentru capitolul şapte un pasaj de la sfârşitul capitolului patru. În capitolul patru găsim două teme; amândouă sunt legate de Sulamita. Prima temă este măreţia frumuseţii ei. Este o descriere copleşitoare a frumuseţii ei personale care îşi adună culoarea din Vechiul Testament. Eu numesc această primă temă: „Noul Tu“.

Solomon o îndeamnă pe Sulamita să se privească prin ochii Lui şi să ţină cont de noua ei poziţie în El. Ca o profeţie care se împlineşte singură, El proiectează noua ei imagine privind spre ce avea să devină, nu spre cum arată în prezent. Condiţia ca ea „să devină Mireasa“ este să fie permanent unită cu El. Ea este pe cale să devină ceea ce pentru El este deja evident. Din nou El cheamă lucrurile care nu sunt ca şi cum ar fi. Ea este pe cale să fie acea soţie despre care se vorbeşte în Efeseni 5:27:

„Ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci **sfântă** şi **fără prihană**“.

A doua temă a acestui capitol nu este diferită de prima. În timp ce prima temă este o revelaţie didactică a ceea ce se poate cunoaşte despre caracterul ei spiritual, a doua temă descoperă cauza transformării. De aceea, eu numesc a doua temă: „Grădina inimii“.

Aduceţi-vă aminte că Solomon avea mai multă inteligenţă decât oricare om de pe pământ. 1 Împăraţi 4:29-31 spune:

„Dumnezeu a dat lui Solomon înţelepciune, foarte mare pricepere şi cunoştinţe multe ca nisipul de pe ţărmul mării. Înţelepciunea lui Solomon întrecea înţelepciunea tuturor fiilor Răsăritului şi toată înţelepciunea egiptenilor. El era mai înţelept decât orice om“.

În versetul următor, scriptura spune că Solomon a scris 1005 cântări, dar această Cântare este în mod deschis declarată în termeni superlativi a fi „Cântarea cântărilor“. Caracterul ei superlativ ajunge la culme în acest capitol. El face referire uneori la locuri şi obiecte care, dacă le examinăm, vom vedea că nu sunt întâmplătoare. Ele sunt destinate să creeze imagini cu privire la Sulamita care vor rămâne în memoria ei. Pe lângă cuvintele Lui sunt imagini care trebuie înţelese şi examinate aşa cum ar examina cineva un diamant sau o prismă minunată, căutând noi tente de lumină şi frumuseţi ascunse. Acestea nu sunt cuvinte rostite fără un scop atent.

Acestea nu sunt cuvinte spuse în grabă unei iubite în aşteptarea acceptării, căutând cu ochii la faţa ei pentru încuviinţare. Aceste cuvinte nu sunt trecătoare, spuse cu gândul de a fi schimbate dacă întâlnesc mirare sau consternare. Scopul lor este să se aşeze în inima ei astfel încât să fie un monument, o temelie împotriva oricărui curent de gândire care ar căuta să pătrundă şi s-o distrugă. Acestea sunt descrierile Împăratului, aprecierile Lui. Toate celelalte consideraţii cad înaintea cuvintelor Lui, pentru că El vorbeşte numai adevărul.

Dacă Împăratul spune că Sulamita este „frumoasă“, înseamnă că este frumoasă! El întăreşte acest fapt cu o afirmaţie repetată aşa cum a făcut şi în pasajele anterioare. „Ce frumoasă eşti“ nu este o repetare a declaraţiilor anterioare; este spus ca şi cum aceste cuvinte ar fi folosite pentru prima dată. Aceasta este o apreciere nouă şi proaspătă care vine DUPĂ experienţa ei cu păzitorii. Prin ochii Lui, ea se vede pe sine. Este ca şi cum El s-ar uita la ea din nou. Încântat, El ar fi putut spune, parafrazând: „Într-adevăr eşti frumoasă; da, eşti“.

Ni-L putem imagina pe Împărat ţinând-o în braţe pe iubita Lui în timp ce îi spune aceste cuvinte. Închipuirea Lui nu este periferică (în termeni generali) ca în alte pasaje, pentru că El vorbeşte în termeni foarte specifici. Cititorii ştiu din descrierile Lui că El este mai mult decât puţin familiarizat cu Sulamita. El i Se adresează având o cunoaştere intimă a persoanei ei. Dacă intenţia Lui este să arate cât de intim o cunoaşte El, sau este să afirme pur şi simplu lucruri pe care El le ştie mai dinainte nu ni se spune. Din această relaţie nu vor ieşi niciodată cuvinte ca: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine“ (Matei 7:23).

Cunoaşterea intimă este marca legăturii dintre aceşti îndrăgostiţi. Dragostea lor se defineşte în natura „fără secrete“ a relaţiei lor. (Bisericile formale nu se vor putea apropia niciodată de acest tip de relaţie; nu face parte din structura lor.) Ca şi moartea, odată ce ai intrat în acest fel de intimitate, nu mai există întoarcere. În curând va apare şi comparaţia cu moartea (8:6), şi veţi vedea lucrul acesta exprimat. Răspunsurile Miresei către sfârşitul acestui capitol sunt aprinse acum de pasiunea Împăratului. Ea este copleşită de ceea ce experimentează acum prin observaţiile Lui.

„VINO CU MINE …“

(Cântarea cântărilor 4:8)

Intercalat între cele două teme este invitaţia constantă pentru Sulamita de a-L însoţi pe Împărat într-o implicare mai intimă (4:8). Să nu pierdeţi niciodată din vedere dorinţa Lui ca ea „să vină“ cu El. Este mai bine să fii mână în mână în timp ce înveţi căile Domnului Isus decât să încerci să înveţi despre El „de departe“. „De departe“ nu mai poate fi acceptat în aceste zile din urmă. Dumnezeu a terminat cu „de departe“. Amândoi au experimentat tot ce înseamnă „de departe“. Începând de la Moise, motivul „de departe“ s-a sfârşit întotdeauna în necaz şi greşeală. Acest „vino“ se va sfârşi în dragoste, putere, minte sănătoasă şi intimitatea unei căsătorii.

„OCHII TĂI SUNT OCHI DE PORUMBIŢĂ …“

(Cântarea cântărilor 4:1)

A te uita în ochii altei persoane este o încercare de a afla ceva. Anchetatorii, medicii şi consilierii utilizează deseori această metodă pentru a cunoaşte fiinţa lăuntrică a unui om. A avea o privire „simplă“ înlătură ipocrizia care a învăţat „să privească drept în ochi şi să mintă cu neruşinare“. Ca şi în alte locuri din această Cântare, Mireasa este lăudată pentru că are „ochi de porumbiţă“. Dacă Solomon foloseşte mereu această expresie în aprecierea frumuseţii ei, înseamnă că vrea să accentueze ceva. „Privirea simplă“ este singurul ingredient folosit pentru a produce atributul „frumoasă“, care este sinonim cu „sfântă“. Porumbelul Duhului nu numai că a coborât peste ea, dar şi locuieşte în ea. Calităţile Lui sunt evidente în vorbirea ei, în alegerile ei şi în stilul ei de viaţă. El are capacităţi de schimbare a imaginii, care transformă sufletele întinate în suflete fără zbârcitură sau pată. Cea mai mare bucurie a Lui este să vadă cum este şters păcatul sub mâna Sa blândă. În cuvinte tandre, ca ale unui iubit, Duhul vorbeşte Miresei despre lucrurile care nu-I fac plăcere şi nu sunt acceptate de Mire. Răspunsul ei este „ajută-mă să înlătur aceste lucruri de la mine“.

(Când decizia calităţii de a fi Mireasa Domnului Isus intră în inima credinciosului, toate celelalte consideraţii nu mai sunt importante.)

Mireasa ascultă de Duhul, face ce-i spune Duhul să facă şi glasul Lui este binevenit. Dacă El o îndeamnă să se oprească, ea se opreşte. Dacă El îi şopteşte să meargă, să stea, să asculte, să aştepte, să vorbească, sau să tacă, toate acestea sunt sub autoritatea Lui. Cei din galeria de renume a credinţei, citaţi în Evrei 11, sunt oameni ale căror vieţi au urmat legea Duhului. Ei aveau „ochi de porumbiţă".

„PĂRUL TĂU …"

(Cântarea cântărilor 4:1)

Apoi Mirele Se întoarce spre „gloria femeii", părul ei.
„Părul tău este ca o turmă de capre, popositǎ pe coama muntelui Galaad".
(Cântarea 4:1)

Fără îndoială, dacă un îndrăgostit modern ar folosi o astfel de frază, ar putea fi întâmpinat cu o consternare totală. Observaţi cu atenţie că referinţa se modifică prin folosirea Galaadului. Dacă accentul este pus pe culoarea sau calitatea caprelor în general, atunci negrul, sau chihlimbariul, sau o altă culoare a caprelor este tot ce ni se comunică. Totuşi, locul, şi nu culoarea părului este cel mai semnificativ factor în acest verset. Galaadul trebuie să fie punctul central al cercetării noastre. Galaadul este o referinţă care necesită studiu pentru a înţelege de ce a fost ales pentru acest moment specific.

Înţelepciunea lui Solomon prescrie că Galaadul este o regiune specifică sau un loc important pentru un anumit scop. Să luăm câteva referinţe cu privire la Galaad, şi numeroase evenimente ne vor apare în prim plan. Aici au primit fiii lui Iosif pământul Galaadului ca moştenire a lor. Oamenii care l-au cumpărat pe Iosif de la fraţii săi (la insistenţele lui Iuda) veneau din Galaad. Domnul trebuie să fi avut simţul umorului când a dat pământul celor care l-au luat pe Iosif ca să fie moştenirea lui Iosif. Domnul îi răzbună pe ai Săi!

În Galaad a trăit Iefta şi a făcut să aibă loc un eveniment anual printre fiicele Sionului. Ele au jelit pierderea fiicei lui. Pentru Galaad şi-a pierdut viaţa împăratul Ahab, şi falşii profeţi l-au amăgit.

Ramotul din Galaad a fost deschisă ca o cetate de scăpare printre alte zece cetăţi destinate pentru aceasta. Fiind aşezată la est de Iordan şi la nord de Iuda, există multe referinţe care includ Galaadul printre cetăţile de hotar.

David a descoperit „viteji" care au venit din Galaad. Poate că „vitejii" din capitolul precedent erau din Galad. Deşi Galaadul era plin cu oameni de valoare, a căzut înaintea mâinii Domnului. Astfel a devenit un loc care ilustrează că nici o zonă fortificată nu poate scăpa în faţa puterii şi tăriei Dumnezeului nostru. Din Deuteronom 2:36, aflăm:

„De la Aroer, care este pe malurile pârâului Arnon şi de la cetatea care este în vale până la Galaad, n-a fost nici o cetate prea tare pentru noi: Domnul Dumnezeul nostru ni le-a dat pe toate în mână".

Galaadul stă ca o aducere-aminte de puterea Domnului de a împlini voia Sa prin oameni ai legământului. Galaadul reprezintă omul lucrând cu Domnul prin credinţă. Dar semnificaţia vibrantă a Galaadului, care ţine de Cântare, vine de pe buzele lui Ieremia. El scrie despre o vreme din viitor când poporul lui Dumnezeu va avea victoria finală.

„Voi aduce înapoi (acasă) pe Israel în păşunea lui; va paşte (pe cele mai fertile ţinuturi atât la vest cât şi la est) pe Carmel şi pe Basan, şi îşi va potoli foamea pe muntele lui Efraim şi în Galaad. În zilele acelea, în vremea aceea – zice Domnul – se

va căuta nelegiuirea lui Israel şi nu va mai fi, şi păcatul lui Iuda, şi nu se va mai găsi; căci voi ierta rămăşiţa, pe care o voi lăsa (pe cei puşi deoparte, care vin din necazul cel mare)“ (Ieremia 50:19-20).

Din Galaad, Moise a văzut ţara promisă. În Galaad, Iacov a zidit un altar şi a făcut un legământ. Balsamul lui este dorit de cei care vor să fie vindecaţi, şi pe înălţimile lui de 610m sunt multe păduri şi păşuni bogate. Solomon a ales cu grijă Galaadul pentru analogia lui, pentru că l-a văzut ca un loc al promisiunii aşa cum l-a văzut şi Ieremia. (Ţineţi minte, ochii aţintiţi numai asupra Domnului Isus şi aşezaţi între parametrii victorioşi (părul ei) reprezintă de fapt subiectul acestui verset.)

„DINŢII TĂI …“

(Cântarea cântărilor 4:2)

Faţa Miresei este încă înaintea Împăratului în timp ce El continuă cu complimentele. Până acum este clar că Solomon nu face cu uşurinţă referinţele. Atenţia Împăratului se întoarce spre regiunea gurii. Accentul nu este pus pe o aranjare sănătoasă a dinţilor. Că sunt cu soţ, fără spaţii goale şi bine îngrijiţi, nu reprezintă tot înţelesul. Este adevărat că zâmbetul unei femei frumoase este înfrumuseţat de un aranjament ca cel descris, dar, cunoscându-l pe Solomon, înţelesul trece dincolo de aceasta. Cu grijă, El Se concentrează asupra gurii Miresei Sale. Cuvinte ca „scăldătoare“, „gemeni“, „fir de cârmâz“ şi „rodie“ nu sunt alese la întâmplare. Faptul că foloseşte „turmă“ în loc de o singură oaie este semnificativ. Ceea ce caracterizează aceste lucruri legate de Mireasă este abundenţa. „Gemeni“ este folosit în două moduri: întâi ca abundenţă, apoi cu sensul de „similaritate, sau asemănare“. El rezumă repede complimentul Lui cu „gura ta este drăguţă“. Aici este cheia. Din regiunea gurii vin declaraţiile de Credinţă sau tăgăduirea nelegiuită. Simon Petru caracterizează acest adevăr în cuvintele lui către trei oameni care întreabă în timpul calvarului Domnului Isus.

Vorbirea sfinţilor este „vorbirea cu Isus“. Matei 26:73 spune:

„Peste puţin, cei ce stăteau acolo, s-au apropiat şi au zis lui Petru: «Nu mai încape îndoială că şi tu eşti unul din oamenii aceia, căci şi VORBA te dă de gol“.

Replica lui Simon este un blestem lumesc care face distincţia între sfânt şi profan. El arată diferenţa dintre curat şi necurat. Buzele lui vorbesc altfel decât omul lui interior. Apele amare şi apele dulci nu ies din acelaşi izvor. Prin cuvinte, pentru orice cuvânt nefolositor, va fi judecat orice om; Simon s-a judecat pe el însuşi şi a plâns.

Permiteţi-mi, pentru claritate, să folosesc o parafrazare a descrierilor lui Solomon: „Buzele Miresei, în asemănare cu ale Lui (ca gemenii), spun cuvinte „spălate“ de sângele Său (firul de cârmâz) şi vorbirea ei nu este „stearpă (ci roditoare)“.

Femeia „stearpă“ nu face copii, chiar cuvântul „stearpă“ a blestemat sufletul Rahelei. Isaia 54 declară că zilele sterilităţii s-au dus. Mireasa nu este stearpă! Cuvintele Miresei sunt pline de rod. Cuvintele vieţii şi ale credinţei ies de pe buzele ei, cuvinte care sunt „drăguţe“ în ochii Împăratului ies din ea. (În versetele de mai târziu, ea va revărsa laude la adresa Lui din gura ei unsă.)

„… UN FIR DE CÂRMÂZ …“

(Cântarea cântărilor 4:3)

Dacă ne vom uita la înţelesul firului de cârmâz, va fi necesar să incorporăm şi alţi descriptori folosiţi în versetul 2. De exemplu, în versetul 2, nu am discutat despre cuvântul „scăldătoare“. Acum este necesar să includem acest cuvânt, pentru că are legătură cu studiul nostru despre firul de cârmâz.

Baia rituală, precum şi folosirea unui fir de cârmâz înmuiat în sângele unei juncane roşii, au o puternică semnificaţie aici. Evrei 9:19 spune:

„Şi într-adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului popor toate poruncile Legii, a luat sânge de viţei şi de ţapi, cu apă, lână stacojie şi isop, a stropit cartea (sulul Legii şi al legământului) şi tot poporul, şi a zis: «Acesta este sângele legământului (testamentului) care a poruncit Dumnezeu să fie făcut cu voi“.

Orice loc în care s-a folosit cuvântul ebraic *şani* (cârmâz sau stacojiu) aşa cum este folosit în Cântare, se referă într-un fel la o întrebuinţare sfântă. Întrebuinţarea sfântă este întrebuinţarea pentru închinare sau în ritualuri. Numai două referinţe sunt în afara acestor graniţe. Geneza 38 ne arată un fir stacojiu la naşterea ultimilor copii ai lui Iuda. Ei erau gemeni. Unul dintre gemeni şi-a scos mâna afară, şi moaşa i-a legat un fir stacojiu de mână şi a declarat că el era întâiul născut. Copilul şi-a tras mâna înapoi în pântece, şi fratele său s-a născut primul. Dacă privim mormântul ca un pântece, atunci înţelegem că Domnul Isus a fost cel întâi născut din mormânt. Cel întâi născut din mormânt n-a avut „firul stacojiu“, dar aceia dintre noi care vin după El vor fi caracterizaţi de aceasta. Aşa cum este sigur că „cel întâi născut din mormânt“ a fost înviat, tot aşa vom fi şi noi care am fost curăţiţi prin sângele Lui.

Cealaltă întrebuinţare a cuvântului *şani*, în afara celei rituale, o găsim în 2 Samuel 1:24. David le învaţă pe fiicele Israelului să plângă moartea lui Saul. El spune că Saul „vă îmbrăca în stacojiu şi alte podoabe“. Din nou referinţa face o paralelă la ceea ce i-a dat Domnul Isus Miresei Sale. El a îmbrăcat-o pe Mireasa Lui în sângele Său care i-a adus răscumpărarea, şi la dreapta Lui sunt „desfătări veşnice“ (Psalmul 16:11).

Pasajele din Geneza şi Samuel, dacă sunt luate împreună cu accentul pe care-l pune Domnul Isus pe vorbire, ne ajută să tragem anumite concluzii. O concluzie este că vorbirea Miresei este o vorbire „spălată cu sânge“. O alta este că vorbirea prin buze stacojii produce „vorbirea Miresei“. „Vorbirea Miresei“ este din aceeaşi sursă ca „vorbirea Domnului Isus“. Vorbirea ei reflectă puritatea şi sfinţenia relaţiei ei cu Domnul Isus. Ce iese din gura ei este asemenea cu ce vei auzi din gura Lui. O referire la buzele stacojii este mai mult decât o simplă remarcă!

„GURA TA ESTE DRĂGUŢĂ“

(Cântarea cântărilor 4:3)

Pentru credinţă este vitală legătura dintre vorbire şi credinţă. Aproape orice act de credinţă începe cu o confesiune. Fie că este actul de a crede că munţii pot fi mutaţi sau prima mărturisire a unui păcătos care se pocăieşte ca răspuns la Romani, vorbirea este cheia. A fi ca Domnul Isus, care a vorbit numai ce a auzit de la Tatăl, este modelul oricărui credincios.

Trebuie să spunem cuvintele noastre aşa cum le-a spus Domnul Isus pe-ale Lui. După ce a vorbit cu Tatăl şi prin călăuzirea Duhului, Domnul Isus a spus care este voia Tatălui pentru pământ. Duhul Sfânt Însuşi pune pe inima credinciosului ceea ce Tatăl şi Fiul doresc să se spună pe pământ. Cuvintele rostite de Domnul Isus au devenit cuvântul scris al Bibliei. Cuvintele rostite de noi se alătură cuvintelor Lui, şi noi devenim agenţii Săi vii pe pământ. Agenţia Lui este cuvântul vorbit de sfinţi. Când vorbim deschis cuvintele Lui pe pământ, vorbirea noastră schimbă pământul.

În rugăciune, suntem conduşi în ceea ce trebuie să ne rugăm. În mărturie, suntem îndemnaţi de Duhul în condiţii pe care niciodată nu le-am fi luat în considerare. Fie în taina caselor noastre, fie în circumstanţe care implică lumea din afara caselor noastre, trebuie să fim atenţi la cuvintele noastre. Cuvintele zidesc sau dărâmă, şi ele devin exemple ale învăţăturii lui Iacov. Iacov ne-a învăţat că limba aprinde focuri. Aceste focuri pot arde temple sau pot stârni certuri. Prin cuvintele noastre ne facem cunoscuţi. Prin cuvintele noastre, omul nostru lăuntric se exprimă; prin cuvintele

noastre, valorile noastre sunt inter-schimbate. Ceea ce este suficient de important ca să vorbeşti despre el trebuie să fie important pentru noi! (O, dacă Iubitul nostru ne-ar auzi lăudându-L, dacă I-am spune Lui gândurile noastre cele mai lăuntrice, dacă am avea părtăşie cu El – atunci vom fi consideraţi „frumoşi“. O, dacă El ne-ar auzi vorbind lumii cuvintele Lui, chemând lucrurile care nu sunt, dar trebuie să fie, ca şi cum ar fi: printr-o vorbire frumoasă.)

„OBRAZUL TĂU ESTE CA O JUMĂTATE DE RODIE“

(Cântarea cântărilor 4:3)

Iubitul ei continuă să o laude folosind o referire la rodii, care cei mai mulţi comentatori ai Scripturii cred că este o referire erotică. În cel mai bun caz, ei atribuie prezenţa rodiei unui simbol al fertilităţii. În parte, ei au dreptate. Dacă, însă, continui cu o temă sfântă, o mai mare semnificaţie ar avea folosirea rodiei în legătură cu poala hainei marelui preot.

Pe marginea de jos a hainei marelui preot erau cusute rodii şi clopoţei. La fiecare pas, sunetul clopoţeilor şi prezenţa simbolului pentru „belşug în viaţă“ foloseau imaginea şi sunetul pentru a arăta o „declaraţie de viaţă“. Viaţa şi belşugul caracterizează intenţia Domnului Isus pentru Mireasa Lui.

Aici, rodia este folosită ca să arate fertilitatea minţii. Obrajii Miresei sunt scoşi în evidenţă. *Raqqah*, cuvântul ebraic pentru această parte a capului (sau partea de sus a obrazului) se referă la scaunul inteligenţei. Am putea pune împreună aceste simboluri cu următorul comentariu: „Buzele care spun cuvinte preţioase nu sunt legate de o minte demnă de luat în râs“. Solomon foloseşte simbolul rodiei pentru obrajii ei ca să arate fertilitatea minţii, o minte în care este sădită sămânţa bună şi recolta este asigurată. În mintea adevăratei Mirese este păstrată adevărata istorie a bisericii. (În mintea ei nu este o viziune seminaristă a istoriei bisericii. În mintea ei se gândeşte la mijlocirea sfinţilor care n-au ajuns niciodată să fie recunoscuţi. În mintea ei chinul prizonierilor, strigătul celor torturaţi, şi lacrimile fără sfârşit sunt mereu prezente. Inteligenţa ei este diferită de cea a lumii, pentru că ea cuprinde Evrei 11:33-40.)

Ascunsă în mintea Miresei este o istorie bogată a eroilor credinţei. Ea se gândeşte la ce este curat, frumos şi de bună reputaţie. Ea este adevărata Mireasă, cu o gândire care se potriveşte cu a Împăratului. Aici Duhul Sfânt găseşte un loc binevenit pentru depozitarea „lucrurilor care aveau să vină“. Aici cuvintele Domnului Isus sunt imediat aduse în memorie. Aici se manifestă înţelepciunea spirituală. Aici sunt formulate idei minunate pentru slujire, pentru finanţarea cauzei împărăţiei şi pentru împlinirea poruncii de a merge la naţiuni. Ea este slujitorul credincios cu cei zece talanţi. Ea este fecioara pregătită cu candelele aranjate şi untdelemn la îndemână. Ea este femeia cinstită. Ea are gândul lui Hristos.

„GÂTUL TĂU ESTE CA TURNUL LUI DAVID …“

(Cântarea cântărilor 4:4)

Iată frumuseţea ei! Ce frumos este gâtul ei care nu este plecat în ruşine sau înfrângere. Este un gât „ca turnul lui David“ care a fost zidit ca o fortăreaţă şi ca o casă de arme. Acesta nu este gâtul unui ratat deprimat, înnebunit şi călcat în picioare. Ea este descrisă în aşa fel încât să se vadă puterea interioară pe care o are. Ea stă dreaptă şi neclintită ca lumea să-i admire frumuseţea. Atacaţi-o, şi veţi vedea ce repede lucrează mintea ei împreună cu dragostea ei interioară.

„… o mie de scuturi atârnă de el, toate scuturi de viteji“. (Cântarea 4:4)

O mie de scuturi ale credinţei reprezintă starea de a fi gata. Adevărata Mireasă nu este un copil slab nepregătit pentru luptă. Ascultaţi limba ei care rosteşte promisiuni

pline de credinţă. Ascultaţi cuvintele ei care proclamă victoria înainte de bătălie! Cu ochii aţintiţi asupra misiunii ei şi cu o agerime de minte potrivită situaţiei, ea se ridică pe înălţimile ei şi înfruntă orice provocare.

(O, de ar putea biserica să întrezărească cine este cu adevărat Mireasa. O, de ar putea lumea să audă numai glasul adevăratei Mirese şi s-o vadă lucrând. Ce diferită ar fi părerea lor. Porţile iadului se cutremură la gândul acesta!)

„AMÂNDOI SÂNII TĂI SUNT CA … GEMENII …“

(Cântarea cântărilor 4:5)

Totuşi, cu toată puterea ei, Mireasa este încă femeie. Să nu pierdem din vedere faptul că ea este a doua Evă. Sânii ei sunt locul de hrănire de unde se obţine „laptele curat al Cuvântului“. Ea îi strânge la piept pe noii ei născuţi şi îi ajută să crească. Această biserică adevărată, care nu are alt plan decât planul Domnului Isus, care nu are alt program decât programul Lui, îşi împlineşte rolul de doică tot atât de perfect cum îşi înfruntă potrivnicii. O perfecţiune transmisă şi o perfecţiune dobândită este această minune a secolelor, Mireasa. El o găseşte „frumoasă de tot, iubito, şi n-ai nici un cusur“ (Cântarea 4:7).

În doar câteva versete, vom găsi preţul acestei perfecţiuni. Vom nota „decizia de calitate“ pe care a luat-o Mireasa şi care i-a dat aceste atribute. Acesta nu este un discurs cu fraze lipsite de sens. Nu este un serviciu de duminică dimineaţa plin de dulci pioşenii. Ce vom vedea în curând este inima lăuntrică a uneia care a hotărât că tot ce-I displace Domnului Isus trebuie curăţit. Ea este aceea care a smuls orice buruiană din inima ei şi a dăruit-o Domnului Isus ca El să fie Domnul vieţii ei. Hotărârea ei a costat-o multe lucruri „preţioase“, dar nici unul mai preţios decât El. Ceea ce aude ea acum de la El a meritat tot timpul şi toate lucrurile „de preţ“. Luptând în rugăciune şi fiind atentă la orice îndemn al Duhului, ea devine frumoasa Mireasă pe care El o doreşte. Ea şi-a dus până la capăt mântuirea ei cu teamă şi cutremur şi acum este lângă El. Nu este nici un cuvânt de dezaprobare cu privire la starea ei tristă, aşa cum am auzit la început în primele versete. Ea şi-a stabilit rolul în relaţia cu El. Ea stă lângă El, o imagine a frumuseţii care va deveni tot mai frumoasă până când nimic nu se va putea compara cu ea în întregul univers.

„PÂNĂ SE RĂCOREŞTE ZIUA ŞI PÂNĂ FUG UMBRELE“

(Cântarea cântărilor 4:6)

Ciudat că Solomon foloseşte în principal aceleaşi cuvinte din Cântarea 2:17 şi în Cântarea 4:6. Pasajul din 2:17 este un apel al Miresei care zice: „Dă-mi timp să înţeleg tot ce s-a desfăşurat înaintea ochilor mei“ (parafrazat). Acest al doilea pasaj (4:6) este rostit de Mire şi reflectă înţelegerea Lui faţă de nevoia ei de a medita.

Mirele pleacă pentru ca Mireasa să fie singură, dar nu pentru mult timp. Aici împrejurările sunt diferite faţă de cele pe care le-am văzut în casa de ospăţ. Imediat după scena ospăţului, pe când era încă imatură, Mireasa îşi defineşte condiţiile. Acum, Mirele prescrie pentru ea un scurt repaus pe baza unor condiţii de reciprocitate. El o cunoaşte, şi ea Îl cunoaşte pe El mai profund. Declaraţia Lui nu este deci voia Lui peste a ei, ci rezultatul voinţelor lor mutuale. El a demonstrat deja marea Lui intuiţie. El a îmbrăcat-o deja în veşminte verbale. Ca ea să nu fie copleşită de tot ce experimentează, El spune că Se va întoarce la muntele prezenţei Tatălui Său.

„Muntele de mir şi dealul de tămâie“ este locul unde locuieşte Domnul Isus în acest moment din istorie. El este Marele Preot al rugăciunilor noastre şi, prin Duhul Sfânt, El mijloceşte permanent pentru noi. El vrea ca noi să avem intuiţie (cuvânt de înţelepciune, cuvânt de cunoaştere). El îi dă Miresei Sale timp să crească în har şi în

cunoaşterea spirituală. El Se aşteaptă ca această creştere să fie progresivă şi nu se aşteaptă ca ea să dureze veşnic!

Două cuvinte din declaraţia Împăratului trebuie examinate cu atenţie, pentru că aparţin numai Cântării. Aceste cuvinte sunt „se răcoreşte“ şi „umbrele“. Cuvântul ebraic *puach* înseamnă „a se crăpa (de ziuă) sau a respira“. Acest cuvânt este folosit numai în pasajele Cântării şi nicăieri în alt text din Scriptură. Nu este suficient lucrul acesta ca să merite să pătrundem mai mult înţelesul acestui cuvânt? Eu cred că *puach* are a face cu o mare realizare a gândirii, asemenea unui student care răsuflă uşurat şi exclamă: „În sfârşit înţeleg; au răsărit într-adevăr zorii şi peste mine; acum înţeleg ce s-a spus!“

Un alt cuvânt care este folosit numai în Cântare şi în Ieremia 6:4 (toată exprimarea profetică din acest fragment este despre umbrele serii.) este cuvântul ebraic *tsel*. De regulă, cuvântul *tsel* se referă la o umbră ca umbra unui copac sau umbra unui munte. Totuşi, forma de plural a cuvântului este unică în Cântare şi în pasajul din Ieremia. Deoarece acestea sunt singurele locuri din Scriptură în care este folosită forma de plural, ne-am putea gândi că există o legătură. În Cântare, „umbrele“ semnifică o prelungire a nopţii şi a întunericului care se stinge. Aceste „umbre“ sunt împrăştiate de zorii care vin.

În pasajul din Ieremia, „umbrele“ se adună. Ziua se sfârşeşte şi timpul trece repede. Ieremia cheamă nimicirea peste o femeie întinată care este cunoscută pentru răutatea ei. Ieremia 6:7:

„Cum ţâşnesc apele dintr-o fântână, aşa ţâşneşte răutatea ei din ea; nu se aude în ea decât silnicie şi prăpăd; durerea şi rănile Îmi izbesc fără curmare privirile“.

Ambele pasaje vorbesc despre o femeie (nu mai este vorba de „păstoriţă“). Amândouă sunt frumoase şi delicate. În Cântare, femeia se străduieşte în dragostea şi devotamentul ei să placă Iubitului ei. În Ieremia, ea este dedată complet la a-şi dezonora, a-şi desconsidera şi a-şi insulta Iubitul. În Cântare, ea este descrisă într-un pasaj ulterior ca fiind „o grădină închisă“ cu un izvor de ape vii în ea. În pasajul din Ieremia, „silnicia“, „prăpădul“, „durerea“ şi „rănile“ sunt în ea (Ier. 6:7). În Cântare, ea este lăudată pentru neprihănirea ei şi i s-a dat frumuseţe. În Ieremia 6:16, ea este învăţată să întrebe „care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblaţi pe ea“.

Mai departe în profeţia lui Ieremia, Domnul Se explică:

„Căci n-am vorbit nimic cu părinţii voştri şi nu le-am dat nici o poruncă cu privire la arderi de tot şi jertfe, în ziua când i-am scos din ţara Egiptului. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: «Ascultaţi glasul Meu, şi Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veţi fi poporul Meu; umblaţi pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiţi fericiţi“.

(Ieremia 7:22,23)

Mai departe în acelaşi capitol la versetul 34, sunt prezentate consecinţele ne-împlinirii poruncilor Lui:

„Voi face astfel să înceteze în cetăţile lui Iuda şi pe uliţele Ierusalimului, strigătele de bucurie şi strigătele de veselie, cântecele mirelui şi cântecele miresei, căci ţara va ajunge un pustiu!“

În Cântare, glasul Miresei şi glasul Mirelui se combină ca să afirme tare unitatea lor. Observaţi că în pasajul din Ieremia judecata principală pentru neascultarea de glasul Domnului este absenţa mirelui şi a miresei. Cântarea este glorificarea Mirelui şi a Miresei şi este dovada că ei au ascultat de glasul lui Dumnezeu. Sulamita nu învaţă atât de mult „să asculte“, cât mai ales „să pătrundă“.

Ieremia îşi încheie tratatul despre starea lui Israel, comparându-l cu zgura şi cu metalele impure. După cum ştiu bijutierii şi meşteşugarii, trosnetul impurităţilor care ard în foc este dovada că ele sunt amestecate cu aur pur. Focul le curăţă, şi verificatorul, care examinează argintul sau aurul care a rămas, ia o decizie în funcţie

de gradul de puritate. Apoi el marchează aprobarea lui prin atestare. Inima Miresei este curată. Decizia ei de calitate „de a asculta ce spune El“ şi de a căuta să fie „una“ cu El i-a dat o bună apreciere din partea „Verificatorului Şef“. Ea este aur curat, nu zgura găsită în profeţia lui Ieremia. Domnul Isus este verificatorul, nu profetul din Ieremia 6:27. S-au dus zilele când orice altă apreciere în afară de a Lui era semnificativă. Nu predicatorii, nu profeţii, nu ordinea religioasă stabilită, ci numai părerea Domnului Isus contează. Nu ştiu ce gândeşti tu, dar aceasta este o veste bună!

„VINO CU MINE …“

(Cântarea cântărilor 4:8)

După o perioadă scurtă în care Mireasa asimilează adevărurile pe care le-a aflat, primeşte o nouă invitaţie. Această invitaţie este similară cu cea din 2:13 şi 7:11. Împăratul o invită să înveţe la prima mână, umblând şi vorbind cu El. Intrând în viaţa Lui, în loc să fie despărţită de El în ce priveşte timpul, locul şi angajamentul, El o cheamă într-o nouă dimensiune a unităţii. Invitaţia Lui este mereu înaintea ei, în caz că ea vrea s-o accepte. El nu cere niciodată ca ea să-L urmeze – El doar invită. Aceasta se aseamănă cu Duhul Sfânt care vine la noi cu invitaţii de a ne mări credinţa, de a umbla cu o mai mare profunzime în înţelegerea noastră şi de a-L experimenta pe El personal.

Odată cu noua invitaţie a Împăratului vine şi noul nume al Miresei, „soţia Mea“ (în traducerea engleză a lui King James). Din nou, El este profetic cu privire la poziţia ei în El. Ea nu este încă soţia Lui, dar ea va atinge cu siguranţă această poziţie şi credinţa ei se va împlini atunci. „Soţia Mea“ este un nou angajament din partea Lui faţă de ea. Ascultaţi! Aceasta este o stradă cu dublu sens. El este categoric îndrăgostit de ea. El vede atât de mult în ea, atât de multe calităţi pe care ea nu şi le vede încă, încât emoţia Lui creşte. Eu cred cu tărie că în fiecare zi când Domnul Isus priveşte în jos la Mireasa Lui Se întoarce către Tatăl şi întreabă: „Aceasta este ziua?“

Invitaţia Împăratului este plină de simboluri. Unii comentatori spun că cuvântul „din“ din Cântarea 4:8 înseamnă de fapt „în“. Ei percep sensul lui ca o invitaţie de a merge pe înălţimile munţilor cu El. Eu nu împărtăşesc părerea lor. În timp ce ei pun accent pe conceptul înălţimilor, eu pun accent pe localizare. Privind la localizarea munţilor, vom fi răsplătiţi. Găsesc de asemenea şi alte înţelesuri interesante, care nu sunt legate de munţi. Libanul, Amana, Senir şi Hermon sunt locuri specifice, şi au importanţa lor. Ele nu sunt doar nişte vârfuri muntoase oarecare folosite fără nici o altă semnificaţie.

Când Solomon spune: „Vino cu mine din Liban, mireaso (soţia mea – în trad. engleză)“, El o invită pe Mireasa Lui să I se alăture pentru un motiv. S-ar putea să însemne să iasă din judecata care va veni peste Liban, aşa cum se spune în Isaia 10:33-34:

„Iată, Domnul Dumnezeul oştirilor taie crăcile cu putere; cei mai mari sunt tăiaţi, cei mai înalţi sunt doborâţi. Dă jos cu fierul crângul pădurii şi Libanul cade sub mâna Celui Puternic“.

Un alt motiv ar putea fi că după judecata Libanului, profeţia venirii Lui se va putea împlini. El o invită pe Mireasa Lui să părăsească locurile de judecată ca să faciliteze venirea Lui din nou. Contează unde se găseşte Mireasa. Dacă ea trăieşte într-un loc unde trebuie să aibă loc judecata, înainte ca Domnul Isus să fie glorificat, atunci ea trebuie să părăsească locul acela. Eu cred cu tărie că acesta este înţelesul lui „ieşiţi din mijlocul lor“, care se găseşte în Noul Testament. Contează unde trăieşti, cu cine ai părtăşie şi unde îţi investeşti interesul şi timpul. Dacă eşti într-o metropolă, într-un oraş sau într-un sat unde trebuie să vină judecata, ieşi de acolo. Dacă ai părtăşie cu o denominaţie sau adunare unde trebuie să vină judecata, pleacă de acolo.

Dacă ocupaţia ta este într-un domeniu unde trebuie să vină judecata, găseşte-ţi altă ocupaţie. Contează unde se găseşte Mireasa.

Uitaţi-vă la versetul care urmează după judecata pentru aroganţă, în Isaia 11:1:

„Apoi o Odraslă va ieşi din tulpina lui Isai, şi un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El …“

(Continuaţi citirea pasajului din Isaia şi scoateţi din el celelalte adevăruri. Pentru că nu doresc să citez întregul capitol Isaia 11, citiţi ce se spune despre lei şi leoparzi.)

Iubitul ei o cheamă pe Mireasă să iasă din judecată la un Salvator care este capabil să răspundă la orice test şi să-i ofere o mare bucurie. Un studiu despre lei şi leoparzi, ca simboluri ale judecăţii, poate începe cu Osea 13:7:

„Eu M-am făcut ca un leu pentru ei, şi-i pândesc ca un pardos pe drum“.

Domnul continuă analogia judecăţii prin includerea unui urs şi apoi sfârşeşte cu o invitaţie:

„Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta“. (Osea 13:9)

Mireasa, care s-a trezit într-un loc de judecată iminentă, trebuie să abandoneze acel loc, şi la fel ca Avraam, ea trebuie să caute o ţară al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu. Rămânerea în locul de judecată este o pierdere asemănătoare cu a lui Lot şi poate doar să expună Mireasa la o suferinţă nemeritată.

„… DIN VÂRFUL MUNTELUI AMANA…“

(Cântarea cântărilor 4:8)

Amana[9], Senir[10] şi Hermon[11] sunt tipuri şi umbre ale templului Domnului, dar aici ele sunt şi locuri pline de judecată. Deşi Amana este folosit numai în Vechiul Testament în Cântare, el face parte din tabloul judecăţii. Cei care nu erau din Israel numeau muntele Hermon Senir, dar iudeii îi ziceau Hermon. Problema nu este să părăseşti doar un loc de judecată (Libanul[12]), ci să părăseşti toate locurile de judecată. Aceasta este judecata care începe de la casa Domnului. Aici o avem, o chemare clară de a părăsi îngâmfarea omului, înşelăciunea omului şi judecăţile asupra omului. Invitaţia noastră este să mergem cu El. Locul nostru este cu El, şi nu se acceptă nici un compromis.

Cei care vin cu El din Liban vor avea parte de promisiunea din Isaia 16:5:

„Şi atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare; şi se va vedea şezând cu credincioşie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului şi plin de râvnă pentru dreptate“.

Judecata cu îndurare este pentru cei care vor lăsa în urmă tot ce este întinat de stăpânirea omului şi vor merge cu El. Judecata fără îndurare va cădea peste cei care rămân în urmă, refuzând să asculte de glasul Lui. Pentru cei care vor asculta glasul Lui, Psalmul 85:8-13 este foarte clar:

„Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul: căci El vorbeşte de pace poporului Său şi iubiţilor Lui, numai ei să nu cadă iarăşi în nebunie. Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca în ţara noastră să locuiască slava. Bunătatea şi credincioşia se întâlnesc, dreptatea şi pacea se sărută. Credincioşia răsare din pământ şi dreptatea priveşte de la înălţimea cerurilor. Domnul ne va da şi fericirea, şi pământul nostru îşi va da roadele. Dreptatea va merge şi înaintea Lui şi-L va şi urma, călcând pe urmele paşilor Lui!“

[9] Amana înseamnă fixat, susţinut, permanent.
[10] Senir înseamnă pisc acoperit de zăpadă.
[11] Hermon înseamnă sublim, templu.
[12] Liban înseamnă muntele alb.

„MI-AI RĂPIT INIMA“
(Cântarea cântărilor 4:9)

Împăratul Isus trece acum la o nouă formă de a o lăuda pe Mireasa Lui. Spun „o nouă formă“, pentru că într-adevăr intensitatea a crescut. Din fiinţa Lui interioară se revarsă o formă de închinare care este foarte delicat de mânuit la acest stadiu al interpretării. Trebuie stabilită o premisă în acest punct de legătură. Din Cântarea 4:7 până la sfârşitul cărţii este ca şi cum cititorul ar trece printr-o uşă într-o nouă dimensiune. De aici încolo, nivelul intensităţii celor doi parteneri este ridicat. Spun cei doi parteneri, pentru că acum nu mai este stilul de tachinare al tipului de conversaţie „El îi face ei un compliment; ea Îi face Lui un compliment“. Nu vreau să sugerez că tot ce a fost înainte de aceasta este banal, ci vreau să spun că a durat atât de mult pentru ea să se întâlnească cu El la acest nivel. Dacă El Şi-ar fi revărsat toată dragostea Lui faţă de ea de la început, ea ar mai fi alergat şi acum. Ţineţi minte că există două imagini ale Miresei în Cântare: Mireasa în creştere şi Mireasa desăvârşită. Ambele imagini sunt pământeşti. Aceasta nu este Împărăteasa cerească. Ea nu este încă Mireasa ospăţului de nuntă care urmează să aibă loc. Dar ea va ajunge acolo. Da, va face aceasta. Va fi acolo la timp. Ea este pe cale să afle cât de importantă este ea în planul ceresc.

„Mi-ai răpit inima, soro, mireaso“. (Cântarea 4:9a)

Mai mult ca sigur că va trebui să te adaptezi la acest nivel mai înalt de interacţiune. Ca Domnul Isus să fie îndrăgostit lulea de Mireasa Lui nu se găseşte în orice carte de doctrină şi de teologie. El spune: „Tu ajungi drept la inima Mea când te uiţi aşa la Mine“. (Aceasta este singura referinţă din Biblie la cuvântul *labab*. Este tradus cu „răpit“.) Domnul Isus are nevoie de Mireasa Lui ca să fie împlinit. Aşa cum primului Adam îi lipsea împlinirea, tot aşa Cel de al doilea Adam are nevoie de Mireasa Lui pentru împlinire. El vrea ca ea să fie lângă El. El doreşte ca ea să fie legată de El. El este îndrăgostit de ea.

«Sora Mea şi soţia Mea» se referă la cele două imagini din Cântare. În lumea celor născuţi în împărăţie, ea este sora Lui. În ce priveşte rolul ei în istorie, ea este Mireasa.

„… MI-AI RĂPIT INIMA NUMAI CU O PRIVIRE …“
(Cântarea cântărilor 4:9)

Mireasa ajunge în inima Împăratului cu o singură privire a ochilor ei plini de dragoste pentru El. Mai mult decât cuvintele rostite sunt aceste străfulgerări dintre îndrăgostiţi. Mesajele dintre îndrăgostiţi sunt deseori purtate de o singură privire. Ochii vorbesc uneori mai tare decât buzele. Întoarcerea unei priviri spre Iubitul ei încurajează alte observaţii.

„… NUMAI CU UNUL DIN LĂNŢIŞOARELE DE LA GÂTUL TĂU!“
(Cântarea cântărilor 4:9)

Adăugaţi la pasajul „privirii“ dublul înţeles al „lănţişoarelor de la gâtul tău“, şi prăbuşirea tributului este pe cale să aibă loc. Solomon scrie în primele lui Proverbe despre purtarea sfatului mamei şi tatălui său ca nişte lanţuri la gâtul lui. Acestea sunt lanţuri ale libertăţii, nu ale robiei. Purtat ca o podoabă în jurul gâtului, Cuvântul lui Dumnezeu este mereu afişat ca o mărturie a transformării interioare a purtătorului. Mireasa este frumoasă pentru Mire, pentru că ea poartă cu graţie podoabele neprihănirii.

„CE LIPICI ÎN DEZMIERDĂRILE TALE, SORO, MIREASO!“
(Cântarea cântărilor 4:10)

Cu inima însufleţită, Împăratul spune: „Ce lipici în dezmierdările tale, soro, mireaso!“ Rolul ei dublu, fiind una şi aceeaşi persoană, este similară cu dubla calitate a Fiului. El este Fiu şi Mire. Multe biserici accentuează faptul că El este Fiul şi poziţia Lui de Frate. Se fac adesea cereri de a intra cu îndrăzneală în prezenţa „Fratelui legământului nostru“, dar se fac foarte puţine cereri „de a intra pe tărâmul Miresei“.

„DEZMIERDĂRILE TALE PREŢUIESC MAI MULT DECÂT VINUL“
(Cântarea cântărilor 4:10)

Dragostea Miresei este mai bună decât vinul, şi prezenţa ei înmiresmează viaţa Împăratului. Ea înseamnă pentru El mai mult decât toate celelalte lucruri de preţ. El Se adapă din ea. Ea este mai bună decât cel mai bun vin. În ea curge dragostea care, dacă e gustată, oferă o mai mare răsplată decât cel mai bun vin. Buzele ei rostesc cuvinte unse. Buzele ei rostesc cuvinte care identifică sursa lor, vinul Cuvântului viu.

„MIERE ŞI LAPTE SE AFLĂ SUB LIMBA TA“
(Cântarea cântărilor 4:11)

Ezechiel 3:3, îl arată pe profet mâncând Cuvântul Domnului care i s-a dat şi declarând că este dulce ca mierea în gura lui. Proverbe 24:13-14 spune:

„Fiule, mănâncă miere, căci este bună, şi fagurul de miere este dulce pentru cerul gurii tale. Tot aşa, şi înţelepciunea este bună pentru sufletul tău: dacă o vei găsi, ai un viitor, şi nu ţi se va tăia nădejdea“.

Mireasa are dovada că a mâncat Cuvântul. El este sub limba ei. Vorbirea ei este susţinută de puterea Cuvântului. Când limba ei vorbeşte, ea nu bârfeşte. Când limba ei vorbeşte, iese Cuvântul. Cuvinte de înţelepciune şi de cunoaştere curg de pe buzele ei. Rugăciuni bazate pe Cuvânt ies din gura ei. Limba ei foloseşte limba Canaanului în vorbirea ei. Este un loc plin de lapte şi miere. Când limba ei vorbeşte, El ascultă!

Promis în Corinteni, cuvântul de înţelepciune este evident pe limba Miresei, pentru că ea a mâncat de la sursă. Ceea ce lipseşte bisericii de astăzi nu este cu siguranţă cuvântul cunoaşterii. Ceea ce lipseşte este cuvântul de înţelepciune. Ce se găseşte pe buzele ei că-I place atât de mult Domnului Isus? Cuvântul de înţelepciune. Ceea ce s-a profeţit despre Domnul Isus se găseşte şi la ea. Isaia 7:15 declară: „El va mânca smântână (un produs obţinut din lapte) şi miere“. Acum, Mireasa se apropie de El, şi El vede că şi ea a gustat din ce a gustat El. Ceea ce L-a făcut pe El să aleagă binele şi să respingă răul, rămâne în ea! Ţara Lui, în care curge lapte şi miere, se găseşte în ea. Mireasa Lui are sursa plinătăţii care lucrează în fiinţa ei; de ce, chiar şi veşmintele ei miros ca ale Lui.

Mirosul cedrului, pe care nici o insectă nu îndrăzneşte să-l înţepe, este pe ea. Ea este impenetrabilă faţă de influenţele unei lumi care ar putea încerca să o distrugă. Libanul (care înseamnă muntele alb) nu este schimbat acum de lei şi de leoparzi, dar el simbolizează măreţia impenetrabilă.

„O GRĂDINĂ ÎNCHISĂ…“
(Cântarea cântărilor 4:12)

Eu numesc această parte „grădina inimii“. În inima Miresei este sădit Domnul. De aceea ea vorbeşte cu înţelepciune, şi persoana ei emană miresme plăcute Lui. De la Cântarea 4:12 la 5:1 suntem introduşi în unul din cele mai frumoase şi mai pline de

conţinut pasaje din această carte. Grădina inimii este punctul central pentru învăţătura Domnului Isus despre semănător şi sămânţă. Inima ei este pământul cel bun. În inima ei Cuvântul înfloreşte şi nu este înăbuşit, nici nu se usucă. Satan nu poate lua Cuvântul semănat în inima ei, pentru că ea are o dedicaţie pe poarta ei: „Grădina Lui“.

„ODRASLELE TALE SUNT O GRĂDINĂ …“

(Cântarea cântărilor 4:13)

Deşi Solomon enumeră mai multe miresme şi plante în Cântare decât apar în orice altă carte a Bibliei, atenţia noastră nu trebuie să se concentreze asupra lor. Atenţia noastră trebuie să se îndrepte spre inima Miresei în care sunt sădite împreună toate lucrurile de la apariţia lor. Umblarea, dialogurile, discuţiile aferente despre viaţă şi moarte şi roadele neprihănirii, toate sunt sădite acolo. Este acelaşi fel de a sădi pe care David l-a folosit cu Solomon. Aceasta este calea credincioşilor şi a Domnului Isus. A fi împreună în experienţele vieţii, a sta de vorbă la cină, a sta de vorbă în timp ce lucrăm împreună, aşa sunt sădite plantele spirituale în grădina inimii.

Evreii au fost învăţaţi să stea de vorbă cu copiii lor, să experimenteze anumite sărbători şi să privească împreună ritualurile, cu acelaşi scop. Grădina inimii este locul în care buruienile lumii pot fi extirpate. Este adevărat că Domnul Isus a spus că la sfârşitul veacului va separa neghina de grâu, dar cât timp suntem în lumea aceasta, este de datoria noastră să curăţăm de buruieni grădina inimii noastre.

„Eşti o grădină închisă, soro, mireaso“ deschide scena pentru cercetarea noastră. În jurul inimii Miresei este construit un zid. O grădină împrejmuită cu zid, fie că este împrejmuită cu zidul dragostei şi al protecţiei Împăratului, fie că este o grădină împrejmuită cu zidul hotărârii ei personale, nu contează prea mult în context. Protejarea conţinutului grădinii contează. Sămânţa preţioasă a Cuvântului trebuie să fie protejată până când creşte în inimă. Lucrul acesta este foarte important. Protejare înseamnă să ascunzi Cuvântul, să-l cultivi, să-l uzi, să lucrezi cu el până când înfloreşte şi înmiresmează fiinţa interioară.

„UN IZVOR ÎNCHIS, O FÂNTÂNĂ PECETLUITĂ“

(Cântarea cântărilor 4:12)

Până acum, Mireasa a avut doar potenţialul pentru o grădină a inimii, dar fără apă, nu putea fi plantată. Cu apa pecetluită, sămânţa n-ar fi avut nici o şansă să crească. Fântâna din ea trebuia să fie desigilată. Desigilarea fântânii vieţii din ea vine pe măsură ce ea persevereză în decizia ei de calitate cu privire la Domnul Isus. Până acum ea a fost sădită cu mai mulţi lăstari de adevăr şi viaţă. Puteţi vedea aceasta în viaţa ei.

Domnul Isus a vorbit în ziua de sărbătoare şi a spus:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura“ (Ioan 7:37-38).

Duhul lui Dumnezeu intră şi dă drumul la apă. Uitaţi-vă la Apocalipsa 22:17, şi spuneţi-mi cine vorbeşte:

„Şi Duhul **şi** Mireasa zic: «Vino!» Şi cine aude, să zică: «Vino!» Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!“

De la versetul 15 din Cântarea 4, apa curge. Râuri de apă se revarsă din grădina Miresei, ca râurile Libanului, udând Cuvântul. Un izvor de apă vie este în ea ca cel din Ezechiel 47, unde un râu de apă vie ieşea din tronul lui Dumnezeu. Ezechiel a înotat în apele acelea care îi treceau peste cap, ca să descopere în final că oriunde ajungea apa, se întâmplau două lucruri: Tot ce era mort era adus la viaţă, şi tot ce era sădit înflorea. Mireasa Domnului Isus este plină de această apă vie. Apa Vie curge pe

străzile oraşelor şi satelor şi toţi cei care o întâlnesc sunt schimbaţi. Prisoseşte în faţa suferinţelor provocate de boală şi în faţa morţii şi le învinge. Îi atinge pe cei de neatins şi-i face întregi. Curge din inima Miresei şi a Mirelui ca să ude „ce a sădit Domnul“.

„… O GRĂDINĂ DE RODII …“

(Cântarea cântărilor 4:13)

Grădina de rodii înfloreşte acolo unde n-a existat fertilitate înainte. Datorită apei vii, se nasc prunci. Grădina de rodii este un martor al fertilităţii solului şi mărturiseşte că poartă mult rod. Roadele plăcute ale Duhului apar din pomii aplecaţi până la pământ de greutatea lor. Vindecarea vine la naţiuni din camfor şi nard. Ingredientele tămâiei pentru „adevărata închinare“ cresc aici. Ingredientele pentru untdelemnul pur al ungerii sunt aici.

În grădina inimii, Domnul Isus este binevenit să Se plimbe. Când El a vorbit femeii la fântână şi a spus că va veni ceasul când oamenii nu se vor închina nici în Ierusalim, nici pe muntele acela, El vorbea despre grădina Lui. Adevărata închinare are loc în grădina inimii!

El care S-a trudit în grădina Ghetsimani, acum Se plimbă într-o altă grădină care a făcut să merite deplin Ghetsimani. Este plăcerea Lui să umble printre răsadurile Lui şi s-o audă pe Mireasa Lui spunând pe tonuri joase: „Iubitul meu, dacă vezi ceva aici care nu-Ţi place, spune-mi şi o voi îndepărta repede“. De aceea există scena cu „grădina inimii“. Nu există mireasă fără ea.

A avea Cuvântul lui Dumnezeu plantat adânc în solul fiinţei tale, şi a fi udat de izvorul apei vii este ceva cu totul diferit de ceea ce posedă majoritatea membrilor bisericii. Aceasta nu vine din citirea ocazională a Bibliei şi din scurtele pasaje picante de la şcoala duminicală. De aceea untdelemnul nu poate fi cumpărat în ultimul minut, şi rodul nu apare când vrea omul.

„SCOALĂ-TE, CRIVĂŢULE!“

(Cântarea cântărilor 4:16)

Ascultaţi strigătul inimii ei:

„Scoală-te, crivăţule! Vino, vântule de miazăzi! Suflaţi peste grădina mea, ca să picure mirosurile din ea! Să intre iubitul meu în grădina lui şi să mănânce din roadele ei alese!“

Mireasa recunoaşte cine este proprietarul grădinii. Cu mult timp în urmă, ea a renunţat la tronul ei pentru întronarea Împăratului. Ca un dramaturg pe scena vieţii, ea dă o poruncă crivăţului rece şi aspru, care îngheaţă. „Vino şi suflă peste grădina mea“ până când efectele mâinii tale vor face ca grădina să fie a Lui! Da, încercările, necazurile, atacurile dure, şi dificultăţile (persecuţiile) fac parte din viaţa credinciosului. Frigul omoară insectele care distrug roadele. Frigul întăreşte plantele, ca ele să nu fie strivite cu uşurinţă şi să se piardă. Neplăcerea este o parte vitală a experienţei oricărui om şi îşi merită locul în creşterea sufletului. Cererea ei de a fi bătută de vânturi arată noua atitudine a Miresei. Ea porunceşte să aibă loc ceea ce este necesar pentru creşterea ei şi cheamă acest ingredient în fiinţă prin credinţă.

Crivăţul, însă, trebuie să înceteze într-o zi şi să lase vara sufletului să-i ia locul. În acelaşi fel, vântul de miazăzi este chemat să sufle peste grădină. Acest vânt cald aduce vegetaţie pretutindeni şi plantele înfloresc. Miresmele sunt emanate la oftatul lor, cu parfumuri atât de îmbătătoare că orice iubit le preferă. Când roadele lucrărilor Miresei sunt evidente, atunci ea Îl invită pe Mire să le vadă şi să umble printre cele mai bune.

Pronumele personal se schimbă în momentul acesta din „grădina mea“ în „grădina Lui“. „Să intre iubitul meu în grădina lui şi să mănânce din roadele ei alese!“ este

invitaţia pe care o aştepta Mirele. Invitaţia Lui pentru ea de a-L însoţi şi de a veni cu El se potriveşte cu „să intre iubitul meu în grădina *Lui*“. S-au făcut pregătiri pentru cercetarea Lui. Toate sunt în ordine. Ea e gata. Fără ezitare, El intră în locaşul inimii ei şi găseşte atâta frumuseţe încât foloseşte marele „EU SUNT“ ca să Se identifice.

„EU (SUNT) intru în grădina mea, soro, mireaso“ este o afirmaţie cu implicaţii profunde. Pentru El a umbla prin grădină şi a o considera a Lui arată identificarea cu proprietarul grădinii. Aceasta este grădina Domnului Isus, pentru că El este prezent şi posedă dreptul de proprietate. Înseamnă aceasta că Mireasa nu are nici o putere asupra ei însăşi şi este dominată de cineva din afară? Nu! În tot acest timp, ea a pregătit un dar pentru El. Darul ei este grădina perfectă a inimii ei. Că darul este oferit în acest moment special din Cântare, este un lucru revelator.

Scriptura declară că va veni ziua când Domnul (Tatăl) nu va fi satisfăcut până nu va scrie Legea Lui în inimă. Grădina inimii este locul în care vrea El să locuiască Fiul Său. Adam a trăit într-o grădină pregătită de Domnul pentru el; Al doilea Adam locuieşte în grădina inimii pregătită în noi. Fiind închisă şi protejată, nici un intrus nu va intra pe porţile acestei grădini ca să aducă răul. Nici un înger cu sabia înflăcărată nu va fi vreodată postat în această grădină a inimii. Aceasta este grădina Domnului, dăruită Lui de cineva care-L iubeşte suficient de mult ca să-I ofere ca dar de nuntă această grădină.

Mii de ani au trecut de la prima grădină, dar a fost planul lui Dumnezeu să stabilească această a doua grădină, atâta vreme cât prima a fost întinată. Cartea Evrei ne spune clar că planul Lui se concentrează asupra Fiului Său. Evrei 10:9 spune: „El desfiinţează astfel pe cele dintâi, ca să pună în loc pe a doua“. Prima grădină a fost întinată şi abandonată; a doua grădină nu va avea nimic din această întinare. Într-un cuvânt, toate poemele epice sunt expuse când Mireasa face invitaţia: „Să intre iubitul meu în grădina lui şi să mănânce“. Dacă noi suntem Mireasa; repet: DACĂ NOI SUNTEM MIREASA, grădina este în inimile noastre, în mod individual, şi El trebuie să accepte şi să dorească să intre în ea şi să aibă parte de ea! Nici un rod nu Îi este refuzat în această „grădină a inimii“.

Această scenă are o mare legătură cu tot ce am aflat despre Mireasă. Angajarea ei atinge un nivel mai înalt începând cu acest gest. Ceea ce spunea ea mai devreme, că „dragostea era steagul fluturat“ peste ea, s-a schimbat acum datorită acestui act. Acum o auzim spunând: „Eu sunt a iubitului meu şi iubitul meu este al meu; el îşi paşte turma între crini“ (Cântarea 6:3). Înainte de finalul Cântării, declaraţia ei se va schimba din nou în: „Eu sunt a iubitului meu şi el doreşte de mine“ (Cântarea 7:10). Când ea I-a dat inima ei şi El a primit-o, timbrul întregii Cântări s-a schimbat. Ea nu va mai fi ce a fost. Darul schimbă relaţia. Înseamnă că ea a ajuns într-un punct al relaţiei ei în care încrederea, dragostea şi angajarea nu sunt vorbe, ci fapte. Faptul că El a primit darul înseamnă că Lui Îi aparţine o parte din ea care nu mai poate fi returnată niciodată. Schimbul reciproc care are loc aici este mai mare decât orice realizare din viaţa pământească. Acesta este un legământ. Din această grădină vor ieşi ingredientele pe care El le va folosi în Preoţia Lui, în împlinirea profeţiilor Vechiului Testament şi la ospăţul de nuntă.

„… ÎMI CULEG SMIRNA CU MIRESMELE MELE,
ÎMI MĂNÂNC FAGURUL DE MIERE CU MIEREA MEA,
ÎMI BEAU VINUL CU LAPTELE MEU …“
(Cântarea Cântărilor 5:1)

Când am spus că Mirele va extrage ingredientele pentru Preoţia Lui din grădina Miresei, am făcut aceasta cu candoare. Mă bazez în aceste concluzii pe cupletele care apar în aceste versete. Solomon, prin Duhul, foloseşte din nou cunoştinţele Sale din Cuvânt şi marea lui putere ca profet pentru a influenţa scena. El are grijă să utilizeze

cuvinte care nu sunt folosite în alte scripturi, să combine cuvinte ca să se împlinească scripturile şi să grupeze elemente care au mare însemnătate datorită combinaţiei lor. Primul cuplet combină ingrediente preoţeşti de smirnă şi miresme. Amintiţi-vă că smirna are întotdeauna legătură cu Domnul Isus. Smirna s-a numărat printre darurile magilor. Vinul amestecat cu smirnă a fost refuzat (e important de notat lucrul acesta) de El când era pe cruce. El a luat oţetul la sfârşit de tot când nu mai era amestecat cu smirnă. Smirna a fost folosită împreună cu miresmele pentru ungerea trupului Său pentru înmormântare. Uitaţi-vă acum la scriptura în care aceste elemente sunt folosite cu posesivul „mele“. Înainte, un preot aduna miresmele (sau poruncea să fie adunate) pentru a le folosi în slujba lui preoţească. El le aducea înaintea lui Dumnezeu şi le oferea în untdelemnul ungerii şi în tămâie. El le aduna de pe pământ, şi la fel ca animalele pe care le jertfea, ele erau pământeşti.

Domnul Isus Îşi ia smirna şi miresmele Sale preoţeşti din grădina inimii Miresei Sale. „Îmi culeg smirna cu miresmele mele“, declară El. Spiritual? Da! Din inima noastră vin mijlocirea şi rugăciunile înaintea Domnului, care apoi sunt duse mai departe de către Marele nostru Preot. Singura lucrare strânsă în tezaur din călătoria noastră pe pământ (care va fi în cer când vom sosi) va fi formată din rugăciunile noastre. Rugăciunile sfinţilor, păstrate în cădelniţă, sunt cele care vor fi deschise ca să înmiresmeze templul lui Dumnezeu. Marele nostru Preot, care este după Numele Său cu noi, a adunat din grădina Lui ingredientele pe care le va amesteca cu mijlocirea Lui pentru noi. Mijlocirea făcută de Domnul Isus va fi un amestec format din rugăciunea noastră sfâşietoare, din suspinele Duhului şi din cuvinte.

Când Solomon a folosit cuvântul *basam* (mireasmă), a vrut să arate unicitatea acestui pasaj. Este singura dată în Biblie când este folosit acest cuvânt. Bineînţeles că el a dorit ca noi să ştim cât de speciale erau acele miresme adunate de Domnul Isus. Ele conţineau ingredientele tămâiei cereşti folosite într-un templu ceresc.

Un alt cuplet se găseşte tot în acest verset: miere şi fagure. „Îmi mănânc fagurul de miere cu mierea mea“, spune Mirele. Domnul Isus Se aseamănă cu puternicul Samson, care a fost considerat unul din marii oameni ai credinţei din galeria de eroi din Evrei 11. Samson a biruit fiara şi a mâncat miere şi fagure de miere din trupul leului. Domnul Isus a biruit fiara (pe Satan), luându-i cheile autorităţii şi aşteaptă până ce pământul va fi aşternutul picioarelor Sale. Domnul Isus nu a spus ghicitori ca Samson, în schimb a vorbit în parabole, care au fost la fel de frustrante pentru învăţătorii legii şi pentru farisei cum au fost ghicitorile lui Samson pentru vrăjmaşii săi.

Ea (Mireasa) care a sărutat Stânca şi a avut miere şi lapte pe buzele ei, împărtăşeşte biruinţa Lui prin alianţă. Grădina ei Îi oferă Lui roadele ei, şi ea le primeşte înapoi în baza alianţei. Când ucenicii au stat cu Domnul Isus înviat, în Luca 24:42, şi au mâncat cu El pentru ultima oară, El a mâncat un fagure de miere (o împlinire a versetului 1 din capitolul 5 al Cântării). El i-a învăţat în următoarele versete:

„I-au dat o bucată de peşte fript şi un fagure de miere. El le-a luat şi a mâncat înaintea lor. Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în proorooci şi în psalmi». Atunci le-a deschis mintea, ca să înţeleagă Scripturile“ (Luca 24:42-45).

Trei martori au fost menţionaţi de Domnul Isus când a vorbit: Moise, profeţii şi psalmii. Dacă n-ar fi menţionat psalmii, n-aş fi revăzut acest set de versete, dar El i-a menţionat. Ce interesant! Isaia 7:15 spune: „El va mânca … miere“. Psalmul 19:10 afirmă că legea, mărturia, orânduirile, poruncile, frica şi judecăţile Domnului „sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri“. Toate aceste profeţii şi afirmaţii au fost împlinite prin jertfa Lui şi acum El şi Mireasa Lui pot să mănânce în voie din miere şi din faguri.

Al treilea cuplet este: vin cu lapte. Fără îndoială o combinaţie foarte ciudată pentru un amestec, dar se potriveşte cu promisiunea din Luca 24. Iubitul ei o anunţă că din „grădina inimii“ ei: „Îmi beau vinul cu laptele meu …“ În puţine locuri din Cuvânt găsim combinate aceste două elemente. Auzim de lapte şi miere, dar rareori auzim de vin şi lapte. Urmărind trimiterile, vom descoperi că marea majoritate a pasajelor biblice se referă la combinaţia lapte şi miere. Acesta este cu atât mai mult un motiv să ne punem încrederea în unul din primele pasaje profetice despre Domnul Isus din Biblie: Geneza 49:10:

„Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Şilo, şi de El vor asculta popoarele. El îşi leagă măgarul de viţă, şi de cel mai bun butuc de viţă mânzul măgăriţei lui; îşi spală haina în vin, şi mantaua în sângele strugurilor. Are ochii roşi de vin, şi dinţii albi de lapte“.

Isaia valorifică această combinaţie când spune:

„Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată!“ *(Isaia 55:1)*

Eu cred că vinul şi laptele sunt Duhul şi Cuvântul. „Laptele duhovnicesc şi curat“ al Cuvântului este o expresie folosită de Petru în 1 Petru 2:2, pentru a indica hrana necesară pentru un credincios născut din nou de curând. Această acţiune de a „gusta“ „că bun este Domnul“ (1 Petru 2:3), face o minune de har în inima credinciosului, aşa cum face şi vinul Duhului. Când agitatorii din stradă au observat starea celor care ieşiseră din camera de sus, au tras concluzia că erau beţi. Petru a fost cel care a lămurit problema, spunând că erau plini de Duh. Domnul Isus a băut din acel vin (Duhul), aşa cum fiecare om trebuie să facă, şi dinţii Lui erau albi de la ingerarea laptelui Cuvântului, aşa cum fiecare om trebuie să facă.

Isaia spune, în pasajul citat mai sus, dacă însetează cineva, să vină la ape. Domnul Isus a folosit această analogie cu femeia samariteancă la fântână şi în marea Lui cuvântare din templu despre râurile care curg din inima credinciosului. Isaia spune că cei care însetează trebuie să cumpere vin şi lapte. Lor li se spune să cumpere fără bani şi fără plată. Vinul şi laptele (Duhul şi Cuvântul în combinaţie) trebuie să apară din nou ca dovadă că oamenii respectivi sunt urmaşii moderni ai Domnului Isus. Această combinaţie va face o lucrare de har asupra lor ca nici o altă combinaţie.

Când Domnul Isus a vorbit despre apa vie femeii samaritence, n-a vorbit de nici un preţ. El i-a spus că i-ar fi dat-o. Vinul şi laptele nu au preţ. Ele fac parte dintr-un nou legământ. Unul din indicatorii de bază în această mărturie pentru un nou legământ este aspectul „gratuităţii“ lui pecetluită cu vin şi lapte. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi că lor li s-a dat ungerea fără plată şi tot fără plată trebuie să o dea. Mirele Se conformează şi face o invitaţie de a se înfrupta fără plată din tot ce-I place Lui în grădina inimii Miresei Lui.

În Cântare, Mirele îi invită pe prietenii Lui să se înfrupte din grădina inimii Miresei împreună cu El. Ca şi în Isaia, li se spune să mănânce, dar sunt enumerate numai lichide. Li se spune să se înfrupte din abundenţă, pentru că abundenţa este caracteristică împărăţiei.

„MÂNCAŢI, PRIETENI, BEŢI ŞI ÎMBĂTAŢI-VĂ DE DRAGOSTE“

(Cântarea cântărilor 5:1)

Observaţi invitaţia de a mânca în timp ce se menţionează numai lichide. Isaia face acelaşi lucru în capitolul 55 din cartea sa. De ce i-ar invita profeţii pe alţii să mănânce dacă tot ce se oferă este vin, lapte şi apă? Eu cred că există o legătură spirituală aici cu afirmaţia stranie a Domnului Isus că dacă nu mâncaţi din El, nu veţi avea viaţă în voi înşivă.

„Adevărat, adevărat vă spun, că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, are viaţa veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul meu este cu adevărat o hrană şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, rămâne în Mine, şi Eu rămân în el“. *(Ioan 6:53-56)*

Ioan continuă taina, spunând mai departe în versetul 58:

„Cine mănâncă pâinea aceasta (care s-a coborât din cer) va trăi în veac“.

Pasajul din Cântare include toate aceste lucruri. El presupune că aceste elemente din grădina inimii (grădina Miresei) trebuie să se găsească în apropiaţii Domnului Isus. Este necesar să mâncăm şi să bem din aceste lucruri din care ei s-au înfruptat. Este felul Domnului Isus. Pentru a fi ucenicul Lui, este necesar să ai aceste elemente în tine.

Această „invitaţie a prietenilor“ coincide cu cuvântul Domnului Isus către ucenicii atât de apropiaţi că El nu-i mai numeşte „robi“, ci „prieteni“. Aceeaşi invitaţie este făcută tuturor acelora care sunt în Domnul Isus. Toate darurile minunate date Miresei, care se găsesc în epistole, împreună cu puterea minunată dată direct de Domnul Isus, plus toate manifestările Duhului Sfânt care umplu viaţa sunt gata să fie luate. Invitaţia Mirelui pentru prietenii Săi de a se înfrupta din toate lucrurile din care Se înfruptă şi El este ecoul invitaţiei din Isaia. Domnul Isus trebuie să Se fi uitat la Mireasa Lui când a spus: „Îmbătaţi-vă de dragoste“. Mireasa şi Mirele răspund invitaţiei Lui; beau şi ei din aceeaşi cupă. De aceea ei se mişcă şi acţionează ca un singur om. Ei doresc ca toţi tovarăşii Lui să aibă parte de aceleaşi lucruri, pentru că aceasta este natura dragostei. Una în Împărăţie, una în angajamentul lor, una în ospitalitatea lor, una în credinţa lor, una în botezul lor devine esenţa părtăşiei lor. Pavel ne învaţă această „unitate“ dintre Mireasă şi Domnul Isus. În Efeseni 4:5,6, afirmaţia lui nu este o definiţie ecumenică, ci un ecou al acelei învăţături din Cântare. Din unirea lor, lumea poate veni la izvoarele de binecuvântare şi poate găsi hrană. „O, biserică, bea din plin!“

Înainte de a părăsi scena grădinii, este necesar să observăm câteva pasaje din Evanghelia după Luca. Luca, sub conducerea Duhului, presară câteva pasaje din grădina inimii în relatările lui despre naşterea lui Ioan şi a Domnului Isus. Vă aduceţi aminte când Zaharia l-a numit pe fiul său Ioan în loc de Zaharia? În momentul acela, limba lui necredincioasă a fost dezlegată. Mulţimea a răspândit vestea aceasta în toată Iudeea. Luca 1:66 spune:

„Toţi cei ce le auzeau, le păstrau în inima lor, şi ziceau: «Oare ce va fi pruncul acesta?»“

Luca 2:19 se alătură şirului de evenimente, relatând ce a făcut Maria când a auzit mărturia păstorilor. Se spune simplu: „Maria păstra toate cuvintele acelea şi se gândea la ele în <u>inima</u> ei“. Legaţi aceasta de reacţia Mariei după ce L-a văzut pe Domnul Isus vorbind învăţătorilor în templu. Luca 2:51 spune: „Mama Sa păstra toate cuvintele acestea în <u>inima</u> ei“. Fiecare din aceşti actori principali din drama primei veniri a Domnului Isus era un ingredient care creştea în grădina inimii lui.

E important ce sădeşti în grădina inimii, pentru că Cel care citeşte inimile oamenilor s-ar putea să nu dorească să Se plimbe prin mijlocul a ceea ce se găseşte acolo. În afară de sădirea unei grădini în inimă, mai există două adevăruri fundamentale care erau evidente pentru Solomon: primul, udarea răsadurilor se face din interior; al doilea, un zid sau o garnizoană a inimii este absolut necesară. În Filipeni 4:7, aflăm că „pacea“ este zidul. Ceea ce nu rezistă la testul păcii nu trebuie să fie sădit sau lăsat să crească. Folosind această premisă, trebuie să aruncăm afară frica, necredinţa, atitudinile rele, îngrijorările chinuitoare şi orice aspect al îndoielii.

Grădina inimii noastre trebuie să producă substanţele pe care Marele nostru Preot le poate folosi la prepararea tămâiei pentru jertfă. În inima noastră trebuie să se

găsească apa vie şi hrana pentru cei care au să se nască în Împărăţie. Acolo sunt plantate răsadurile Domnului, şi inima noastră trebuie să fie deschisă la invitaţia Domnului de a le examina. El trebuie să fie binevenit acolo. El trebuie să găsească belşug acolo. El trebuie să poată umbla printre răsadurile Lui şi să-I facă plăcere şi să fie încântat. Grădina Ghetsimani, grădina agoniei, nu mai este. Grădina inimii Lui este pentru pacea Lui. Aici este Edenul pentru Cel de-al doilea Adam şi Mireasa Lui.

CAPITOLUL 8

MAHRAMA RUPTĂ ŞI INIMA STATORNICĂ

„Păzitorii care dau ocol cetăţii m-au întâlnit“
(Cântarea cântărilor 5:7)

„AM DESCHIS IUBITULUI MEU, DAR IUBITUL MEU PLECASE …“
(Cântarea cântărilor 5:6)

Îndată după acceptarea Împăratului şi intrarea fericită în grădina inimii ei (acum proprietatea lor), vântul de nord suflă, testând aspru caracterul Miresei. Dacă evenimentele care urmează sunt doar un vis, aşa cum sugerează unii, sau dacă sunt o viziune profetică, adevărurile sunt evidente. Mireasa tocmai experimentase unul din cele mai mari evenimente spirituale din viaţa ei. Căutând odihnă la gazda ei, ea adoarme, dar inima ei veghea. Scena care se declanşează asupra ei este atât de reală că nu pare deloc a fi un vis. Adevărurile care derivă din această scenă sunt dintre cele mai concludente pentru biserica vremurilor din urmă.

Mireasa se trezeşte ca să audă glasul iubitului ei Mire. El, evident, părăsise compania ei şi Se ocupase cu alte aspecte ale Împărăţiei Sale. Acum El Se întoarce şi bate la uşă, căutând să intre; El cheamă:

„Deschide-mi, soro, scumpo, porumbiţo, neprihănito! Căci capul îmi este plin de rouă, cârlionţii îmi sunt plini de picurii nopţii“. *(Cântarea 5:2)*

Chemarea Lui este neaşteptată şi o prinde nepregătită (un exerciţiu important pentru o chemare dintr-o zi când adevăratul eveniment va avea loc). În visul ei, ea Îl recunoaşte după glasul Lui şi după cuvintele Lui pline de dragoste. Ordinea în care apar aceste cuvinte mă face să cred că sunt cuvinte care au crescut în timp între ei. Cuvinte ca „soro“, „scumpo“, „porumbiţo“, „neprihănito“, arată spre un sens compus, dar şi spre o semnificaţie individuală. Ele pot avea un înţeles mai profund decât declaraţiile de dragoste dintre îndrăgostiţi. Este semnificativ faptul că adăugarea termenului „neprihănito“ arată că ea atinsese un alt stadiu progresiv în călătoria ei spirituală.

„… NEPRIHĂNITO! …“
(Cântarea cântărilor 5:2)

În Scriptură, cuvântul „neprihănit“ este folosit foarte rar (de trei ori în Vechiul Testament şi de patru ori în Noul). Cântarea lui Solomon conţine două din apariţiile din Vechiul Testament şi Psalmul 119:1 pe cealaltă.

Cuvântul ebraic pentru neprihănit este *tam*. Numai în Cântare este folosit acest cuvânt deosebit. Pasajul din Psalmi foloseşte o variaţie: *tamim*. Toate utilizările lui din Vechiul Testament se traduc cu „perfect, împlinit, desăvârşit“. Când Marele Preot din Evrei 7:26 socoteşte că Mireasa Lui este „neprihănită“, lucrul acesta atrage în adevăr atenţia asupra cuvântului. Cel care este considerat „sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi“, trece acum aceste trăsături Miresei Sale. Lucrul acesta este semnificativ!

Sulamita a trecut de la păstoriţa care se desconsidera la una care împărtăşeşte caracterul şi onoarea Iubitului ei. Acum ea are binecuvântarea din Psalmul 119:1:

„Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă întotdeauna după legea Domnului! Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima lor“.

Ea I-a dat cu adevărat Împăratului toată inima ei, dar ceea ce va urma după vis va încerca să-i smulgă starea de „neprihănită“. La prima ei aventurare în lume după declaraţia Lui, ea va fi pusă în dificultate cu privire la virginitatea ei. Păzitorii vor căuta s-o înjosească.

Pasajele din Noul Testament legate de noţiunea de „neprihănit“ sunt toate foarte spirituale. Iacov declară că religia curată (spre deosebire de religia din zilele lui şi din zilele noastre) este şi „neîntinată“. Această trăsătură se exprimă prin acţiunea de a-i vizita pe orfani şi pe văduve în necazurile lor. Mila este înghiţită de implicare. Platitudinile religiei (caracterizate prin „încălziţi-vă şi săturaţi-vă“ sau „să mănânce cozonac“) sunt blestemate. „Încălziţi-vă şi săturaţi-vă“ putea fi uşor auzit de la vreun fariseu sau învăţător în zilele Domnului Isus, în timp ce ei ocoleau umanitatea zdrobită. Bunii samariteni au ingredientul implicării care poartă cu el o binecuvântare. Observaţi că ţinta implicării este clar definită: orfanii şi văduvele în necazurile lor. Şi totuşi, definiţia religiei curate nu se opreşte la acţiune.

Pentru a atinge însemnul de a fi „neprihănit“ este nevoie şi de un alt aspect, şi este un lucru pe care, în general, biserica modernă nu-l are: „să ne păzim neîntinaţi de lume“ (Iacov 1:27). Starea de „neîntinat“ este o parte semnificativă a atributelor Miresei. O vom vedea în acţiunile ei atunci când Îl va însoţi pe Iubitul ei în lucrarea de slujire. Există însă şi un alt înţeles al cuvântului „neîntinat“, care trebuie aprofundat.

Dacă mergi la rădăcina cuvântului tradus cu „neîntinat“ în limba greacă, vei descoperi că are două părţi: o parte se referă la pată; cealaltă parte se referă la mare. Hai să examinăm primul înţeles: „a te păta“. Dacă eşti într-un loc în care cad stropi, te vei murdări. Dacă eşti lângă o găleată cu vopsea care s-a răsturnat, mai mult ca sigur că te vei păta. Aceste scenarii produc cunoştinţe obişnuite. Orice credincios ştie că nu poate avea cetăţenie în două ţări: una întinată şi una neîntinată. Lumea întinează, pătează şi caută să-şi pună semnele ei identificatoare pe viaţa omului. De aceea, în ceruri, sfinţii vor fi îmbrăcaţi în haine albe; ele arată clar că ei nu au nici o pată. Sângele Lui curăţeşte de orice pată.

Celălalt înţeles (care se referă la mare) priveşte din alt punct de vedere. Arată spre linia ţărmului şi spre stâncile bătute de mare. În mod inevitabil, vânturile vor face ca valurile să lovească şi să strice linia ţărmului. În mod inevitabil, promiscuitatea lumii va istovi, va dezbina şi va lovi, în acelaşi fel, pe cei credincioşi. Ea îşi va lua rodul muncii lor istovitoare. O biserică întinată şi lovită trebuie să caute curăţire şi restaurare, altfel va fi privită ca fiind fără scuză.

Biserica modernă este de neiertat. Nu are o îndreptăţire mai mare decât cei care erau în templu în zilele Domnului Isus. Ei strigau: „Noi suntem sămânţa lui Avraam“ (Ioan 8:33), dar Domnul Isus i-a numit: „morminte văruite, care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor“ (Matei 23:27). El i-a biciuit şi le-a răsturnat mesele. Ei s-au răzbunat cu: „Răstigneşte-L!“ Mulţimea lui „Noi suntem sămânţa lui Avraam“ şi mulţimea lui „Răstigneşte-L!“ au fost aceeaşi mulţime.

Astăzi, bisericile strigă multe lucruri pe multe fronturi. Gama lor e foarte largă şi plină de lăudăroşenie uneori, la fel de goală de conţinut ca fariseii. Domnul Isus spune: „Arată-Mi însemnul tău de „neîntinat“. Ei strigă: „Afară cu El, noi n-avem timp să ne cercetăm – trebuie să continuăm cu programele noastre sociale, cu orele noastre de religie, cu şcolile noastre, cu misiunile noastre internaţionale şi grupările izolate, cu emisiunile noastre de televiziune şi cu fundaţiile noastre“. Indiferent de

denominaţie sau lipsă de denominaţie, lumescul a devenit o parte integrantă din ceea ce trebuie clasificat drept o biserică „întinată“. În starea ei actuală, biserica este forţată să aleagă cui vrea să slujească: Domnului Isus, sau membrilor ei. Ei nu mai sunt demult una. A sosit timpul ca Mireasa să se identifice prin slujirea ei faţă de Cel ce Se deosebeşte „din zece mii“, nu faţă de „cei zece mii de oameni deosebiţi“.

Vai, e nevoie de fiii lui Ţadoc din Ezechiel pe scenă. Ei erau singurii cărora li s-a îngăduit să facă slujba pentru Dumnezeu în zilele lui Ezechiel. Fiii spirituali ai lui Ţadoc vor fi singurii care-I vor sluji Lui în zilele noastre. Fiii lui Ţadoc făceau deosebirea între ce este sfânt şi ce nu este sfânt şi între ce este curat şi ce este necurat (Ezechiel 44). Ei au învăţat poporul diferenţa dintre a fi sfânt şi a acţiona cu sfinţenie. Nu exista nici o scuză pentru a rămâne întinat. Deşi în zilele lor erau destui preoţi şi leviţi care să facă lucrarea la templu, nici unul din ei nu era destoinic. Erau „întinaţi“.

Nu trăim şi noi vremuri asemănătoare? În loc să pui la îndoială profesionalismul celor care vor ocupa amvonul, n-ar fi mai bine să cauţi însemnul celor „neîntinaţi“? Ei pot fi calificaţi să slujească poporului, dar sunt ei calificaţi să slujească lui Dumnezeu? Slujirea poporului este o treabă simplă – să ai grijă de nevoile lor şi să stabileşti programe, pe când slujirea Mirelui presupune să asculţi de glasul Lui şi să faci ce ţi se spune. În acelaşi fel, slujirea lui Dumnezeu presupune o slujbă sfântă de laudă, de mijlocire şi de devoţiune care are puţini amatori. Mireasa trebuie să fie în stare să-I slujească Mirelui ei! Domnul Isus are lucrări pe care numai Mireasa le poate împlini. Când Mireasa este preocupată cu treburile ei, nu mai rămâne timp pentru ale Lui. Trupul trebuie să comunice această problemă chiar când strigă: „noi suntem sământa lui Avraam şi moştenitori ai tuturor binecuvântărilor Lui“. Cum ar putea Domnul Isus să împartă moştenirea Sa cu o Mireasă întinată? Dacă ar fi să trăim 1 Petru 1:3-5 atunci ceva trebuie să se schimbe!

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie şi la o moştenire nestricăcioasă, şi *neîntinată*, şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!“

„DESCHIDE-MI, … CAPUL ÎMI ESTE PLIN DE ROUĂ“

(Cântarea cântărilor 5:2)

Examinând textul, observaţi motivul întoarcerii Mirelui. El spune: „Căci capul îmi este plin de rouă, cârlionţii îmi sunt plini de picurii nopţii“ (v.2). Deşi faptul că era ud părea un motiv normal să dorească să plece din mijlocul naturii şi să se arunce în braţele iubitei Lui, se poate bănui mai mult. În Psalmul 110, David vorbeşte despre Domnul Isus. În versetul unu, el Îl identifică pe Domnul Isus, locul Lui la dreapta lui Dumnezeu şi victoria Lui finală asupra lumii. În versetul doi, David vorbeşte despre puterea şi autoritatea Domnului Isus. În versetul trei, El vorbeşte de măreţia Lui. Şi tot în versetul trei găsim două elemente din Cântare: dimineaţa şi roua.

„Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îţi aduni oştirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua“.

David dă anumite atribute care-i identifică pe cei care vor fi acolo când Domnul Îşi va aduna oştirea. În ziua aceea va fi un popor plin de înflăcărare, tânăr şi înfloritor în sfinţenie. În mod unic, scena în care roua este pe capul Domnului Isus este una care arată rea-voinţă din partea Miresei. (Atitudinea ei, însă, se va schimba curând în bunăvoinţă.) E ciudat totuşi, că din acest moment în viaţa Miresei nu va mai fi niciodată un alt act de rea-voinţă manifestată. Acesta este un punct cheie în viaţa ei. Ea nu are de a face cu un om obişnuit în circumstanţe obişnuite. Ea este legată de un

Împărat şi de un Preot, şi chemarea Lui nu este o chemare oarecare pentru ea. Dorinţa Lui de a intra nu este ca să scape de noapte, ci ca să împartă cu ea ungerea.

David, mai departe în Psalmul 110:4, face un portret în cuvinte al unui preot care seamănă cu Melhisedec. Această preoţie veşnică este înconjurată de un popor binevoitor. Sfinţenia (ungerea) este peste El ca roua pe capul Lui (ca roua pe capul Domnului Isus în Cântare).

Solomon zugrăveşte portretul acestui tânăr Mire (Domnul Isus), dorind să intre în prezenţa Miresei Lui cu roua sfinţeniei pe capul Lui şi cu cârlionţii Lui picurând încă din umezeala ei. Domnul Isus Se aştepta să găsească un răspuns prompt şi binevoitor, dar, fiind dezamăgit, renunţă la ceea ce căuta. De ce? El ştie că uşa inimii se deschide din interior, şi El nu va intra niciodată cu forţa în viaţa Miresei Lui.

În visul Sulamitei, ea îşi găseşte scuze că nu a venit să deschidă uşa Împăratului. Găseşte motive la fel de nefondate ca cele pe care le-au folosit unii care n-au putut veni la ospăţul lor de nuntă. (Din această scenă veţi înţelege de ce acele scuze erau anatema pentru ei amândoi.) Ea răspunde: „Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăşi? Mi-am spălat picioarele: cum să le murdăresc iarăşi?“ (v. 3) Puneţi aceste cuvinte altfel şi se vor citi: „Nu sunt gata să Te văd“. „Sunt ocupat cu treburile mele zilnice şi nu m-aşteptam să primesc veşti de la Tine“. „Am trecut prin curăţirea rituală şi nu vreau să mă murdăresc atingând ceva necurat“. Parcă aud biserica spunând: „Dar Doamne, e noapte şi eu mi-am spus rugăciunile şi am citit din Biblie şi m-am culcat, sunt obosit“. Observaţi că ea aminteşte că spălarea ei rituală este lucrul care o face pe ea „neprihănită“. Ea nu vrea să se „întineze“ călcând pe o „podea care o poate întina“. Aprecierea Lui cu privire la ea că este „neprihănită“ nu este un ritual, ci se bazează pe starea în care se găseşte grădina din inima ei. Se poate ca ea să nu fi înţeles diferenţa?

Orice concluzie s-ar trage din răspunsul Sulamitei, ea a realizat repede că a făcut o greşeală. În câteva minute, ea va ieşi în stradă, căutându-L pe Mirele ei, şi va fi doar în cămaşă de noapte şi fără papuci. Într-un fel, scuzele ei nu vor mai fi acceptate nici de ea. Fie că este sau nu pregătită, sau că nu vrea să se întineze, pur şi simplu nu mai contează. El a plecat, şi ea Îl vrea înapoi!

„… DE PE MÂINILE MELE PICURA SMIRNĂ, …“

(Cântarea cântărilor 5:5)

Între scuzele ei şi momentul în care Sulamita începe să-L caute pe Împărat au loc câteva evenimente. Aceste evenimente ne descoperă multe lucruri despre relaţia lor. Când ei îi pare rău că nu a răspuns imediat şi fără rezerve la bătaia Lui în uşă, descoperă că uşa fusese afectată de prezenţa Lui. Unsul avea ungerea peste El. Smirna acoperea mânerul zăvorului şi dovezile prezenţei Lui erau amplificate de mirosul ei. El este Preotul şi miresmele şi untdelemnul preoţiei Lui Îl însoţeau. Când ea va atinge ungerea aceea, va purta şi ea parfumul Lui. Acesta este un fapt semnificativ!

Sulamita va realiza curând că a doua ei vizită pe străzi este afectată de acest miros şi de parfumul lui specific. Acesta este în contrast cu lumea care doreşte mai degrabă să poarte „parfumul dulce al succesului“ decât „mireasma plăcută a smirnei“ care se găseşte în prezenţa Domnului Isus. Biserica trebuie să fie preocupată de parfumul ei tot atât de mult cât este de înfăţişarea ei. Înfăţişarea plăcută poate fi o „văruire“, dacă parfumul pe care îl emană este ca „oasele morţilor“.

Sulamita realizează că Împăratul credea momentan că va intra fără ezitare. El nu Se aştepta la nimic mai puţin. Inima ei este mişcată de milă pentru El şi de părere de rău că a pierdut ocazia. În definitiv, ea tocmai a pierdut o ocazie de a fi cu El şi de a se bucura de prezenţa Lui. Văzând că a plecat, ea recunoaşte un principiu de nestrămutat cu privire la El: El nu forţează pe nimeni să-L accepte. Invitaţia Lui este clară, dar

există şi această altă trăsătură. (Va veni o zi când El Îşi va forţa intrarea, dar nu este aceasta ziua.)

„AM DESCHIS IUBITULUI MEU;
DAR IUBITUL MEU PLECASE, SE FĂCUSE NEVĂZUT“.
(Cântarea cântărilor 5:6)

Sulamita deschide uşa prea târziu. Fiţi atenţi că ea tocmai trăise scena grădinii din inimă în care tot ce dorea Împăratul era şi dorinţa ei. Acum ea îşi foloseşte timpul după rutina ei. În grădină, ea nu doreşte nimic altceva decât să-I împlinească Lui orice dorinţă. În seara asta ea s-a scuzat şi a făcut ce a vrut ea. Când Iubitul pleacă, ceva nu e-n regulă. Ea sare din pat şi deschide uşa; Îl strigă şi, fără să mai stea pe gânduri, Îl caută, privind în jur. El S-a făcut nevăzut, şi nu primeşte nici un răspuns. Din nou, ea se justifică: „Înnebuneam, când îmi vorbea“ (v. 6). Dependenţa de puterea sufletească duce întotdeauna la eşec. Sufletismul înseamnă să laşi mintea, voinţa şi sentimentele tale să guverneze situaţia. Sufletismul nu este ceea ce ne cere Domnul Isus.

Mii de adunări care pretind că sunt trupul lui Hristos trăiesc încă această scenă. Domnul Isus caută să intre în activităţile lor, punând chiar mâna pe uşă, dar nu poate intra. El strigă să I se deschidă, dar este întâmpinat cu multe scuze. El pleacă, şi ei realizează că s-a întâmplat ceva rău. Ei Îi deschid, dar la timpul lor. Dându-şi seama că S-a făcut nevăzut, ei Îl caută frenetic. Pentru că nu-L găsesc imediat, Îl strigă, dar nu primesc nici un răspuns. Scuza lor este aceeaşi ca a Sulamitei: „Înnebuneam, când ne vorbea“. Domnul Isus a căutat să intre în comitetul lor de planificare, în comitetul predicatorilor, în comitetul lor social, în comitetul lor evanghelic, în serviciul lor duminical, în taberele lor speciale, în şcolile lor biblice şi în azilurile lor, dar ei I-au oferit o singură scuză: „Înnebuneam, când ne vorbea“. Evrei 12:25 spune:

„Luaţi seama ca nu cumva să nu voiţi să ascultaţi pe Cel ce vă vorbeşte! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbeşte din ceruri“.

Să ne întoarcem la Sulamita. Priorităţile ei trec printr-o schimbare radicală. Nu mai contează că picioarele ei nu sunt curate, şi că nu are tragere de inimă. Dintr-odată, cel mai important lucru din viaţa ei este să fie cu Împăratul, să vorbească cu El personal, şi să fie aproape de atingerea Lui. Aşa se întâmplă cu cei care au experimentat prezenţa Domnului Isus. Să nu ai părtăşie cu El este insuportabil. A avea părtăşie cu El devine prioritatea numărul unu. Ea trebuie să-L găsească.

Dacă Sulamita ar fi înţeles că El are nevoie de ea tot atât de mult cât are ea nevoie de El, ar fi rămas pe loc şi s-ar fi rugat pentru întoarcerea Lui. De multe ori o greşeală îl pune pe om în situaţia de a mai face una. Sufletismul este aşa! Acum ea decide să-L găsească prin căutare. Este voinţa şi hotărârea ei, care până la urmă vor învinge. Pare rezonabil, nu-i aşa? Ea avusese un precedent pentru această acţiune într-o situaţie anterioară, şi ce a mers înainte trebuie să meargă din nou. Greşit! Raţional vorbind, gândirea ei este corectă, dar ce caută ea nu poate fi găsit prin raţionamente pământeşti. Pare că este „cel mai bun lucru de făcut“. Abilitatea ei de a-L găsi pe El nu s-a diminuat de la ultima ei căutare. În definitiv, ea este mult mai angajată acum decât atunci. Angajarea ei o va susţine. Greşit! Poate s-a gândit că este în siguranţă în stradă ca şi înainte, deci ce rău i s-ar putea întâmpla acum? Ea capătă încredere pentru că acolo sunt păzitorii. Aceasta, de asemenea, este o presupunere greşită. (Când cineva încearcă să se aventureze în lumea spirituală fără călăuzirea Duhului Sfânt, este uşor să ajungi la concluzii greşite.)

„PĂZITORII CARE DAU OCOL CETĂŢII M-AU ÎNTÂLNIT“

(Cântarea cântărilor 5:7)

În stradă, Sulamita se furişează în cămaşa ei de noapte strânsă în jurul corpului şi purtând parfumul smirnei Împăratului. Picioarele ei goale simt asprimea şi denivelările drumului; de mult timp n-a mai trecut pe aici singură. Să ne imaginăm evenimentele aşa cum transpar ele din Scriptură. Ea aude pe cineva, şi vorbeşte: „Cine e acolo? O, e doar păzitorul“. Unul din ei se apropie de ea şi-i vorbeşte pe un ton morocănos. „Ce cauţi pe stradă doar în cămaşă de noapte, cauţi dragoste?“ „Ce tot vorbeşti?“ ripostează ea. „Nu, nu caut dragoste … Da, ştiu că miros a parfum şi sunt doar în cămaşă de noapte, dar nu e ce crezi tu! … Tu eşti păzitorul; tu trebuie să mă aperi de oamenii care vor să-mi facă rău … Ce faci? … Ia-ţi mâinile de pe mine, mă răneşti … Nu! Eu sunt logodită cu Împăratul, nu-nţelegi? … De ce spui că nu se vede? … Ia-ţi mâinile de pe hainele mele!“ Plici! „M-ai lovit! Ştii cine sunt eu? … Aşteaptă să audă Împăratul despre asta … Ştiu că acum nu este aici; dar eu Îl caut şi când am să-L găsesc, te aranjez eu pe tine! … Dă-mi drumul, monstrule; să-mi dai drumul chiar acum! … Nu, nu vreau să mă culc cu tine! … Nu mă răni. … Nu, n-o să-ţi meargă cu mine, chiar dacă …“

Sulamita este trântită la pământ, dar, deşi este rănită, reuşeşte să se ridice şi fuge, cu toată puterea ei, la locul pe care îl părăsise înainte să-şi înceapă căutarea. Unde în altă parte L-ar putea găsi pe Împărat decât în locul pe care El l-a vizitat ultima dată? Mahrama ei este ruptă, braţul este plin de vânătăi şi trupul ei este lovit. Ea reflectează: „Sunt terminată. Cum au putut păzitorii să mă trateze astfel? Ei ar trebui să vegheze ca să nu se întâmple astfel de lucruri noaptea, şi când colo ei iau parte la ele“.

Scena pe care am zugrăvit-o corespunde perfect cu Scriptura. Corespunde, de asemenea, şi cu realitatea. În zilele din urmă, cei cărora li s-a încredinţat responsabilitatea de a păzi Mireasa, chiar ei vor fi cei care o vor găsi, o vor lovi, o vor răni şi îi vor rupe mahrama. De ce? În primul rând, pentru că ei nu vor avea o înţelegere a înclinaţiei faptelor lor. În al doilea rând, ei sunt atât de hotărâţi în urmărirea carierei lor, încât ei nu vor recunoaşte adevărata Mireasă. (În definitiv, ei nu L-au recunoscut nici pe Prinţul Gloriei, altfel nu L-ar fi răstignit.) În al treilea rând, ei sunt păzitori DIN LUME şi sunt păzitori AI LUMII. Lumea nu-L recunoaşte pe El!

Cine sunt aceşti păzitori? În zilele Domnului Isus unul din ei era guvernul. Guvernul roman, conform angajamentului puterii constituţionale, trebuia să-L păzească pe Domnul Isus de cruce, dar în loc de aceasta a împuternicit-o. Religia era un păzitor în zilele Domnului Isus. Cei autorizaţi să fie reprezentanţii Domnului pe pământ, cei de la templu, nu L-au recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu.

Ei au căutat fiecare ocazie care era în puterea lor ca să lovească şi să rănească şi să sfâşie trupul Lui şi reputaţia Lui. Societatea era un păzitor activ în zilele Domnului Isus. Mulţimile erau în pace într-o lume pusă sub ordine, dar când au început să se facă lucrări spirituale, ele au strigat: „Nu este El fiul tâmplarului?“ (Matei 13:55)

Mireasa experimentează ce a experimentat Domnul Isus! Vrăjmaşii Lui au fost cei din casa Lui. Mireasa experimentează mâna adesea făţarnică a acestora, de la consilier la comisar, de la cler la corporaţie, de la mass-media la comercianţi, oameni a căror primă consideraţie este agenda lor de lucru. Adevărata Mireasă are de parcurs un drum greu. Domnul Însuşi a spus că zilele acelea vor fi scurtate din pricina celor aleşi.

O Mireasă cu hainele sfâşiate, rănită, bătută, nu este o privelişte prea frumoasă! Nici una independentă, încăpăţânată, întunecată, nu este o privelişte frumoasă. Mirele nu va accepta pe nici una din ele lângă El! Totuşi, El va restaura pe una care vine la locul unde L-a părăsit ultima dată. Strigând la fiicele Ierusalimului, ea le roagă s-o ajute să-L găsească pe Iubitul ei. Ea are doar un singur mesaj: „Sunt bolnavă de dragoste!“

„CE ARE IUBITUL TĂU MAI MULT DECÂT ALTUL“
(Cântarea cântărilor 5:9)

Fiicele Ierusalimului răspund repede. Ele îi pun Sulamitei o întrebare pătrunzătoare, în timp ce-şi bazează ajutorul pe răspunsul ei.

„Ce are iubitul tău mai mult decât altul, o, cea mai frumoasă dintre femei? Ce are iubitul tău mai mult decât altul, de ne rogi aşa de fierbinte?“ (Cântarea cântărilor 5:9)

O astfel de întrebare pare absurdă la acest stadiu al relaţiei. Nu este evident că Sulamita suferă şi vrea să fie mângâiată de bărbatul ei? Nu este evident că ea este îndrăgostită până peste cap de Împărat şi El de ea? N-am tras mai înainte concluzia că ea este conştientă de atitudinea şi de acţiunea ei greşită? De ce atunci este necesar pentru ea să enumere calităţile care fac din El o persoană atât de specială pentru ea?

Psihologii ar putea răspunde: întipărire. Oamenii de afaceri s-ar putea referi la raţionamentul fiicelor ca la „aşezarea în ordinea priorităţilor a scopurilor cuiva“. Strategii ar numi-o necesitatea „stabilirii valorii“. Consilierii şi patologii sociali ar fi de acord că o astfel de repetiţie este bună pentru omul interior, pentru că se aude pe ea exprimându-şi ideile în cuvinte. Exprimarea ideilor în cuvinte o va ajuta să aibă o înţelegere mai clară cu privire la ea însăşi şi cu privire la „o altă persoană importantă“ pentru ea. Oricare ar fi motivul, fiicele Ierusalimului au socotit că lucrul acesta este necesar.

„TOATĂ FIINŢA LUI ESTE PLINĂ DE FARMEC. … AŞA ESTE SCUMPUL MEU…“
(Cântarea cântărilor 5:16)

Răspunzând întrebării, Sulamita trăieşte o „realizare proprie“ care o conduce la o concluzie surprinzătoare. Sărind la versetul 16, veţi vedea că ea încheie rezumatul ei despre Împăratul spunând esenţialul: „Toată fiinţa lui este plină de farmec!“ Ea descoperă că a încerca să descrii toate atributele Lui ar dura veşnic. Şi aşa este! Deci, ea spune pe scurt că El este tot ce ar fi putut ea nădăjdui, plus încă un ingredient: El este scumpul ei.

Ce descoperire! Pentru a înţelege pe deplin această revelaţie trebuie să avem o înţelegere profundă a poziţiei Sulamitei în Mirele ei. El este scumpul ei. Ea nu descrie o persoană orbită de dragoste romantică. Ea trece în revistă situaţia ei cu El. Ei îşi împărtăşesc prietenia. Ea ştie că El are pe inimă binele ei suprem. Ştie că se poate baza pe El. Poate să-I spună cel mai tainic secret, pentru că El nu-l va spune nimănui. Poate fi ea însăşi în prezenţa Lui fără să ţină cont de etichetă şi maniere. Poate fi spontană şi liberă şi fără reţinere. Ea se bucură în compania Lui şi-i place să audă părerile Lui. Ei au multe lucruri în comun. Ea ştie că El Se relaxează în prezenţa ei. Nici un fel de stres nu umbreşte relaţia lor. „El este scumpul meu!“ El poate veni la cea mai inconvenabilă oră, poate să facă cele mai extraordinare cereri, şi nu are nici o remuşcare când face aşa. El poate beneficia de un tratament special, pentru că este scumpul meu. Poate ea să-L descrie pe scumpul ei? O, da!

Descrierile Sulamitei, din versetele 10-16a, sunt bine definite şi arată o cunoaştere a Iubitului ei pe care ea nu putea s-o aibă mai înainte. Ea a ajuns să-L cunoască intim pe Împăratul ei, şi felul cum îşi alege cuvintele face descrierea mai puternică. Ceea ce dă unicitate descrierilor ei este că de fiecare dată când descrie o porţiune din trupul Lui, foloseşte atenuatori. Aceşti atenuatori dau culoare şi plinătate. În curând El Se va exprima într-un mod similar. Juxtapuneţi descrierile Lui şi ale ei, şi veţi observa două lucruri. Întâi, uitaţi-vă la lungimea celor două descrieri. A Lui este mult mai intuitivă, mai subiectivă şi mai detailată. Al doilea, amândouă descrierile urmăresc genul

subiectului. Ea Îl descrie pe El ca un tânăr puternic. El o descrie pe ea ca o fată frumoasă, încântătoare.

„IUBITUL MEU ESTE ALB ŞI RUMEN“
(Cântarea cântărilor 5:10)

Sulamita începe prin a spune că Mirele ei este „alb şi rumen“. Dacă vom căuta în dicţionar cuvântul ebraic tradus cu „alb“ vom găsi cuvântul „luminos“. Un ten rumen este adesea folosit pentru a descrie nu numai gradul de roşu al tenului, ci şi sănătatea lui. Atributul „luminos“ ne-ar putea vorbi de curăţia morală. Ar putea fi o descriere a gândirii Lui sau absenţa falsităţii. Pentru ea, El este esenţa nobleţei şi frumuseţii. Dacă ar fi fost să aleagă din zece mii, L-ar fi ales pe El.

„DEOSEBINDU-SE DIN ZECE MII“
(Cântarea cântărilor 5:10)

Primul atenuator „deosebindu-se din zece mii“ a primit multe laude de la poeţi până la muzicieni. Într-adevăr, când Domnul Isus va reveni, El va fi în fruntea mulţimilor, formate atât din fiinţe cereşti cât şi din sfinţi de pe pământ, din trecut şi din prezent. Folosirea cuvântului „deosebindu-se“ ne face să ne întrebăm: „Cine sunt cei zece mii?“ Geneza 36 ne dă o listă lungă de căpetenii (sau duci în KJV). El este mai mare decât aceştia. Din nou, în 1 Cronici 1:51-54, este dată o altă listă mare de căpetenii. El este mai mare decât aceştia. În 1 Cronici 12 găsim un alt grup de căpetenii menţionate. El este mai mare decât aceştia. El este piatra din „capul“ unghiului pe care au lepădat-o ziditorii. Deşi a fost adus înaintea preoţilor de seamă şi a cărturarilor, El îi întrece pe toţi. El este chipul din 1 Petru 5:4. El este Păstorul cel mare. Ea are dreptate în opinia ei.

Descrierea ei este a unui bărbat tânăr. El este un bărbat care are putere şi tărie, precum şi frumuseţe fizică şi farmec. Domnul Isus a murit la treizeci şi ceva de ani. Era tânăr. Deşi respins şi dispreţuit de oameni, şi având o înfăţişare pe care nimeni n-o dorea, El era cel mai deosebit dintre toţi pentru aceea care conta pentru El – Mireasa Lui.

„CAPUL LUI ESTE O CUNUNĂ DE AUR CURAT, PLETELE LUI CA NIŞTE VALURI SUNT NEGRE CUM E CORBUL“
(Cântarea cântărilor 5:11)

Părul ondulat şi negru acoperă un cap tânăr şi este atenuat fie de o coroană de aur pentru împărăţie fie de mitra unui preot. Dacă cineva ar putea scoate dintr-o mină cel mai curat aur, acesta n-ar fi o comoară aşa de mare ca cea care se găseşte în mina gândurilor Domnului Isus. El este Împărat, dar unul ca Solomon. Când umbla pe acest pământ, El cunoştea gândurile oamenilor. El discuta cu autoritate chiar şi când era copil. El creştea în statură şi „era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor“ (Luca 2:52). Încununat cu glorie şi onoare, El stă singur! El i-a întrecut în inteligenţă şi în judecată pe învăţaţii religioşi. El a înfăşurat adevăruri simple în parabole pe care numai cei cu ochi spirituali au putut să le înţeleagă. El nu gândea ca lumea; El avea o gândire spirituală. Apostolul Pavel a spus: „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus“ (Filip. 2:5). Sulamita trece de la cap la ochi în pasajul următor.

„OCHII LUI SUNT CA NIŞTE PORUMBEI“
(Cântarea cântărilor 5:12)

Ochii Mirelui sunt ca nişte porumbei (ca ochii de porumbel – în KJV), şi aceasta este urmată de trei atenuatori. Conceptul ochiului de porumbel a fost discutat ca fiind „privirea simplă“. În adevăr, când Domnul Isus a venit, având asupra Lui de îndeplinit misiunea răscumpărării, El S-a concentrat asupra unui singur obiectiv. El n-a lăsat să stea nimic în calea acelui plan. Nici un demon nu L-a putut distrage, nici o lipsă de confort nu L-a descurajat, nici o grupare nu L-a dominat, ca să nu ajungă la cruce. Când a strigat: „S-a sfârşit“, ochii Lui erau încă focalizaţi pe tronul gol de la dreapta lui Dumnezeu. Descrierea Sulamitei nu se termină cu ce este în centru, pentru că ea prezintă trei atribute atenuatoare care caracterizează ochii Lui.

Primul atenuator este „pe marginea izvoarelor“. *Afîk*, cuvântul ebraic folosit în acest context, înseamnă „canal sau albie de râu“. Probabil că Sulamita vrea să spună că ochii Împăratului sunt catifelaţi şi frumoşi ca porumbeii care stau pe marginea unui izvor sau al unui pârâu. Oricum, eu cred că referinţa merge mai adânc decât aceasta. Există o formă adjectivală a cuvântului afik care se scrie la fel, dar care înseamnă „puternic“. Ochii Lui erau aţintiţi asupra apelor puternice. Ezechiel, în capitolul 47 din cartea lui, mărturiseşte despre apele care curgeau de la tronul lui Dumnezeu. Acestea se consemnează că erau ape care despărţeau, ca acelea pe care le găsim între cei doi munţi. Ochii Domnului Isus erau aţintiţi asupra muntelui lui Dumnezeu care era dincolo de apele despărţitoare. Aşa cum apele curgeau din prezenţa Tatălui, tot aşa, cu ochii plini de compasiune, Fiinţa Lui curge spre lume.

Toate aceste referinţe din acest fragment se referă la un mare preot. Un mare preot trebuia să aibă anumite atribute fizice, şi unul dintre ele era că nu trebuia să aibă vreun cusur. El nu putea să fie orb, desfigurat, ciung, olog, sau pitic. Fiecare parte a corpului pe care ea o menţionează este în limitele criteriilor de integritate în care trebuie să se încadreze un preot. În plus, marele preot trebuia să Se căsătorească cu o fecioară şi nu cu o văduvă sau cu o femeie divorţată. Astfel, fecioara Sulamita (Mireasa) recunoaşte că este calificată să vorbească despre El în termenii cei mai intimi, pentru că ea este logodită cu El. Ea spune că El arată ca un Mare Preot cu capul încununat cu aur, cu faţa curată şi sănătoasă, purtând unele din pietrele scumpe importante ale efodului (dar purtându-le în trupul său).

Domnul Isus a stat în picioare la sărbătoarea corturilor, şi când era turnat darul de băutură şi era adusă apa şi era turnată în vas şi curgea, a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea“ (Ioan 7:37). (Când S-a ridicat, ar fi trebuit să fie arestat. Păzitorii templului erau obligaţi să aresteze orice persoană care întrerupe ceremonia, dar Domnul Isus avea o aşa autoritate că ei n-au putut.) El stă lângă apa vie a Duhului Sfânt şi este mereu atent să umple pe orice om care cere. Ochii Lui privesc adevăratul dar de băutură. Inima Lui este lângă izvorul de binecuvântări!

Al doilea atenuator, „scăldaţi în lapte“, este o indicaţie puternică spre Cuvântul care este în Domnul Isus. Ochii scăldaţi în Cuvânt văd altfel decât cei ne-scăldaţi. Cum ne uităm la aproapele nostru, cum judecăm situaţiile noastre, cum umblăm pe cărarea noastră depinde de cum ne-au fost scăldaţi ochii.

Al treilea atenuator, „odihnindu-se în faţa lui plină“, nu indică numai poziţia lor în cadrul feţei, ci se referă şi la inima plină de compasiune a Domnului Isus. De multe ori Scriptura spune: „El a văzut“ ceva şi a fost mişcat de ce a văzut. Fie oi fără păstor, fie cetatea Ierusalimului în încăpăţânarea ei, El le-a privit cu ochi unici. Parafrazând 2 Cronici 16:9, observăm că „Ochii Domnului privesc încoace şi încolo peste tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui“. Domnul Isus caută o inimă care să fie întreagă a Lui! El a spus ucenicilor Săi că dacă ochii lor sunt sănătoşi, tot trupul lor va fi plin de lumină (Matei 6:22). Şi mai târziu le-a spus:

„Ferice de ochii voştri că văd“ (Matei 13:16). El le-a spus că dacă ochiul lor îi face să cadă în păcat, să-l scoată afară.

Ochii Mirelui se odihnesc. Sunt plini de milă şi scăldaţi în Cuvânt. Mireasa Lui este adânc mişcată de înfăţişarea Lui. Ochii Lui o privesc, şi ea nu va uita cum o priveşte. Îndrăgostiţii, ai căror ochi se privesc cu intensitate, comunică mai mult decât într-o pagină scrisă.

„OBRAJII LUI SUNT CA NIŞTE STRATURI DE MIRESME“

(Cântarea cântărilor 5:13)

Cu obrajii comparaţi cu nişte straturi de miresme şi saduri mirositoare şi cu buzele ca nişte crini, suntem aduşi faţă-n faţă cu aura persoanei Mirelui. Sulamita foloseşte atenuatorul „din care curge cea mai aleasă smirnă“ pentru a arăta această trăsătură. În ultimul capitol al lui Luca, Domnul Isus Se arată ucenicilor Săi, şi ei se sperie. El este aşa de blând, şi îi linişteşte şi de data aceasta, alungându-le orice frică. El îi invită să-L atingă şi să vadă că este carne şi oase ca şi ei. El este om şi după înviere! Sulamita accentuează faptul acesta în prezentarea ei faţă de fiicele Ierusalimului. În toate trăsăturile spirituale pe care El le are într-adevăr, nu trebuie să pierdem din vedere umanitatea Lui. Când Îl vom vedea în cer, trupul Lui va fi ca al nostru. Când Şi-a lăsat gloria, a făcut un lucru ireversibil: a luat un trup de carne, şi El poartă încă trup de om. Iubitul nostru Se întâlneşte cu noi la nivelul nostru. Noi ne raportăm la El ca Mireasa Lui.

Parfumul smirnei reflectă preţul pe care Domnul Isus l-a plătit şi poziţia pe care El o ocupă. În tot ce se poate spune despre Domnul Isus, aceste două lucruri sunt cele mai importante: crucea calvarului şi tronul Său de dreptate. Sunt strâns legate între ele.

„BUZELE LUI SUNT NIŞTE CRINI, DIN CARE CURGE CEA MAI ALEASĂ SMIRNĂ“

(Cântarea cântărilor 5:13)

Sulamita se întoarce la descrierea gurii Mirelui ei care poate fi rezumată, spunând: „Buzele Lui sunt încântătoare“. De pe buzele Lui ies cuvintele vieţii, şi ele nu sunt rostite pe un ton poruncitor. Adresându-Se sfinţilor, El spune cuvinte de încurajare, cuvinte care dau speranţă şi credinţă, cuvinte ca cele rostite la creaţie. „Acest Isus“ nu este un stăpân spurcat la gură care împarte blesteme asupra robilor săi! De o mie de ori NU! Ci este Creatorul, care a devenit Preaiubitul, cu un singur gând în inima Lui: să-Şi aducă Mireasa acasă. (S-o aducă acasă cu bucurie în inima ei; s-o aducă acasă cu cuvinte de iubire răsunând în urechile ei; s-o aducă acasă cu buze ca ale Lui: „încântătoare“.) Acum, ea îşi aminteşte de mâinile Lui.

„MÂINILE LUI SUNT NIŞTE INELE DE AUR“

(Cântarea cântărilor 5:14)

Sulamita spune că Mirele ei are mâini care sunt ca nişte inele de aur „ferecate cu pietre de hrisolit“. (Deoarece o parte din viaţa mea am petrecut-o în arta fabricării bijuteriilor, trebuie să mărturisesc că-mi plac foarte mult aceşti atenuatori ilustrativi pe care cei doi îndrăgostiţi îi folosesc.) Fineţea şi tăria sunt evidenţiate în această analogie, împreună cu frumuseţea. (În traducerea KJV textul este: „ferecate cu piatra de beril“.) Folosirea articolului hotărât pentru „piatra de beril“, constituie subiectul unui studiu interesant. Toate referinţele la piatra de beril (care este o varietate de topaz şi apare în mai multe culori) din Biblie au conotaţii spirituale. Efodul folosit de marele

preot avea patru rânduri de pietre cu câte trei pietre pe un rând, reprezentând cele douăsprezece seminţii. Prima piatră din al patrulea rând era berilul. Fiecare piatră reprezenta pe un fiu al lui Israel (Iacov).

Un alt loc din Cuvânt unde este folosit berilul este în Ezechiel 28. Este o profeţie împotriva Tirului care include piatra ca un însemn al puterii. (Sunt unii care cred că această profeţie se referă la Satan când era în cer ca înger al lui Dumnezeu purtând un veşmânt împodobit cu pietre scumpe printre care şi diamante, safire şi beril.) Tirul a fost aruncat din poziţia lui de putere şi piatra de beril i-a fost luată.

Daniel 10:6 vorbeşte de viziunea lui Daniel, având descrieri similare cu cele ale Sulamitei, dar deosebindu-se în unele locuri.

„Trupul lui era ca o piatră de hrisolit (ca **piatra** de beril – traducerea KJV), faţa îi strălucea ca fulgerul şi ochii îi erau nişte flăcări ca de foc; dar braţele şi picioarele semănau cu nişte aramă lustruită, şi glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulţimi“.

Mai departe în descrierea lui Daniel, glasul Lui se aude vorbind de credinţă şi dând asigurare. Aici de asemenea se foloseşte articolul hotărât pentru piatra de beril.

În Apocalipsa, printre pietrele temeliei din cer este şi berilul. Ezechiel spune în viziunea roţilor că acestea erau de culoarea berilului. Fie că slujeşte în templul pământesc, sau în locurile cereşti, sau face o slujbă pe pământ, piatra de identificare este berilul. Berilul este o piatră cerească. Cât de bine recunoaşte Mireasa că mâinile Lui au ungerea cerească pe ele. În lucrarea Lui de pe pământ, cu siguranţă au avut-o.

Priviţi cum Îşi pune Domnul Isus mâinile pe bolnavi, pe săraci, pe copii, pe morţi. Observaţi tandreţea, şi-n acelaşi timp hotărârea cu care face lucrul acesta. (Un om cu darul vindecării mi-a spus odată că era permanent conştient de prezenţa şi puterea lui Dumnezeu care păreau să fie în mâna lui dreaptă. A făcut demonstraţii punându-şi mai întâi mâna stângă şi apoi mâna dreaptă. S-a observat o diferenţă remarcabilă. A fost martor la mii de vindecări făcute de Dumnezeu prin punerea mâinilor lui. John Lake a trecut prin împrejurări similare în lucrarea lui de slujire.) Imaginaţi-vă mâinile Domnului Isus.

Efodul nu reprezintă identitatea de preot a Domnului Isus; mâinile Lui arată identitatea Lui. Când a făcut minuni mari, acestea au arătat că este mai mare decât orice preot. Când a purtat păcatele noastre pe Calvar, piroanele din mâinile Lui şi rana din coasta Lui I-au dat credibilitate. Efodul Lui identificator au fost mâinile Lui, aşa cum aurul ferecat cu beril îl identifica pe marele preot. Preotul purta un efod de aur cu pietre scumpe reprezentând un popor ales. Cei cumpăraţi cu sângele Domnului Isus sunt poporul Lui ales. Unii consideră că piatra de beril din efodul marelui preot ar fi piatra lui Aşer (fericit), iar unii învăţători o atribuie lui Beniamin (fiul mâinii mele drepte). Oricare dintre aceştia se va pleca înaintea Aceluia care a adus bucurie oricui a fost atins de mâinile Lui, Aceluia care acum ocupă locul de Mare Preot în cer.

Veşmintele de in ale preoţilor erau albe. Trupul preoţilor era acoperit cu strălucirea purităţii. Când Sulamita Îl descrie pe Iubitul ei, trupul Lui de asemenea este acoperit cu alb.

„TRUPUL LUI ESTE UN CHIP DE FILDEŞ LUSTRUIT“

(Cântarea cântărilor 5:14)

„Trupul lui este alb (strălucitor) ca fildeşul, acoperit cu safire“, zice versetul 5:14b. Din nou, safirul este una din pietrele efodului. Fie că este atribuit lui Neftali sau lui Isahar, frumuseţea descrierii ei este uluitoare. Fundalul strălucitor, acoperit cu o culoare dinamică, este deosebit de frumos. Isaia 54:11 are o cheie pentru acest verset:

„Nenorocito, bătuto de furtună, şi nemângâiato! Iată, îţi voi împodobi pietrele scumpe cu antimoniu, şi-ţi voi da temelii de safir“.

Domnul Isus este împodobit cu pietre preţioase, şi aceasta Îi aminteşte mereu de promisiunea Lui. El poartă cu Sine răsplata celor nenorociţi (umiliţi sau înjosiţi) şi a celor oropsiţi (bătuţi de furtună). Trupul Său este izvorul apelor vii.

Orice descriere cu safire din Biblie are de a face cu ceva ceresc. Viziunea lui Ezechiel spune că tronul lui Dumnezeu era ca o piatră de safir (Ezechiel 1 şi 10). Apocalipsa spune că printre pietrele care formau temelia cetăţii cereşti erau şi iaspisul şi safirul. Plângeri 4:7 ne dă un înţeles chiar mai profund al expresiei folosite de Sulamita:

„Nazireii ei erau mai strălucitori decât zăpada, mai albi decât laptele; trupul le era mai roşu decât mărgeanul; faţa le era ca safirul“ (KJV).

O, cum trebuie să fi arătat Nazireul nazireilor pentru Mireasa Lui; cu buzele ei, ea L-a descris perfect. El nu numai că poartă cu El răsplata promisiunii Lui, dar totodată El Se sprijină pe picioare puternice.

„PICIOARELE LUI SUNT NIŞTE STÂLPI DE MARMURĂ ALBĂ“

(Cântarea cântărilor 5:15)

Rămânând la tema Marelui Preot, Preotul trebuia să aibă picioare (sau o umblare) perfecte. Sulamita aseamănă picioarele Lui cu stâlpii de marmură. Stâlpii făceau parte din Templu şi erau făcuţi din lemn sau aramă; totuşi, despre nici unul din ei nu ni se spune că ar fi fost făcut din marmură, ceea ce ridică o întrebare cu privire la întrebuinţarea lor aici. Marmura este atenuată cu „aşezaţi pe nişte temelii de aur curat“. (Domnul Isus umblă în natura Sa divină.) Aşa cum Domnul a dat instrucţiuni cu privire la verigile şi suporţii folosiţi în Templu şi în Cortul Întâlnirii, tot aşa El descrie aici picioarele Domnului Isus. Picioarele Domnului Isus nu urmau să fie rupte la Calvar. Carul Domnului Isus (picioarele Lui) trebuia să fie stabil şi de încredere, ca marmura.

„ÎNFĂŢIŞAREA LUI ESTE CA LIBANUL“

(Cântarea cântărilor 5:15)

Realizând că următoarea descriere a Sulamitei este legată de conturul picioarelor, putem identifica alura preotului. Un preot nu trebuia să fie mic de înălţime, el trebuia să aibă o statură perfectă ca să poată ajunge uşor la altar. Iubitul ei îndeplineşte această cerinţă.

„Înfăţişarea lui este ca Libanul, pare un tânăr ales ca cedrii“.

Cu siguranţă, Sulamita vorbeşte despre slujba preoţească a Împăratului ei. „Un tânăr ales“ este atenuatorul pe care îl foloseşte ea aici. El este desăvârşit în toate şi pe deplin calificat să stea în slujba de Mare Preot. Ea, care a văzut arătarea Lui în splendoare şi L-a recunoscut ca Împărat (Cântarea 3:6), acum Îl vede ca Mare Preot.

Tonul sentimentelor ei creşte pe măsură ce însoţeşte omagiul verbal al Sulamitei. Începând din creştetul capului Mirelui ei, ea Îl laudă tot drumul până la picioarele Lui. (Când El începe un omagiu similar închinat Miresei Lui, începe cu picioarele ei şi urcă până la cap (Cântarea 7:1). Crescendo este o apreciere potrivită cu privire la declaraţia cu care ea încheie. Începând cu o remarcă modestă, ea sfârşeşte cu: „Toată fiinţa lui este plină de farmec“.

CAPITOLUL 9

EL NU ESTE NICIODATĂ DEPARTE

„Frumoasă eşti, iubito,…“
(Cântarea cântărilor 6:4)

„UNDE S-A DUS IUBITUL TĂU“
(Cântarea cântărilor 6:1)

Fiicele Ierusalimului nu pun întrebări prosteşti; intenţia lor este să întipărească adevărul în inima Sulamitei. Ca răspuns la prima lor întrebare, ea a dat un portret plastic al Iubitului ei şi a dezvăluit cât de scump îi este El. Următoarea lor întrebare o va face să aibă o revelaţie cu privire la un adevăr vital: El nu este niciodată departe de Mireasa lui. Aceasta este o lege în Duhul. Dumnezeu a stat despărţit de poporul Său mulţi ani, dar când L-a trimis pe Fiul Său, despărţirea s-a sfârşit. Marea problemă acum este să-i facă pe aleşii Săi să înţeleagă aceasta. Poate că alte culturi au o stăpânire mai puternică a acestui adevăr decât cultura noastră. Poate că alte vremuri au fost mai sensibile la prezenţa Domnului Isus decât epoca noastră informatică, foarte centralizată şi profund impersonalizată. (Celţii credeau, de exemplu, că rugăciunea este o preocupare continuă, fără început şi fără sfârşit, care se infiltrează în tot timpul zilei. În permanenţă, rugăciunea se întreţesea cu firul vieţii într-o comuniune continuă cu Dumnezeu.) Trăim într-o vreme în care interesul pentru alţii este planificat, sau nu este deloc. Ştim prea puţin despre vegherea permanentă, despre interesul intens şi despre grija constantă a Domnului Isus pentru Mireasa Lui. Ar trebui să ştim, pentru că Domnul Isus a spus că Tatăl Său este interesat de numărul firelor noastre de păr şi de numărul vrăbiilor care cad. Şi El este ca Tatăl Său!

„ÎNCOTRO A APUCAT IUBITUL TĂU“
(Cântarea cântărilor 6:1)

Poate că tu şi cu mine am fi sărit înapoi dacă ni s-ar fi pus o astfel de întrebare. Am fi răspuns, apărându-ne: „Dacă aş fi ştiut unde este, nu v-aş fi rugat să mă ajutaţi să-L găsesc“. Nu este cazul Sulamitei, pentru că ea a acceptat ce făceau ele. Aşa cum a răspuns la prima lor întrebare dinăuntrul fiinţei ei interioare, tot aşa vine şi al doilea răspuns. El nu stă în umbră; El este în grădinile Lui.

Răspunsul Sulamitei este prompt, ca şi cum ar spune: „O, ştiu unde trebuie să fie; este acolo unde Îi place să fie, în grădinile inimii“. Este de remarcat folosirea pluralului pentru „grădină“. Mireasa este formată din mai mult de o persoană; sunt multe grădini de vizitat, în care poţi să te desfătezi şi să te bucuri. Domnul Isus este în „grădinile“ care se deschid pentru El, aşa cum a făcut şi ea în capitolul 4:16. Puteţi vedea contrastul dintre o uşă închisă şi o grădină deschisă? Când El bate la uşa noastră şi noi nu răspundem, El pleacă şi bate la alte uşi.

Sulamita răspunde fără ezitare. Ea ştie unde S-a dus Mirele, şi-L va găsi nu prea departe. El locuieşte în grădina inimii sfinţilor Săi. Ce lecţie pentru noi toţi! Când am pierdut părtăşia cu Mântuitorul, un loc bun pentru refacerea părtăşiei îl poţi găsi în grădina altui sfânt. Nu, eu nu vorbesc de o cină cu prăjituri, de o conferinţă pentru cei singuri, sau de o adunare de trezire. Vorbesc despre recunoaşterea greşelii noastre şi urmărirea călăuzirii Duhului Sfânt până ne va descoperi unde locuieşte Mântuitorul.

(Au fost momente în viaţa mea de slujire când simţeam în inima mea o nevoie profundă ca Dumnezeu să Se apropie din nou de mine şi să mă atingă. Atunci, venea o persoană din afara câmpului meu de lucru, o persoană pe care n-o cunoscusem mai înainte, şi persoana aceea mă oprea şi-mi dădea un cuvânt din partea lui Dumnezeu, care era un mesaj de la Domnul Isus. Domnul Isus, umblând prin grădina inimii acelei persoane, S-a folosit de ea ca să-mi spună: „Eu nu sunt departe şi Mă gândesc la tine“.)

Domnul Isus locuieşte permanent în grădinile inimilor credincioşilor. El este înconjurat de miresmele ungerii, pentru că ungerea rămâne peste El şi astfel rămâne şi în noi. El Îşi paşte turma acolo. Ascultă, Mireaso; El Îşi paşte turma acolo! Când Domnul Isus a spus: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoaşteţi“ (Ioan 4:32), El ne descoperea un mare adevăr spiritual. În grădina inimii, El Îşi hrăneşte turma cu roadele aduse de noi. În Apocalipsa 3:20, El spune că va cina cu noi. Ce binecuvântaţi suntem noi că El Îşi găseşte cina în noi! Ce binecuvântaţi suntem noi că El a ales să fie cu noi! Din grădina inimii vine recolta. Vă spun acest mare adevăr: adevăratul câştig al sufletului este ca El să-Şi culeagă crinii din grădina inimii noastre. Arătaţi-mi un câştigător de suflete, şi eu vă voi arăta unul care cunoaşte acest adevăr. Evanghelizarea în masă îşi are locul ei, dar nu poate înlocui acel loc tandru în care creşte păcătosul gata să fie mântuit – în grădina inimii unui sfânt. Aici mijlocirea, udarea atentă, grija plină de iubire se revarsă peste acel biet suflet pierdut; până într-o zi când Marea Lumină scoate acel suflet din pământul cel bun, şi atunci e bucurie în grădină.

„EL ÎŞI PAŞTE TURMA ÎNTRE CRINI“

(Cântarea cântărilor 6:3)

Versetul 3 este punctul culminant al răspunsului la întrebările fiicelor. Când Sulamita face o confesiune mai mare decât toate celelalte (dar totuşi nu cea mai înaltă laudă), ea o spune aşa:

„Eu sunt a iubitului meu şi iubitul meu este al meu; el îşi paşte turma între crini“.

Sunt două părţi evidente în răspunsul ei. Prima, Mirele ei o are pe ea; a doua, ea Îl are pe El. Tu şi cu mine trebuie să avem o înţelegere completă a declaraţiei ei. Parafrazând-o, ar suna cam aşa: „Eu Îi aparţin Domnului Isus, şi Domnul Isus ÎMI APARŢINE MIE“. Ea recunoaşte că a avut loc un „amestec“. El are în proprietate viaţa ei. El are drepturi asupra ei. Proprietatea are privilegiile ei! Nu mă refer la marea dezbatere cu privire la autoritate, supunere şi dedublare care se învaţă în atât de multe biserici. Mă refer la drepturile Domnului Isus asupra inimii credinciosului. „De ce-Mi ziceţi: «Doamne, Doamne!» şi nu faceţi ce spun Eu?“ (Luca 6:46), este de netăgăduit şi astăzi.

Şi invers este adevărat: Când facem ce spune Domnul Isus, avem drept de proprietate asupra Lui. Aduce aceasta un afront teologiei tale? Fariseii au considerat că este o blasfemie când Domnul Isus a pretins că este egal cu Dumnezeu. Ei au greşit cu siguranţă. Vă spun, mai mult ca sigur, că poziţia noastră în Domnul Isus este una de egalitate. Vă spun că a fost intenţia Domnului Isus să împărăţească ÎMPREUNĂ CU NOI. Vă spun, cu toată autoritatea, că avem drepturi la El şi asupra Lui. Proprietatea are privilegiul ei!

Când Mireasa spune: „Iubitul meu este al meu“, ea descoperă unul din cele mai înalte adevăruri din zilele noastre. Suntem în zilele din urmă, şi este important să ştim ce spune ea. Legământul este o stradă cu dublu sens. Sulamita ştie că poate să ceară orice de la El, că poate să-I descopere colţurile cele mai ascunse ale inimii ei, şi că poate să-I vorbească despre orice subiect, pentru că El va da, va înţelege şi va răspunde. Ea ştie că nu vorbeşte la pereţi sau unui ţărm îndepărtat şi de neatins. Ea are

ACUM ceea ce va fi evident pentru lume mai târziu. Ce minunat este că „El Îşi paşte turma între crini“! El nu poate fi găsit în mari catedrale sau în săli minunate, ci El poate fi găsit oricând printre ai Săi.

EL NU ESTE NICIODATĂ DEPARTE

Aproape instantaneu, auzim glasul Mirelui: „Frumoasă eşti, iubito…“ E ca şi cum El ar fi aşteptat ca Mireasa Lui să-şi pună la punct inima. Odată ce s-a fixat ferm asupra Lui, El ştie că nici un alt eveniment nu-i va mai despărţi vreodată. În Cântare, momentul crucial a fost eclipsat acum. Din partea ei, este un angajament ferm de a umbla alături de El. S-au dus ezitările la invitaţiile Lui. Cu versetul 13, vine un „Da!“ binevoitor. Când El strigă: „Întoarce-te, întoarce-te, Sulamito!“, cuvintele Lui sunt ca o muzică pentru urechile ei. Descrierea Lui cu privire la ea este inegalabilă în Scriptură.

„FRUMOASĂ EŞTI, IUBITO, CA TIRŢA“
(Cântarea cântărilor 6:4)

Trei comparaţii sunt folosite pentru a defini frumuseţea Miresei. Întrucât Iubitul ei o compară cu Tirţa, cine sau ce este Tirţa? Tirţa este o cetate a lui Efraim. Totuşi, în Iosua 17:3, găsim o referinţă la o „cine“. Când Ţara Promisă a fost împărţită între copiii lui Iacov, unul dintre fiii lui Iosif, pe nume Manase, avea o situaţie deosebită. Toţi fiii lui Manase aveau moştenire prin fiii lor, cu excepţia lui Ţelofhad care nu avea fii. Făcând apel la Eleazar preotul, şi la Iosua, fiicele lui Ţelofhad au primit moştenire egal cu bărbaţii.

Printr-un act fără precedent pentru acele zile, femeii i s-a acordat un statut egal cu al bărbatului, atât social cât şi ca moştenire. Tirţa devine o personalitate sau un arhetip al statutului Miresei în Împărăţia Domnului Isus. Mireasa ocupă în cele din urmă poziţia de moştenitoare, nu pentru că i-a acordat-o societatea, ci pentru că a poruncit-o Domnul!

Ce înseamnă aceasta? Simplu spus, Tirţa era investită cu capital şi posesiuni pe care nu le câştigase ea. Datorită tatălui ei, ea avea statut imediat. Ea avea capacitatea să ia propriile ei decizii în contextul în care avea putere egală cu ceilalţi care stăteau în moştenire. Aceasta este într-adevăr Mireasa Domnului Isus. Născută în Împărăţie prin naşterea din nou şi acum ajunsă la maturitate, ea este moştenitoare a ceea ce nu ea a câştigat şi este investită cu bogăţie şi o poziţie pentru care nu ea a muncit. Hotărârile ei se bazează pe dragoste, nu sunt luate din simţul datoriei. Căsătoria ei se bazează pe voinţa ei, pe alegerea ei. Datorită acestor calităţi, Mireasa este la fel de frumoasă ca Tirţa.

„PLĂCUTĂ CA IERUSALIMUL“
(Cântarea cântărilor 6:4)

Al doilea calificativ al Mirelui este tot o cetate. Mireasa este „plăcută ca Ierusalimul“. Nici o cetate de pe pământ nu este mai venerată şi mai iubită ca această cetate. A fi comparată cu Ierusalimul este cel mai măreţ compliment. Ierusalimul este o cetate promisă, profeţită şi protejată. Deşi Ierusalimul a experimentat durerea groaznică, ea continuă să dea viaţă şi este cu adevărat „Cetatea sfântă“. Judecata a căzut asupra copiilor ei, dar promisiunea legământului i-a ridicat iarăşi. Pacea ei este subiectul rugăciunilor binecuvântate. Strigătul Domnului Isus, care a răsunat peste zarva ei, a fost: „Ierusalime, Ierusalime! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut!“ (Matei 23:37). Îl vedem pe Domnul

Isus plângând când vede „situaţia“ ei, pentru că ea şedea frumos pe munţi; dar în înţelepciunea Lui, El cunoştea destinul ei. Nici o cetate de pe pământ nu arată, nu simte şi nu atinge emoţiile atât de multor oameni ca Ierusalimul. Această cetate, în care toate naţiunile pământului vor fi judecate într-o zi, poartă ruşinea Calvarului şi are promisiunea gloriei. Sulamita (Mireasa) Îi aminteşte Lui de ambele evenimente. Domnul Isus a murit pentru ca ea să aibă gloria viitoare.

Cei care sunt Mireasa vor vedea cerul venind la ei aşa cum Ierusalimul va vedea cerul odihnindu-se peste ea. Judecata este peste cei care s-au purtat rău cu Mireasa, aşa cum vor fi judecaţi cei care s-au purtat rău cu Ierusalimul. Solomon a văzut Ierusalimul în apogeul ei, şi pentru el a o compara pe Sulamita cu frumuseţea ei era un superlativ prin excelenţă. Templul era cununa gloriei ei, şi Templul Lui în inima Miresei este cununa gloriei Domnului Isus. La început în această carte am spus că există o legătură între Cântare şi Apocalipsa; acesta este unul din acele locuri. În Apocalipsa 21:9-10, citim:

„Apoi unul din cei şapte îngeri, care ţineau cele şapte potire pline cu cele din urmă şapte urgii, a venit şi a vorbit cu mine şi mi-a zis: «Vino să-ţi arăt MIREASA, SOŢIA Mielului!» Şi m-a dus, în Duhul, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu“.

Legătura dintre Mireasă şi Ierusalim este întărită în aceste versete. Solomon nu a ales la întâmplare această comparaţie a Sulamitei cu frumuseţea Ierusalimului. El ne arată legătura stabilită deja şi priveşte la cea revelată departe în viitor.

„CUMPLITĂ CA NIŞTE OŞTI SUB STEAGURILE LOR“

(Cântarea cântărilor 6:4)

Ultimul calificativ din această serie este o oştire cu steaguri. Mireasa este comparată cu un tablou „care inspiră teamă“. O oştire cu steagurile în vânt şi cu victoria înaintea ochilor minţii lor este, într-adevăr, o privelişte care stârneşte teamă şi admiraţie. Este o scenă a zilelor din urmă. Biserica nu a fost văzută niciodată, cu adevărat, apropiindu-se cu steagurile fluturând în vânt de porţile iadului, incapabile să-i reziste. Acum trei mii de ani, Solomon a văzut o astfel de Mireasă! Ani de zile biserica a cântat despre ostaşii creştini, dar un trup format din credincioşi cu echipament complet, îmbrăcaţi cu armură, fluturând steagul şi având pe inimă salvarea mulţimilor de iad nu s-a văzut. Ea a fost profeţită de Solomon şi va fi văzută pe pământ! Cuvântul ebraic pentru oştiri (*dagal*) este folosit aici şi numai aici, şi înseamnă „a purta şi a înălţa un stindard“.

„Atunci se vor teme de Numele Domnului cei de la apus, şi de slava Lui cei de la răsăritul soarelui; când va năvăli vrăjmaşul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă (va înălţa un stindard împotriva lui – trad. KJV)“. (Isaia 59:19)

„ÎNTOARCE-ŢI OCHII DE LA MINE, CĂCI MĂ TULBURĂ“

(Cântarea cântărilor 6:5)

În versetul 5, cred că Solomon foloseşte un joc de cuvinte. El foloseşte cuvântul ebraic *RAHAB* (tulburare). Versetul începe cu o rugăminte adresată Miresei Lui de a-şi întoarce ochii de la El. Eu cred că ea îşi aţintise privirea asupra Lui cu atâta intensitate că Îl tulbura. Ea nu-şi ia ochii de la El, pentru că L-a găsit şi nu vrea să-L scape din priviri! Notele marginale vor lua expresia „căci mă tulbură“ şi vor arăta că *rahab* este „lăudat“. Poate însemna „mândru sau întărit“. Dacă ultimele două sunt adevărate, atunci El spune: „Ochii tăi Mi-au întărit încrederea în tine“. Poate că El spune: „Mă faci să fiu mândru când Mă uit în ochii tăi, pentru că ei Îmi spun cât de intensă este dragostea ta“. Întrucât Solomon foloseşte cuvântul *rahab* pentru a

produce cuvântul „tulburare“, eu cred că El spune mai mult. Este ca şi cum ai spune: „M-ai *Rahab*(at)“. Îmi iau libertatea să vă ofer următoarea propoziţie: „Când Mă uit la tine, sunt tot atât de tulburat cât a fost Israel de salvarea lor prin Rahab“. Israel nu şi-ar fi putut imagina că Dumnezeu va folosi o astfel de persoană, cum ar fi o curvă, pentru a-i găzdui şi în cele din urmă a-i proteja pe ei. Ea, la rândul ei, a fost salvată de ei. După ce a primit o promisiune pe baza credinţei ei, a fost salvată dintr-o societate „care urma să fie distrusă curând“. Israel a văzut-o pe Rahab, cea nevrednică, devenind vrednică prin credinţă. Mireasa este formată din aceia care, prin credinţă, au găsit har. Ieşind din „societatea care urmează să fie distrusă curând“, ea Îi aminteşte Lui de Rahab cea plină de credinţă. Deşi nu s-a născut în familia lui Israel, ea este din Avraam prin credinţă.

„PERII TĂI…“

(Cântarea cântărilor 6:5)

Traducătorii pun o punctuaţie ciudată în locul acesta, ei pun „ : “, nu „ ; “, însemnând că tot ce urmează are o oarecare legătură. Aceasta îl împiedică pe cititor să despartă conceptul Rahab de tot restul. Mirele este tulburat de întreaga frumuseţe a Miresei. Fiecare trăsătură face să crească intensitatea dragostei Lui pentru ea. (Observaţi că am spus dragostei Lui pentru ea.) Domnul Isus este dinamic. Dragostea Lui este dinamică. Cum El este în afara timpului acum, expresia dragostei Lui este în afara timpului acum. Istoric vorbind, moartea Lui nu avusese loc când a fost scrisă Cântarea. Privind spre viitor, ea a avut loc deja, şi El o priveşte pe Mireasa Lui în lumina dragostei arătate la Calvar. Dragostea Lui continuă după un ACUM continuu. El a murit pe cruce pentru ea. Acum, privind-o, El este copleşit de dragoste. Aşadar, înaintea Lui este obiectul întregii Lui dureri, lupte şi suferinţe; ea e frumoasă! S-a meritat s-o salveze! Ea stă în picioare răscumpărată ca şi Rahab, care a triumfat prin credinţa ei! (În Apocalipsa, acceptăm intercalarea trecutului, prezentului şi viitorului. Acelaşi lucru trebuie să fie adevărat şi pentru Cântare.)

„DINŢII TĂI …“

(Cântarea cântărilor 6:6)

Continuând seria, Mirele foloseşte termeni ilustrativi care sunt în conformitate cu comparaţiile Lui anterioare, cum ar fi părul şi Galaadul (vezi comentariile anterioare). Când El spune că dinţii Miresei sunt ca o turmă de oi, El vrea să spună că sunt „albi şi egali“. Remarcile Lui cu privire la obraji, care sunt ca jumătăţile de rodie, fac parte din cuvintele de dragoste folosite de El anterior. Accentuarea este clară; ea n-a scăzut în ochii Lui din cauza încercărilor prin care a trecut. Aprecierea Lui rămâne în picioare! Părerea Lui rămâne constantă. Ea este şi mai frumoasă datorită încercărilor ei! El vorbeşte de oi care ies din scăldătoare. El a spălat-o în sângele Lui! El vorbeşte de oi ca fiind cu gemeni, şi aceasta înseamnă duplicare în cadrul speciei. Duplicarea ei ca natură va da naştere unor mulţimi! Ce a îndurat ea de la mâinile păzitorilor şi agonia căutării ei au determinat-o mai mult ca niciodată să-L urmeze pe El. Mulţi din mulţimile cereşti au trecut prin mari persecuţii şi necazuri, ca şi Sulamita. Despărţirea lor a luat sfârşit. Mireasa nu va mai fi despărţită de El niciodată şi gândul acesta Îl atrage pe El. Ea rămâne femeia cu o istorie de sacrificiu, spălată prin sânge, şi având o minte roditoare în ce priveşte Cuvântul. Nu există sterilitate la ea; sterilitatea nu are nici o legătură cu relaţia lor! (Rodiile dintre buclele ei vorbesc şi despre fertilitatea minţii.) Ea este plină de roade în orice parte a fiinţei ei!

Ar trebui să adăugăm şi aici expresia „întoarce-ţi“ pentru părul Miresei, pentru dinţii ei, pentru obrajii ei, aşa cum avem la ochii ei. Când dragostea vibrează, vederea

părului, a unui zâmbet, a unor obraji aprinşi este la fel de evocatoare în ce priveşte sentimentul ca şi ochii.

„AM ŞAIZECI DE ÎMPĂRĂTESE, …“
(Cântarea cântărilor 6:8)

Observaţi că Mirele Se opreşte pentru moment. În loc să continue descrierea din capitolul 4, El Se întoarce în capitolul 3 şi Se inspiră din el. În capitolul 3, am văzut şaizeci de viteji în jurul Domnului Isus, care este cel mai viteaz dintre toţi. El este Mai Marele vitejilor! Acum, după cât se pare, El este gata să-i arate Miresei adevărata ei identitate cam în acelaşi fel. Înconjurată în acelaşi fel de cele cu rang, ea le întrece pe toate. Din nou este folosit numărul şaizeci[13], dar de data aceasta în legătură cu împărătesele. Eu cred că El foloseşte „împărătese“ pentru a Se referi la Israel în acelaşi fel în care a folosit „viteji“ în capitolul 3. Aşa cum s-a arătat în discuţia anterioară, şaizeci are de a face cu o aranjare a seminţiilor fără Iuda şi Levi. Observaţi următoarea schimbare: acestea sunt împărătese, şi nu viteji. Să ne uităm la Apocalipsa 12, unde o femeie reprezintă tot Israelul (adevărata biserică trecută şi prezentă), dând naştere trupului lui Hristos, cu multe mădulare, (al cărui Cap este Domnul Isus). Deoarece Maria a fost propagatorul muritor folosit pentru naşterea Domnului Isus, ea a fost un arhetip al întregului Israel. Cu alte cuvinte, Israelul a dat naştere Mântuitorului şi a acţionat ca o împărătească. Având un rang mai înalt decât concubinele, ei sunt poporul ales. Adevăratul Israel face slujba unei împărătese, domnind ca mama fertilă, însărcinată cu Cuvântul, şi dând naştere Cuvântului.

Tot aici apar şi 80 de concubine. Deşi concubinajul în Vechiul Testament era sancţionat, aici el are locul lui. Eu cred că aceste concubine reprezintă naţiunile lumii care, deşi n-au fost împărătese, au avut rolul lor în voia lui Dumnezeu şi în planul Său din veşnicii. Concubinele au născut copii patriarhilor din vechime, copii ai destinului. Aşadar, naţiunile lumii au dat naştere unor oameni ai destinului.

„Fete fără număr“ reprezintă miile nedezvăluite ale sfinţilor care formează trupul complet al credincioşilor. Aici sunt reprezentaţi şi cei care se vor naşte în împărăţie. Ei sunt strânşi împreună ca în Apocalipsa, unde mii şi mii înconjoară tronul şi cântă o cântare nouă. Ei sunt cei răscumpăraţi, cei restauraţi, cei îmbrăcaţi în haine albe.

„DAR NUMAI UNA SINGURĂ ESTE PORUMBIŢA MEA, NEPRIHĂNITA MEA“
(Cântarea cântărilor 6:9)

Întorcându-Se spre iubita Lui, Mirele îi acordă acum puterea poziţiei pe care ea o are. Aşa cum un îndrăgostit o prezintă pe iubita lui prietenilor săi, El o prezintă pe ea acestor contemporani. „Numai una singură este porumbiţa mea, neprihănita mea“, este ca şi cum ar spune către o încăpere plină de adoratori: „Ea este cea mai frumoasă femeie din lume. Şi este singura“. E clar că pe ea a ales-o El să-I fie Mireasă. Putem pune „sfântă“ în loc de cuvântul „neprihănită“ în acest pasaj. Alte două înţelesuri ar fi „desăvârşită“ şi „împlinită“. Credincioşii să fie atenţi că lumescul acceptat de biserici şi de adunări ca fiind normal nu este normal! Lucrarea împlinită a Cuvântului este desăvârşită în Mireasa Lui. Ea este neprihănită! El accentuează aceasta, spunând în esenţă: ea este o raritate (este „numai una“). Ea este „cea mai aleasă a celei ce a născut-o“. Scriptura care zice: „Mulţi chemaţi, dar puţini aleşi“ se aplică aici. Domnul Isus nu este Iacob. Mireasa Lui este „singură la mama sa“. „Ea a fost creată pentru

[13] 60 = 5 X 12. Cinci reprezintă harul, iar doisprezece reprezintă ordinea divină sau guvernarea divină. Deci şaizeci mai poate să însemne că Dumnezeu va realiza guvernarea divină (teocraţia) prin harul Său (prin puterea Sa).

mine“, ar fi o bună traducere. Totuşi, fiicele Ierusalimului au văzut-o şi au numit-o „fericită“. Împărătesele şi concubinele au lăudat-o. În acest moment, ea se identifică cu Împăratul. Lauda şi binecuvântarea care vin la El, acum vin la ea. Ea întrezăreşte puţin din ceea ce i s-a rezervat. Ea se poate vedea pe ea însăşi ca pe una care, prin credinţa biruitoare şi prin ispăşirea de la Calvar, poate să primească lauda şi binecuvântarea. Noi trebuie, ca Mireasă a Lui, să ne obişnuim cu această laudă în timp ce „şedem împreună în locurile cereşti“ cu El.

„FRUMOASĂ CA LUNA, CURATĂ CA SOARELE“
(Cântarea cântărilor 6:10)

Această Împărătească „învingătoare“ începe să audă laude mai mari decât auzise înainte. Nu era de ajuns că auzise ceea ce buzele Mirelui tocmai rostiseră? El refuză să oprească acest torent de laudă. El o iubeşte! „Cine este aceea care se iveşte ca zorile?“ întreabă El. Acesta este un comentariu al unei „zile noi“. Şi pentru că o zi nouă are în ea promisiunea aventurii şi a unor noi binecuvântări, ea aşteaptă ziua Lui. Cuvântul ebraic *şachar*, tradus „zorile“, poate fi tradus „revărsatul zorilor“ sau „dis-de-dimineaţă“. Legând 2 Petru 1:19 cu acest verset, obţinem o imagine mai clară:

„Şi avem cuvântul proorociei făcut şi mai tare; la care bine faceţi că luaţi aminte, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări luceafărul de dimineaţă în inimile voastre“.

Această doamnă a lăsat luceafărul de dimineaţă să răsară în inima ei! Dincolo de aceasta, ea este reflectarea Soarelui (Fiul). „Frumoasă ca luna“, arată poziţia ei în El. Lumina ei vine de la El! „Curată ca soarele“, descrie lucrarea adevărului în ea, făcând-o să strălucească asemenea Lui. El este Lumina lumii, lumina Lui este în ea, şi ea lasă ca lumina lor să strălucească în întuneric. „Cumplită ca nişte oşti sub steagurile lor“, repetă adevărul din primul pasaj. Un grafic al Miresei începe să prindă contur. Ea este femeia lucrării împlinite, strălucind în victorie şi înconjurată de glorie. Aşa cum soarele este gloria zilei, tot aşa luna este gloria nopţii. Gloria ei derivă din înrudirea ei cu El şi va creşte tot mereu până când:

„Lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare (ca lumina a şapte zile), când va lega Domnul vânătăile poporului Său şi va tămădui rana loviturilor lui“. (Isaia 30:26)

„AM COBORÂT ÎN GRĂDINĂ“
(Cântarea cântărilor 6:11)

Faptul că se vorbeşte aici de coborârea Mirelui în „grădină“ este suficient de semnificativ pentru a arăta rodnicia ei. El a intrat în grădina ei spirituală şi a inspectat „nucile“ (cuvântul ebraic: *egoz*). „Nuca“ este un fruct care se obţine prin spargerea unei coji exterioare. Cuvântul străpunge carnea şi intră în inima omenească. Inima omenească, acoperită de carne, este locul de unde ies izvoarele vieţii. Când El priveşte în inima ei, El vede că via ei înmugureşte şi că rodiile ei înfloresc. E limpede că şovăiala care s-a manifestat în ea în trecut s-a dus. Ea are un singur gând, o singură viziune, şi în devotamentul ei s-a dăruit în totul Lui. Sufletului ei îi merge bine!

„DORINŢA MEA M-A DUS LA CARELE POPORULUI UNUI OM ALES (AMMINADIB – KJV)“
(Cântarea cântărilor 6:12)

Versetul 12 este acoperit de descriptori. Referinţele principale abia aşteaptă să spună cititorului că traducătorii nu au înţeles pe deplin cum să redea acest pasaj. Este

de înţeles că traducătorii au întâmpinat greutăţi în a găsi adevăratul sens al acestui verset; ei şi-au concentrat atenţia asupra unui domeniu greşit. Hai să revedem pasajul! Să luăm numele Amminadib, cuvântul ebraic din textul original, şi să recunoaştem că este o variantă a numelui Amminadab. *Amminadab* este cuvântul ebraic pentru „poporul meu plin de înflăcărare“ (Psalmul 110:3), care explică referinţa principală din multe Biblii. Cuvântul *Amminadib* este diferit. Folosit numai în Cântare, şi nicăieri în altă parte din Cuvânt, acest cuvânt se traduce: „un popor plin de înflăcărare (ca un dar de bunăvoie), generos, prompt, lipsit de prejudecăţi, cu vederi largi“. Eu cred că Domnul Isus este Cel care vorbeşte aici. Eu cred că El spune: „Fără să bag de seamă, dorinţa mea m-a dus la carele unui popor plin de înflăcărare (ca un dar de bunăvoie), generos, prompt, lipsit de prejudecăţi, cu vederi largi“. Aceşti oameni erau liberi (pentru că în libertate, deschiderea faţă de sugestii, faţă de ideile progresiste, dezlegate de tradiţionalism şi convenţionalism, abundă). Da, când te afli printre cei care poartă roade (oameni cu rodiile înflorite), îţi dai seama că sunt de-ai tăi. Ei nu sunt înfăşuraţi în religia tradiţională sau în idei convenţionale, ci umblă liberi în Duhul şi sunt generoşi în dăruirea lor. Ei sunt liberi! Mintea lor este deschisă la cea mai mică sugestie a Împăratului. Ei se mişcă fără ezitare. Ei sunt aceia care au o viaţă din belşug. Ei sunt cu adevărat liberi! Domnul nostru Isus a spus ucenicilor Săi: „Adevărul vă va face liberi“. Inima Domnului Isus este vehicolul pentru cei liberi!

„ÎNTOARCE-TE, ÎNTOARCE-TE, SULAMITO!“

(Cântarea cântărilor 6:13)

Versetul 13 din traducerea Cornilescu este versetul unu din capitolul 7 în textul ebraic. Diferenţa de împărţire este o problemă de focalizare. Dacă priviţi la fiicele Ierusalimului care vorbesc, în comparaţie cu Mirele, atunci veţi fi tentaţi să mutaţi versetul. Eu sunt tentat să despart acţiunea. Îl văd pe Mire chemând-o pe ea în multe feluri, imitat de fiice în multe feluri. El o cheamă să se întoarcă, sau să vină la El, arătând astfel că nu contează că ea a greşit când nu a răspuns chemării Lui. Singurul lucru care contează este că ea e lângă El.

Traducătorii textului au pus semnul exclamării la sfârşitul primei exclamaţii. Ecoul începe cu „Întoarce-te, întoarce-te, ca să te privim“. Ceea ce văd fiicele este o femeie plină de toate atributele pe care Domnul Isus tocmai le-a descris. Ele spun că văd în ea „dansul a <u>două</u> cete“ (traducerea KJV). El a fost mult mai modest decât ele. Felul în care folosesc ele termenii este unic pentru această secţiune. De fapt, ele o descriu dansând între două cete, nu fiind ca două cete. În sensul acesta, ele sunt de acord cu aprecierea Lui. Ea este ca o ceată în altă ceată. *Mahanaim* în ebraică poate însemna mai multe lucruri: tabără, armată, ceată, trupă, bandă, sau ceată de preoţi. Dacă luaţi ultimul sens şi o priviţi pe ea dansând între două cete de preoţi, veţi vedea cum înţeleg eu acest verset. Iată o Mireasă liberă, dansând în mijlocul preoţilor. Aşa văd eu biserica: plină de Duhul Sfânt, dansând liber între preoţi. Noi suntem împăraţi şi preoţi pentru Dumnezeul nostru. Mireasa stă în picioare cu îndrăzneală, ca o armată cu steaguri, dar liberă să danseze fără ruşine (ca David) între preoţi. Ea ar trebui să fie pregătită, totuşi, pentru aceeaşi critică pe care a primit-o David şi să fie gata să dea acelaşi răspuns. David nu a primit critica în duhul lui, ci a dansat şi mai cu foc!

CAPITOLUL 10

FATA DE DOMN

„Ce frumoase îţi sunt picioarele în încălţămintea ta, fată de domn!“
(Cântarea cântărilor 7:1)

NOI DESCRIERI ALE UNEI NOI DOAMNE

Este Mireasa înălţată la poziţia de „fată de domn“ ca o declaraţie de dragoste irelevantă, sau este aceeaşi Sulamită care a fost denumită la început „o păstoriţă“? E adevărat că ea a străbătut un drum lung din zilele când umbla printre capre pe dealurile Iudeii. Solomon a ales acest moment ca să arate completa ei schimbare. Ea a devenit Mireasa de aceeaşi statură cu El. O „fată de domn“ ar fi fost o alegere potrivită pentru soţia unui împărat. O „fată de domn“ ar fi avut poziţia, abilitatea, originea şi calităţile sociale potrivite celor de la curtea Lui. Nu, Solomon nu-L prezintă pe Împăratul împăraţilor spunând aceste nobile cuvinte ca să intre în graţiile unei iubite. El spune adevărul, şi acest adevăr este sigur: De acum înainte pe parcursul Cântării, ea va fi egală cu El. Din acest capitol înainte, începând cu versetul 12, „Eu“ sau „Mine“ devine „noi“.

Un pasaj din Psalmi ne atrage atenţia asupra acestei părţi din Cântare. Psalmul 45 începe cu o descriere a unui Împărat puternic care, categoric, este Domnul Isus: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veşnic; toiagul de domnie al împărăţiei Tale este un toiag de dreptate“. După aceste remarci identificatoare, urmează descrierea unei femei:

„Printre preaiubitele tale sunt fete de împăraţi; împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir. Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; uită pe poporul tău şi casa tatălui tău! Şi atunci împăratul îţi va pofti frumuseţea. Şi fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale. Şi fiica Tirului, şi cele mai bogate din popor vor umbla cu daruri ca să capete bunăvoinţa ta. Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărăteşti; ea poartă o haină ţesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef şi urmată de fete, însoţitoarele ei, care sunt aduse la tine. Ele sunt aduse în mijlocul bucuriei şi veseliei, şi intră în casa împăratului. Copiii tăi vor lua locul părinţilor tăi; îi vei pune domni în toată ţara. Din neam în neam îţi voi pomeni numele: de aceea în veci de veci te vor lăuda popoarele“.

(Psalmul 45:9-17)

Cu acest pasaj în faţa ochilor, lumina se revarsă asupra acestor versete de început ale capitolului 7 din Cântare. Împăratul o descrie pe cea care nu trebuia să se mai uite la originea, poziţia şi moştenirea ei pământească, ci la noua ei fiinţă. Ea este descrisă ca una plină de strălucire „înăuntru“. Din Psalmul 45, întrezărim puţin hainele şi gloria ei.

„CE FRUMOASE ÎŢI SUNT PICIOARELE ÎN ÎNCĂLŢĂMINTEA TA, FATĂ DE DOMN!“

(Cântarea cântărilor 7:1)

Cântarea urmează acelaşi model ca pasajul din Psalmi, identificând mai întâi Mireasa ca fiind o „fată de domn“. Apoi o privim pe ea în aceeaşi lumină ca în pasajul din Psalmi. Tot ce auzim de pe buzele Domnului Isus trebuie să se bazeze acum pe faptul că El descrie o „nouă femeie“. Ea este tot Sulamita, dar Sulamita transformată într-o nouă creaţie. Ea este acum o „fată de domn“, pentru că este născută din Dumnezeu şi a ajuns la maturitate. Nu există metamorfoză mai mare decât schimbarea caracterului şi a vieţii care se produce prin această naştere. Mireasa a crescut în înţelepciune care a culminat cu aprecierea Lui că „a sosit ceasul“. El o descrie în termeni noi, în termeni glorioşi, care eclipsează primele Lui cuvinte. Atributele ei sunt minunate în capitolul 7.

„Ce frumoase îţi sunt picioarele în încălţămintea ta“, spune Împăratul la începutul expunerii Lui. Noi ştim deja că El Îşi rânduieşte comentariile începând de la picioarele Miresei Lui la capul ei. Şi are un motiv pentru asta. Nu numai că El construieşte descrierea crescendo, dar scopul Lui este mult mai profund; este spiritual. De la acest prim comentariu, El ne comută atenţia de la fizic la spiritual. Ea poartă încălţăminte. Observaţi cuvintele Domnului Isus adresate ucenicilor Săi când i-a trimis prima dată. Ei nu trebuia să ia cu ei traistă, haine sau încălţăminte. Cele mai multe referinţe biblice cu privire la încălţăminte vorbesc mai degrabă despre scoaterea lor decât despre purtarea lor. Odată, lui Ezechiel i s-a spus să se încalţe; era la moartea soţiei lui (simbol al morţii firii pământeşti). Faptul că i s-a spus să poarte încălţăminte, trebuie să fi avut o semnificaţie. Trebuie să fi fost un gest neobişnuit pentru acel timp de necaz. Încălţămintea lui Ezechiel a atras atenţia asupra unui înţeles mai profund pe care Dumnezeu dorea să-l comunice.

Ioan Botezătorul I-a spus Domnului Isus: „Eu nu sunt vrednic să mă plec să-I dezleg curelele încălţămintelor“ (Marcu 1:7). Romani 10:15 spune: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia“. Toate aceste referinţe se estompează când sunt comparate cu cuvântul puternic rostit de Dumnezeu către Israel în Ezechiel 16. El i-a spus lui Israel că era ca o copilă despuiată, tăvălită în propriul ei sânge când a găsit-o. El îi spune cum a iubit-o, a îngrijit-o, a hrănit-o şi a vegheat asupra ei până s-a făcut mare. El a tratat-o ca pe o femeie cu rang şi poziţie. A îmbrăcat-o în aur şi în haine cusute cu fir. A <u>încălţat-o</u> cu piele de viţel de mare şi a încins-o cu in subţire. A împodobit-o cu „scule scumpe“ şi brăţări. (Notaţi că El menţionează încălţămintea din piele de viţel de mare.) Totuşi, ea L-a dezamăgit. L-a părăsit şi a curvit după ce a fost proclamată cea mai frumoasă dintre naţiuni. S-a încrezut în frumuseţea ei. Lucrul acesta nu se va întâmpla cu Mireasa Domnului Isus.

Sunt prea multe paralele în aceste două pasaje ca să le ignorăm. Mireasa Domnului Isus este împodobită cu încălţăminte, dar ea este credincioasă. Ea nu se încrede în frumuseţea ei. Ea este lucrarea desăvârşită, nu lucrarea de început, pentru că ea poartă încălţăminte. (Ucenicii au reprezentat lucrarea de început când au fost trimişi fără încălţăminte.) Picioarele ei sunt „încălţate cu râvna Evangheliei păcii“. Ce important este să înţelegem că Solomon (Domnul Isus) spune adevăruri spirituale. Frumuseţea soţiei Lui este renumită. Dragostea ei pentru El este de asemenea renumită.

„MARGINILE ROTUNDE ALE COAPSEI TALE SUNT CA NIŞTE LĂNŢIŞOARE DE PUS LA GÂT“

(Cântarea cântărilor 7:1)

Cei care caută sensul erotic din aceste versete trebuie să privească şi la aluziile erotice care pot fi aplicate pasajului din Ezechiel. Este greşit să interpretăm Cântarea altfel decât Ezechiel. Versetele următoare despre pântecele şi sânii ei se pot preta foarte bine la o interpretare erotică, dar nu întregul tablou. De ce este necesar să atragem atenţia asupra coapselor ei? (Ceasurile cu pietre preţioase merg bine, la fel se întâmplă cu coapsele care sunt ca nişte bijuterii.) Aici, cuvântul ebraic *chali* poate însemna bijuterii sau ornamente. Aduceţi-vă aminte de o coapsă celebră în istorie pe care un înger a scos-o din încheietură? Şchiopătatul lui Iacob (al lui Israel) era de la o coapsă scoasă din încheietură care a rămas un semn permanent al luptei lui cu Dumnezeu. Coapsele Miresei nu sunt scoase din încheietură, ci sunt lucrate cu pietre scumpe. Umblarea ei este perfectă.

În Numeri 5, preotul a făcut un ritual neobişnuit al geloziei în care erau implicate coapsele unei femei. O femeie, anchetată cu privire la credincioşia ei în căsnicie, era obligată să bea o poţiune care arăta nevinovăţia sau vinovăţia ei. Dacă era vinovată, era blestemată. Blestemul era că pântecele ei se va umfla, iar coapsele ei se vor usca. Mireasa aceasta nu are nici o coapsă uscată! Încheieturile coapselor ei sunt ca nişte pietre scumpe, bine aşezate. Cât de semnificativ este acest pasaj despre coapse? Foarte! Pe coapsa Domnului Isus este scris: „Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor“. Pe coapsa ei este scris: pietre scumpe amintind lumii de credincioşia ei. O asemenea descriere arată şi „frumuseţe“. El spune de fapt: „Priviţi această doamnă superbă, frumoasă în totul şi înfrumuseţată prin dragostea Mea“.

„PÂNTECELE TĂU ESTE UN PAHAR ROTUND“

(Cântarea cântărilor 7:2)

Pântecele ei, care are legătură cel mai mult cu viaţa, este următorul subiect de laudă. Buricul netăiat era un semn al respingerii şi al pedepsirii în antichitate. Nu aşa stau lucrurile cu Mireasa, pentru că ea nu este condamnată. Ea a luat aminte la Proverbe 3:8. Ea L-a recunoscut pe Domnul în toate căile ei şi acum poartă răsplata. Promisiunea: „Aceasta va aduce sănătate trupului tău şi răcorire oaselor tale“ este exemplificată în ea. Ea este plină de viaţă şi de înţelepciune spirituală.

„AMÂNDOI SÂNII TĂI SUNT CA DOI PUI DE CERB“

(Cântarea cântărilor 7:3)

Sânii Miresei, sursa de hrană şi viaţă (pentru viitorii copii), sunt descrişi frumos. Vorbind despre sânii ei, Solomon face aluzie la o altă scriptură care vorbeşte despre sâni. Priviţi la Geneza 49. Când Iacob îi adună pe fiii săi la el, el profeţeşte despre zilele din urmă. Fiecărui copil i-a dat un cuvânt specific. Când a ajuns la Iosif, i-a dat o binecuvântare specială. În versetul 25 vedem această binecuvântare:

„Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta;
Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta
Cu binecuvântările cerurilor de sus,
Cu binecuvântările apelor de jos,
Cu binecuvântările sânilor şi ale pântecelui mamei“.

Nu este Domnul Isus mai binecuvântat decât Iosif? Nu este aceasta o perfecţionare prin persoana la care se referă cuvintele din Proverbe 5:18?

„Izvorul tău să fie binecuvântat, şi bucură-te de nevasta tinereţii tale. Cerboaică iubită, căprioară plăcută: fii îmbătat tot timpul de drăgălăşiile ei, fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei!“

Orice aspect cu privire la sâni care se găseşte în pasajul din Proverbe se găseşte şi în pasajul din Cântare. Sânii ei sunt ca gemenii unei căprioare, şi reprezintă punctul central care o deosebeşte pe ea de toate celelalte. Numai ea avea să fie obiectul afecţiunii Lui. El avea să fie „îndrăgostit de dragostea ei“. El este într-adevăr!

„GÂTUL TĂU ESTE CA UN TURN DE FILDEŞ“

(Cântarea cântărilor 7:4)

În Psalmul 45:8, se vorbeşte de palate de fildeş, dar acest cuvânt tradus cu turn este de fapt templu. Templele, sau turnurile, erau construite în antichitate ca să arate stabilitate şi putere. Un turn semnifica o ţară care avea suficientă pace pentru a permite locuitorilor ei să facă îmbunătăţiri şi întărituri pentru frumuseţea peisajului. Mireasa se odihneşte acum în Mirele ei, şi turnul gâtului ei este dovada că ea va fi cu El pentru totdeauna. El a investit în ea, pentru că este pace între graniţele ei. Ea este veşnică.

„OCHII TĂI SUNT CA IAZURILE HESBONULUI“

(Cântarea cântărilor 7:4)

În acest pasaj ochii Miresei nu sunt descrişi ca ochii de porumbel din primele expresii. Ochii ei sunt ca „iazurile Hesbonului, de lângă poarta Bat-Rabim“. În mod unic, aceste cuvinte nu se întâlnesc în alte pasaje din Biblie, ci doar în Cântare. *Hesbon* înseamnă „întăritură“. *Bat-rabim* înseamnă „fiica multora“. „Iazurile“ se referă la două bazine care erau bine amplasate la intrarea de la poarta cetăţii. După cum implică şi numele, ele aveau peşti vii. Înfrumuseţând peisajul de la poarta cetăţii, aceste bazine inspirau frumuseţe şi odihnă. Ochii ei erau izvoare de frumuseţe şi odihnă. Literatura este plină de bărbaţi care au fost atraşi de ochii unei femei. Simţurile umane au fost adesea comparate cu nişte „porţi“ (adică: poarta ochilor, poarta urechilor, etc.). Această fiică, formată din mulţi, are ochi aşezaţi frumos în care abundă viaţa. Ochii ei sunt fortăreţe ale credinţei, care păzesc fiinţa ei interioară de pătrunderea nedorită a vreunui păcat. Da, ea are şi ochi de porumbel.

„NASUL TĂU ESTE CA TURNUL LIBANULUI“

(Cântarea cântărilor 7:4)

Nasul Miresei „ca turnul Libanului“ face referire la frumuseţea „acelui loc“. Din nou, nasul marelui preot nu trebuia să fie spart. Al ei nu este. Cum Solomon a construit multe clădiri în Liban, fără îndoială că a construit şi turnuri acolo. Datorită adăugării „care priveşte spre Damasc“, cred că şi El şi Sulamita ştiau despre ce turn era vorba. Cred că în mintea lui Solomon nu exista nici un turn mai frumos decât acesta. El laudă perfecţiunea şi unicitatea ei.

„CAPUL TĂU ESTE CUM E CARMELUL“

(Cântarea cântărilor)

Capul ei este ca muntele Carmelului (un loc unde falşii dumnezei au fost doborâţi şi focul lui Dumnezeu a învins). Nu este lucrul acesta adevărat despre Mireasă? Nu a contestat ea orice gând şi orice concept care se împotriveşte Cuvântului? Nu a făcut ea orice gând rob ascultării de Domnul Isus?

„PĂRUL CAPULUI TĂU ESTE CA PURPURA ÎMPĂRĂTEASCĂ (SAU ROŞU-ÎNCHIS)“

(Cântarea cântărilor 7:5)

Părul Miresei reflectă roşul-închis al Calvarului. Acoperirea ei este sângele Domnului Isus. Mireasa este în mod constant „acoperită“ prin invocarea sângelui. Ce frumoasă este ea în ochii Lui cu această acoperire. Ce hotărât este El să-i dea tot ce doreşte. El este „înlănţuit de pletele“ ei (adică de buclele ei care curg). El este înlănţuit de ceea ce curge din prezenţa ei. El este prins, pentru că ea este frumoasă şi plăcută. Ea I-a cucerit inima.

Ascultaţi sfinţilor; suntem în atenţia Domnului nostru Isus. El doreşte să ne ţină lângă El, să spună cuvinte de dragoste în mijlocul nostru şi să fie binecuvântat de toţi cei pe care îi vede. Fie ca întregul trup format din credincioşi să poată vedea răsplătirea sfinţeniei. Fie ca noi să ne putem vedea pe noi înşine aşa cum ne vede El. El ne vede aşa cum trebuie să devenim. Ascultaţi, El ne vorbeşte aşa cum Solomon îi vorbea Sulamitei. El ne explică în detaliu lucrurile cu privire la frumuseţea pe care El o doreşte în noi. El pune înaintea noastră un exemplu de prim rang. A deveni ceea ce El vede în noi trebuie să fie ţelul nostru constant. Aceasta ar fi trebuit să fie ţinta noastră întotdeauna, dar, vai, noi am pierdut-o din vedere! Avem nevoie de un Ezechiel care să arate „Biserica bisericii“. Noi nu trebuie să fim o repetiţie a istoriei. Nu avem de ales. Să nu-L dezamăgim. Să nu savurăm lucrurile Lui bune şi apoi să umblăm pe căile noastre. Portretul este deja pictat în Cântare. Aşa trebuie să arătăm, altfel nu vom sta alături de El!

„CE FRUMOASĂ ŞI CE PLĂCUTĂ EŞTI, TU“

(Cântarea cântărilor 7:6)

Trei cuvinte sunt calificatoare în următorul prinos de laudă al Mirelui. Primul este „frumoasă“, care este cuvântul ebraic *iafa*. Folosit în Cântare şi în Ezechiel, viziunea lui este sublimă. În Ezechiel, profetul descrie frumuseţea unui copac, care era atât de frumos că toţi ceilalţi copaci din grădina lui Dumnezeu îl invidiau. Mireasa este atât de frumoasă că toţi cei care o privesc sunt invidioşi. Cred că atunci când religioşii acestei lumi vor privi adevărata Mireasă şi vor vedea că ei nu sunt ca ea, vor fi geloşi şi invidioşi.

Al doilea calificativ este „plăcută“. În engleză, acest cuvânt are puţină putere. „Plăcută“ are o conotaţie neutră, fiind deseori folosit pentru a descrie ceva mai puţin dinamic. Nu aşa stau lucrurile în Cântare! Numai de cinci ori în Cuvânt este întâlnit acest termen – de patru ori cu sens pozitiv şi o dată cu sens negativ. Nici una din aceste apariţii nu este lipsită de putere şi de foc. Cel mai semnificativ pasaj pentru studiu este 2 Samuel 1:26, când David deplânge moartea lui Ionatan:

„Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai <u>plăcerea</u> mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască“.

În acest pasaj cuvântul „plăcută“ are foc. Unit cu „frumoasă“, sensul lui ajunge în Cântare şi la Sulamita. Ea <u>este</u> o femeie, şi dragostea ei a ajuns în El mult mai puternică decât dragostea lui David pentru Ionatan. Plăcută (*naam*) este acum o expresie a valorii. Între David şi Ionatan, el semnifica toate căile tacite explorate de un „frate prin legământ“. El poartă amintirea unei prietenii în care nici un secret nu era atât de adânc încât să nu fie dezvăluit.

Naam este plin de pasiune când îl privim în lumina jurămintelor şi făgăduinţelor speciale ale „legământului“. „Sângele legământului“ dintre David şi Ionatan a fost un pact cu bătaie lungă. Cei familiarizaţi cu legămintele din zilele Vechiului Testament ştiu că promisiunile care legau oamenii erau valabile şi în generaţiile următoare. (Cei

nefamiliarizaţi cu legămintele de sânge dintre oameni în Vechiul Testament ar trebui să facă un studiu atent al pactelor principale acoperite de ele.) Mireasa este deţinătoarea unei relaţii prin „legământ“.

Al treilea calificativ din acest verset este cuvântul „desfătări“. Lexicografia ebraică înregistrează forma *taanug* numai de trei ori în Scriptură. Toate trei apar în scrierile lui Solomon. Se poate traduce cu „delicat sau somptuos“. Delicat poartă cu el termeni ca ales, elegant, încântător, fin, fermecător şi select. „Fragilitatea“ face şi ea parte integrantă din acest pasaj, dar numai în legătură cu arătarea „sensibilităţii şi priceperii în tratarea altora sau a abilităţii de a detecta efectele marii subtilităţi sau precizii“. Ceva fragil prin natura sa poate încorpora şi sentimente sau emoţii. „Somptuositatea“ este o definiţie a desfătării. Înseamnă că ceva este „mai mult decât excesiv“. Poate fi interpretat ca „magnific, maiestuos, sau impunător“. Aceşti termeni sunt aleşi cu grijă pentru a arăta o femeie care a ajuns la locul ei ca statut şi poziţie. Ea conduce cu sensibilitate faţă de alţii şi într-o manieră nobilă. Când te gândeşti cu cine este ea unită, eşti convins că El îi asigură abundenţa.

Intenţia lui Solomon prin aceste pasaje descriptive este să ne prezinte Mireasa care ne va purta prin tot textul până la sfârşit şi în eternitate. Începând cu identitatea ei nou-definită, el ne comută înţelegerea pe acordul fin ca s-o înţelegem pe ea. Aceasta este femeia care va fi îmbrăţişată pentru totdeauna de Împăratul gloriei. Este important s-o vedem aşa cum o vede El. Ea este ceea ce trebuie noi să devenim. Este ca şi cum ne-am uita la persoana desăvârşită în timp ce suntem încă în procesul creaţiei. Ea este modelul nostru, este esenţa noastră, din care noi vom fi o parte. Noi vom reflecta fiecare atribut al ei pe măsură ce vom deveni Mireasa Lui.

Aceasta este Mireasa care în curând Îl va însoţi pe Domnul Isus într-o nouă dimensiune a gloriei. Ei îşi vor întoarce privirea de la ei înşişi şi vor începe să slujească altora, şi preocupările lor se vor extinde. Ea va gândi cum gândeşte El, va privi situaţiile aşa cum le priveşte El, şi va discerne cu discernământul Lui. Harul este marca existenţei ei. Ea a descoperit zădărnicia cărnii şi a lăcomiei. Harul total şi nimic altceva constituie structura fiinţei ei.

În timpul călătoriei ei în Cântare, Mireasa a învăţat să mărturisească şi să spună că fără El ea nu este nimic. Ea a recunoscut că are nevoie de vindecarea Lui, pentru că s-a săturat de poticnire. În următoarele versete cititorul va înţelege schimbarea ei. Ea începe să acţioneze pe baza harului Său. Ea merge în afară având încredinţarea că lucrarea Lui împlinită este într-adevăr desăvârşită în ea. Acum El Se poate uni într-un mod minunat cu ea.

O DOAMNĂ DELICATĂ / UN BĂRBAT DELICAT

Pentru a aprecia anumite calităţi la o altă persoană, posedarea acelor calităţi trebuie să fie foarte importantă pentru persoana care comentează. Oricât de reflexiv ar părea lucrul acesta, este adevărat. Fiţi atenţi la multiplele faţete ale delicateţii exprimate, şi vedeţi cum se raportează ele la amândoi. De exemplu, calităţile discernământului spiritual găsite în Mireasă se găsesc şi în Mire. Dacă El admiră calităţile care sunt în ea, aceste elemente sunt cele în care Îşi găseşte El plăcerea. Ea a devenit tot ceea ce expresiile Lui profetice au arătat pe parcursul Cântării.

„STATURA TA ESTE CA FINICUL“

(Cântarea cântărilor 7:7)

Palmierul este un pom deosebit în Biblie. În Psalmul 92:12, este asociat cu dreptatea.

„Cel fără prihană înverzeşte ca finicul şi creşte ca cedrul din Liban“.

Palmierii înverzesc în deşert şi pe coaste. Chiar dacă vânturile uraganelor bat împotriva lor, ei rămân în picioare. Chiar dacă apa se împuţinează, ei supravieţuiesc. Nisipul în locul solului poate să nu ofere suficientă hrană pentru alţi pomi, dar palmierul găseşte hrană. Fructele lui sunt renumite pentru vitaminele şi gustul lor. Înfăţişarea lui este binevenită ca o oază de înviorare din căldura epuizantă. Sădeşte-i pe cei drepţi oriunde; ei vor creşte, vor prospera, vor purta rod şi vor fi un liman de binecuvântare pentru cei care îi caută.

Mai târziu acelaşi Psalm vorbeşte despre Domnul care este drept şi apoi spune: „El, Stânca mea, în care nu este nelegiuire“ (Psalmul 92:15). Ceea ce găseşte El în Mireasă este caracterul omului drept. Acesta este şi caracterul Lui. În Apocalipsa 7:9, o mulţime din orice naţiune, din orice seminţie şi de orice limbă se adună înaintea tronului cu ramuri de finic în mâinile lor. Această mulţime declară că Dumnezeu le-a dat mântuirea şi că Mielul le-a dat izbăvire. Mielul i-a izbăvit de lege şi de carne. Această izbăvire este cheia Cântării. Nici o altă carte a Vechiului Testament nu aminteşte de o asemenea eliberare de sub lege cum aminteşte Cântarea. Înţelegerea Cântării se bazează pe acest fapt. De ce poartă aceste mulţimi ramuri de finic în mâini? Sunt aceste ramuri un simbol a ceea ce s-a întâmplat la Ierusalim? Nu, ele simbolizează că cel care le ţine este drept ca finicul.

Compararea Miresei cu un palmier în statură înseamnă că ea este dreaptă şi înaltă. Statura ei spirituală este dreaptă şi ea, prin dreptate, este cu capul şi cu umerii mai presus de lume. Din punct de vedere spiritual, ea este destinaţia tuturor celor istoviţi din deşert. Ea este oaza dragostei.

Palmierii sunt asociaţi cu închinarea în templu. Palmierii care apar în templu sunt folosiţi drept capiteluri pentru coloane şi amestecaţi cu heruvimi. Adevărata închinare are loc în templul inimii Miresei. Ea este exemplul lucrării pe care Domnul Isus a făcut-o cu femeia samariteancă. Adevărata închinare este în ea. Atât de plină de neprihănire este această Mireasă a Domnului Isus, încât El ajunge s-o strângă în braţe.

„Mă voi sui în finic, şi-i voi apuca crăcile!“ (Cântarea cântărilor 7:8)

„SÂNII TĂI VOR FI CA STRUGURII DIN VIE“

(Cântarea cântărilor 7:8)

Sânii Miresei sunt din nou descrişi, dar nu ca doi gemeni de căprioară. Ei sunt ca ciorchinii *de struguri*. Ascultaţi cum vorbeşte Domnul în Isaia 65:8:

„Aşa vorbeşte Domnul: «După cum când se găseşte zeamă într-un strugure, se zice: «Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el!» tot aşa, şi Eu voi face la fel, din dragoste pentru robii Mei, ca să nu nimicesc totul»“.

Să nu pui vinul nou în burdufuri vechi a fost analogia pe care Domnul Isus a folosit-o ca motivaţie pentru stabilirea Noului Legământ. Mireasa are sursa vinului nou în ea. Sânii ei sunt ciorchinii despre care Domnul zice că reprezintă sursa. Acest vin nou nu este depozitat în vase vechi, ci în trupul Miresei. Uitaţi-vă la orice pasaj din Noul Testament, şi dacă se referă la vin, puteţi găsi sursa lui în Mireasă. Ilustraţia cu via şi ramurile pe care Domnul Isus a folosit-o pentru a dezvălui relaţia strânsă dintre Domnul Isus şi purtarea roadelor este un exemplu potrivit. Izvorul ei de viaţă este în El şi în a fi aproape de El. Sursa Lui de vin nou este în ea. Aceste ilustraţii sunt enigmatice pentru ceea ce se spune în Cântare. Vinul nou al ospăţului de nuntă, vinul Noului Legământ în sângele Său, şi adevărata comuniune a cinei Domnului sunt toate prezente în această analogie.

Există două pasaje măreţe despre ciorchinii din vie. Primul este în Cântarea 7:8 şi este urmat de Domnul Isus care o trage pe Mireasa Lui spre El şi ia rodul dreptăţii ei în mâna Sa. Al doilea este Apocalipsa 14:19, când îngerul Domnului culege „via

pământului“ şi aruncă strugurii „în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu“. Primul este presat de pieptul Lui. Al doilea este presat în teascul mâniei lui Dumnezeu.

„… VOI APUCA …“
(Cântarea cântărilor 7:8)

Vorbind cu El Însuşi, ca şi cum ar spune că a sosit timpul, Împăratul declară: „Mă voi sui … voi apuca“. Urcând la Mireasa Lui, El o strânge pe Mireasă în braţe. Strângând neprihănirea la pieptul Său şi presând viaţa ei plină de rod lângă El, El face o mişcare foarte intensă. Emoţiile cresc foarte mult. Curând vom auzi răspunsul ei în versetul 10, un răspuns extaziat plin de satisfacţie. Acum, însă, apropierea ei face ca respiraţia ei să fie comparată cu mirosul plăcut al merelor şi gura ei cu vinul dulce. Hai să adunăm ce am aflat. Palmierul, în literatura religioasă, simbolizează întotdeauna viaţa victorioasă. Ciorchinele de struguri este simbolul lui Israel, pentru că şi astăzi simbolul oficial al naţiunii iudaice este marele ciorchine purtat pe o prăjină pe umerii a doi bărbaţi. Marele ciorchine era simbolul belşugului din ţara promisă. Mireasa nu este doar victorioasă în viaţa ei, ci este şi foarte roditoare.

„MIROSUL SUFLĂRII TALE CA AL MERELOR“
(Cântarea cântărilor 7:8)

Suflarea ca „merele“ poate deriva din vorbirea cu cuvinte potrivite. Acest cuvânt *tappuach* este folosit doar de şase ori în Scriptură: patru din acestea sunt în Cântare. Ioel are un pasaj despre uscarea palmierului, a rodiei şi a mărului, ca semn al pierderii bucuriei din casa lui Dumnezeu. Proverbele spun că „un cuvânt spus la vremea potrivită este ca nişte mere de aur într-un coşuleţ de argint“ (Prov. 25:11) (frumos de privit şi preţios de avut). De ce a ales Solomon să arate că suflarea Miresei are miros de mere? Da, ştiu că în antichitate se foloseau tot felul de mirodenii şi arome pentru împrospătarea respiraţiei şi pentru aromatizarea limbii. Absenţa tehnologiei moderne nu i-a împiedicat să folosească ce era la îndemână, dar să fie acesta singurul mesaj? Ceea ce emană din cel credincios şi iese ca să înmiresmeze cel mai apropiat suflet este rezultatul vorbirii şi respirării efective a Cuvântului lui Dumnezeu. A spune cuvinte potrivite unei lumi muribunde, aceasta caracterizează pe cel credincios. Gurile credincioşilor spun cuvântul născut din vinul nou.

„GURA TA TOARNĂ UN VIN ALES“
(Cântarea cântărilor 7:9)

Faptul că, în ziua Cincizecimii, ucenicii au fost acuzaţi că erau beţi de vin nou era dovada că ei erau plini până la refuz de Duhul. Gura Miresei este judecată similar. „Vinul ales“ păstrat până la sfârşit este taina primei minuni a Domnului Isus. Nu buzele ei, ci cerul gurii ei este considerat că are o mare sete de vin nou. Ea n-a sorbit; ea a băut mult şi bine! Ea este plină până la refuz de vinul nou care iese din stilul de viaţă al „camerei de sus“. Domnul Isus o trage spre El şi vede că cuvintele ei sunt cuvinte ale credinţei, şi ea este plină de Duhul! Este de mirare că ea are roade din belşug în viaţa ei şi rămâne biruitoare?

DE LA STEAGUL FLUTURAT PESTE MINE LA DORINŢA DE MINE

Versetul 10 o aude pe Mireasă spunând: „Eu sunt a iubitului meu, şi el doreşte de mine“. Faptul că întâi a declarat în casa de ospăţ: „Dragostea era steagul fluturat peste mine“ (2:4), şi apoi a trecut la: „Preaiubitul meu este al meu, şi eu sunt a lui“ (2:16),

arată că Mireasa a făcut un pas uriaş. Această declaraţie vine de pe buzele uneia care a fost sărutată de iubitul ei. Ea re-afirmă că este în întregime a Lui. Ea adaugă la încrederea nou dobândită născută din şuvoiul dragostei Lui aceste cuvinte: „El doreşte de mine“. A şti că Domnul Isus este „înlănţuit de pletele tale“ (7:5) şi te doreşte, e fără seamăn în Cuvânt.

Cuvântul folosit în acest verset apare de trei ori în Scripturi: de două ori în Geneza şi o dată în Cântare. În cele două pasaje din Geneza, „a dori“ este folosit cu sensul de „a stăpâni peste“ un altul. În pasajul din Cântare, nu este nici o aluzie la „a fi stăpânit“. În Geneza, Domnul i-a spus Evei că „dorinţele“ ei se vor ţine după Adam, şi el va stăpâni peste ea. (Aceasta este partea cea mai frecvent omisă a întrebării: „Care a fost blestemul Evei?“) În alt loc, Dumnezeu vorbea unui Cain tulburat şi i-a dat o alternativă pe care Cain n-a primit-o. Dacă el ar fi ascultat de Dumnezeu, (ar fi urmat ordinea) atunci dorinţa lui Abel s-ar fi ţinut după Cain, şi Cain ar fi stăpânit peste el.

Cuvântul „dorinţă“ poate avea sensul de „dor“. În Cântarea 7:10, cred că aceasta este adevărata traducere. Mireasa a vrut să spună: „Eu Îi aparţin Lui, şi Lui Îi e dor de mine“. Ce prinos să ştii că iubitului tău îi e dor să fie în prezenţa ta, să te aibă aproape, să nu mai fie despărţit de tine. Nu este acesta dorul Domnului Isus de Mireasa Lui? Nu seamănă deloc cu fata „bolnavă de dragoste“ care spunea că steagul dragostei este fluturat peste ea. Nu seamănă nici cu femeia mai învăţată care admite că ei amândoi au drept unul asupra celuilalt. Ce avem aici este o afirmaţie temeinică cu privire la unitatea celor doi, bazată nu pe „aprecierea răscumpărării“ de către Mireasă, ci pe „realizarea răscumpărării“ de către Împărat. Aşa cum întreg pământul suspină după ziua împlinirii, El doreşte ca Tatăl să spună: „Aceasta este ziua“. El este atât de nerăbdător să aibă Mireasa (pe noi) în sânul Său, pe cât este de nerăbdătoare Mireasa să fie acolo.

Observaţi ce se spune. Cea mai mare parte a „bisericii“ n-are nici cea mai mică idee de acest subiect. Fecioarele pregătite cu candelele îngrijite şi cu vasele pline de untdelemn vor înţelege. Este o mângâiere pentru orice soţie când ştie că soţul ei o doreşte atât de mult încât nimeni nu se va putea interpune vreodată între ei. Pavel a spus aceasta în pasajul din epistola lui către romani: „[nimic nu va fi] în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos“ (Rom. 8:39). Noi, care apreciem răscumpărarea şi abia aşteptăm „să-I mulţumim“, suntem tot atât de eclipsaţi ca şi fiul risipitor şi tatăl lui care-l aştepta. Îmbrăţişările depăşesc cuvintele. Vieţile noastre, pline de Duhul, care umblă în credinţă şi biruinţă, vorbesc deja mai mult decât cuvintele de mulţumire. A face voia Lui este mai mult decât jertfa de laudă, dar noi vom da şi laudă.

„VINO … HAIDEM SĂ IEŞIM PE CÂMP“

(Cântarea cântărilor 7:11)

„Haidem“, ce frumos sună acest cuvânt în urechea noii Mirese! Vine pe aripile altei invitaţii care a ieşit de pe buzele Mirelui. Această invitaţie este puţin diferită ca intenţie faţă de prima invitaţie făcută în casa de ospăţ; este diferită într-un singur aspect – ea merge. „Haidem să ieşim pe câmp“ putea foarte bine să fie spusă ucenicilor la fel de uşor ca şi Miresei. Ei făceau parte din Mireasă. „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului“ (Matei 28:20) este tot una cu „haidem să ieşim“ pentru că amândouă umblările au asigurată prezenţa Lui.

Să examinăm scopul invitaţiei pe care o face Mirele. Ei vor călători împreună şi vor merge pe câmp şi în sat. Vor vedea dacă viile şi rodiile au rodit. În timpul călătoriei lor, El spune: „Îţi voi da dragostea mea“. La sfârşitul călătoriei, ei vor intra

pe uşă şi vor locui în mijlocul a „tot felul de roade bune, noi şi vechi, pe care, pentru tine, iubitule, le-am păstrat“.

Această călătorie va începe pe câmp (sau în locuri netede). Aceasta îmi aminteşte de Isaia 40:3 şi în continuare:

„Un glas strigă: «Pregătiţi în pustie calea Domnului, neteziţi în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălţată, orice munte şi orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, şi strâmtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, şi în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit“.

Observaţi că versetele care urmează (Isaia 40:6) spun despre făptură că este ca iarba şi toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Cred că acesta este acelaşi „câmp“ despre care se vorbeşte în Cântarea 7:11. Oamenii sunt iarba acestui câmp. Sulamita şi Împăratul merg acolo unde sunt oamenii. Oamenii pier şi au nevoie de ajutorul lor. Iarba (oamenii) se usucă şi e luată de vânt. Există un antidot pentru moarte, şi ei îl au. Antidotul este sângele Lui. Ei merg să ducă vestea bună oamenilor pe care Sângele îi curăţeşte. Ei merg să ducă oamenilor mesajul din Luca 4, despre ungerea Lui specială. Ei merg să ducă oamenilor adevăratele promisiuni ale lui Dumnezeu care se găsesc în Cuvânt. Picioarele lor binecuvântate vor aduce viaţă, dând oamenilor cuvintele. Ei vor avea o slujbă!

„SĂ RĂMÂNEM NOAPTEA ÎN SATE“

(Cântarea cântărilor 7:11)

Împăratul şi Sulamita vor rămâne peste noapte în sate (în micile cătune) în care locuiesc oamenii. Chiar din primele lor acţiuni de strângere laolaltă, ei se lansează într-o misiune pentru mulţimi. Ei merg acolo unde sunt oameni. Misiunea lor este să treacă în revistă „răsadurile Domnului“ şi să cerceteze rodul lor. Când ei văd „dacă a înmugurit via, dacă s-a deschis floarea, şi dacă au înflorit rodiile“ ei caută semne de viaţă. Ei vor să ştie dacă ramurile rodesc. Pe ei îi interesează viaţa. Tot ce s-au angajat să facă pentru a produce viaţă, ei erau gata să facă. Observaţi, vă rog, că în timpul acestui proces, El îi va da Ei dragostele Lui. (în original este la plural)

„ACOLO ÎŢI VOI DA DRAGOSTELE MELE“

(Cântarea cântărilor 7:12, KJV)

Când Solomon foloseşte cuvântul „dragostele“ (*dod*), acesta este un semn. Deoarece limba engleză are un singur cuvânt pentru dragoste, trebuie să folosim calificative pentru a reda felul, scopul şi intensitatea cuvântului. Alte limbi au mai multe cuvinte care se interpretează printr-o singură formă: dragoste. În acest caz, *dod* este folosit în locul altor forme. *Dod* se referă la ritualul dragostei şi este un termen sexual. De fapt, *dod* este folosit cel mai des în Cântare. Mai poate fi găsit doar în trei alte locuri: Proverbe 7:18 (unde este folosit ca o interzicere a adulterului şi a prostituţiei) şi Ezechiel 16 şi 23. Ezechiel capitolul 23 vorbeşte din nou despre adulter, de data aceasta în sens spiritual. Numai în Ezechiel 16:8 vedem o legătură cu Cântarea.

„Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine, şi iată că îţi venise vremea, vremea dragostelor. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ţi-am acoperit goliciunea, ţi-am jurat credinţă, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu; şi ai fost a Mea!“

Ce frumos este pasajul acesta! Legământul este mai mult decât consumarea unei ceremonii. Legământul constituie factorul principal pentru a da şi a primi dragostea Lui. În Cântarea 7:12, este forma de plural: dragostele. Da, dragostea Lui este mai

mult decât mântuirea; ea cuprinde întreaga anvergură a harului Său. Este atât sfinţenie cât şi sfinţire. Este „o bucurie negrăită şi strălucită“ (1 Petru 1:8). Este „darurile Duhului“. Este sănătate şi viaţă şi pace. El DĂ aceasta când noi umblăm cu El. Într-un fel, aceste lucruri ajung la noi în timp ce slujim. Într-un fel, transferul are loc undeva între slujba noastră publică şi momentul în care suntem în braţele Lui noaptea. Acestea sunt daruri speciale date în cutioare mici de lumină în cele mai plăcute momente de dragoste. Într-un fel, El pune în palma noastră un talisman, după un sărut, şi ochii noştri se uită în ochii Lui, plini de dragoste şi de recunoştinţă că am primit darul. Când mâinile noastre se odihnesc după punerea lor peste bolnavi şi nevoiaşi, El ni le ia şi pune un inel pe degetul nostru, pentru a spune simplu: „Te iubesc“. Într-un fel, când ziua face loc întunericului, simţim braţul Lui îmbrăţişându-ne şi deodată un colier cu pietre scumpe ne este pus la gât. Suntem Mireasa Lui!

Cred cu tărie că toate acestea au loc în timp ce slujim oamenilor, pentru că Domnul Isus şi lucrarea Lui sunt una. Împăratul şi Sulamita îşi întăresc legămintele între oameni. Dacă facem loc imaginaţiei, ne-am putea imagina că ei întâlnesc un om orb şi Domnul Isus îi spune ei: „Haide, pune-ţi mâinile peste el şi va fi vindecat“. Reacţia ei ar putea fi: „Dar mâinile mele nu sunt mâinile Tale, Iubitule“. „Adu-ţi aminte că noi suntem una“, vine răspunsul. Ea îşi ridică mâinile şi spune: „Prin puterea Iubitului meu, Isus, capătă-ţi vederea“. Orbul saltă şi strigă de bucurie şi Îl laudă pe Dumnezeu, pentru că poate vedea. Dacă facem loc imaginaţiei, ea ar putea fi un instrument prin care să putem privi acest cuplu în sate, slujind celor posedaţi de demoni şi văzând demonii scoşi afară. Ei lucrează împreună şi această „unitate“ este atât publică, cât şi privată. Îi vedem apoi îndreptându-se spre un loc în întregime al lor, o locuinţă plină de surprize ale dragostei Lui pentru ea. Dacă în capitolul doi aveam casa de ospăţ, cu siguranţă în capitolul şapte avem tezaurul.

„MANDRAGORELE ÎŞI RĂSPÂNDESC MIROSUL,
ŞI LA PORŢILE NOASTRE SUNT TOT FELUL DE ROADE BUNE,
NOI ŞI VECHI, PE CARE, PENTRU TINE, IUBITO, LE-AM PĂSTRAT“
(Cântarea cântărilor 7:13, KJV)

Din nou, dacă facem loc imaginaţiei, ea ne-ar putea conduce într-o casă cu porţi unde mandragorele îşi răspândesc mirosul, şi se găsesc tot felul de roade. Ne-ar putea transporta în veselia locuinţei lor în care Mireasa descoperă lucruri „noi şi vechi“, care au fost „păstrate“ pentru ea, pentru că Mirele a făcut pregătiri în tot acest timp pentru sosirea ei. Ce minunat este să ştim că avuţia Lui este fără egal şi că în fiecare zi vom descoperi ceva nou din ea. Aceste comori sunt personale şi individuale. Există un precedent la o astfel de activitate, pentru că Apocalipsa ni-L arată pe Domnul Isus personalizând darurile pentru „îngerii bisericilor“. Când trece în revistă situaţia lor individuală, El îi încurajează şi le promite comori din tezaurul Său. Multe comori sunt menţionate: a mânca din pomul vieţii, o cunună a vieţii, mana ascunsă, o piatră albă cu un nume nou scris pe ea, stăpânire peste neamuri, luceafărul de dimineaţă, haine albe, nu-i va fi şters numele din cartea vieţii (este posibil să fie şters?), mărturisirea numelui său înaintea Tatălui Său şi înaintea îngerilor, să fie făcut un stâlp în templul Dumnezeului Său, având scris pe el Numele lui Dumnezeu, împreună cu numele cetăţii lui Dumnezeu şi Numele cel nou al Domnului Isus. Acestea sunt răsplătiri; sunt daruri din tezaur, şi este în puterea Lui să le dea. El este un dătător. Dacă El a dat „îngerilor bisericilor“, de ce ne-am mira că-i dă Miresei Lui? Domnul Isus este un îndrăgostit care o admiră, o apreciază şi o împodobeşte pe Mireasa Lui.

Tezaurele nu erau locuri străine lui Solomon. Gândiţi-vă la cel pe care i l-a arătat împărătesei din Seba. Biblia spune că ea a văzut tot ce avea. Ea ştia de marea lui

bogăţie şi înţelepciune, dar n-a crezut până n-a văzut cu ochii ei. În 1 Împăraţi 10:7, citim:

„Dar nu credeam, până n-am venit şi n-am văzut cu ochii mei. Şi iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înţelepciune şi propăşire decât am auzit mergându-ţi faima“.

După această relatare, Biblia spune că împărăteasa a dat multe bogăţii pentru vistieria împăratului. După ce a primit darurile ei, Solomon a făcut un lucru ciudat: el i-a dat tot ce a cerut ea. 1 Împăraţi 10:13 spune:

„Împăratul Solomon a dat împărătesei din Seba tot ce a dorit, tot ce a cerut, şi i-a mai dat şi pe deasupra DARURI VREDNICE DE UN ÎMPĂRAT ca Solomon. Apoi ea s-a întors şi s-a dus în ţara ei cu slujitorii ei“.

Acum vă întreb, ştia Solomon să dea din vistierie sau nu? Ştiind ce ştia el despre a da, nu este rezonabil să credem că a inclus scena tezaurului în Cântare cu un scop bun? Prin Solomon, Duhul a dorit să ne arate că Domnul Isus are daruri mai mari în vistieria Lui. El a vrut să-i arate Miresei că avea un privilegiu mai mare decât o împărătească dintr-o ţară îndepărtată. El a vrut ca cel credincios să înţeleagă uriaşa diferenţă dintre comoara din cer şi strângerea avuţiilor pământeşti. Dacă Solomon, sub binecuvântarea cerului, a putut să strângă o asemenea avere, gândiţi-vă la Domnul Isus! Dacă împărăteasa din Seba a putut să ceară tot ce a dorit şi a primit imediat de la un împărat pământesc, cu cât mai mult va primi Mireasa de la Unul care este îndrăgostit de ea? Singurul motiv pentru care Mireasa Domnului Isus nu ar avea este pentru că nu a cerut. El vrea ca cei credincioşi să ştie că orice ar cere, vor primi. El foloseşte tezaurul şi ca să arate că cea care îl posedă este mai mult decât o împărătească din Seba. O Iubită a Domnului Isus va fi tratată cu mai multă generozitate decât o împărătească muritoare. Aici darurile sunt intime şi personale. Aici ele sunt pline de sens şi de conţinut. Acesta este locul în care Domnul Isus este foarte intim în a da daruri. Nu vor fi doi credincioşi care să primească comori identice. Revelaţia pentru noi este unică şi individuală, şi o găsim în tezaurul Său.

El ne dă mereu daruri din tezaur. Cât timp vede că le primim, că le folosim şi că ne bucurăm de ele, El va continua să le reverse peste noi. Cât de mult se bucură inima Lui când ne vede că examinăm, apoi ne însuşim, apoi purtăm fiecare dar de har pe care El ni-l dă. Darurile prin revelaţie nu sunt doar daruri spirituale; El menţine echilibrul între material şi spiritual. Nu toate darurile pe care El ni le dă sunt spirituale. El vrea să ştim că El dă şi daruri materiale. Darurile Lui, atât materiale cât şi spirituale, trebuie primite în intimitatea dăruirii. Aşa cum rugăciunea ajunge în locul de extremă intimitate cu Domnul Isus, tot aşa revelaţiile Lui se găsesc împachetate exact în aceeaşi acoperitoare. Comorile noi şi vechi nu sunt aceleaşi pentru toţi credincioşii; nici nu sunt universale ca identitate, ci mai degrabă sunt culese cu mâna pentru persoana care le primeşte. Mireasa este unică, şi darurile ei sunt alese în mod special. Solomon a înţeles bine acest principiu şi, cu abilitate, a inclus fiecare element în Cântare când a scris: „Comori de preţ şi untdelemn sunt în locuinţa celui înţelept“ (Proverbe 21:20).

Din această scriptură, doresc să adaug o observaţie despre faptul că Mireasa pregăteşte daruri pentru Domnul ei Isus. Ar fi absurd să ne gândim că un tezaur este plin numai cu comoara strânsă de El. Pasajul din Proverbe declară că atât comorile cât şi untdelemnul sunt în casa celor înţelepţi. Ni se spune în Iacov să cerem înţelepciune, şi ni se va da. Împreună cu înţelepciunea vin binecuvântările ei, atât spirituale cât şi materiale. Când ne strângem comori în ceruri, strângem darurile noastre pentru El, comorile noastre care vor fi date Lui, darurile noastre de dragoste modelate şi împachetate special pentru El. Lăsaţi istoria să înregistreze din comoara bună a inimilor noastre care se transformă în valută cerească. Eu am un tezaur în care jertfele mele oferite Lui sunt înregistrate şi păstrate; pot să scot daruri de dragoste şi să le

folosesc în cer sau pe pământ. Pot să le trimit în toată lumea şi să le dau în Numele Domnului Isus. Pot să împart cu prisosinţă pe acest pământ şi pentru oamenii lui porţii mari de favoare şi har pe care le-am primit şi le-am păstrat. Sunt în puterea mea să le dau; El mi le-a dat. În timpul nopţii, când stau culcat în pat în prezenţa Lui, pot să-I dau din comoara mea şi să văd că El primeşte şi Se bucură.

Care este relaţia ta cu El, dacă nu este ca Mireasă?

CAPITOLUL 11

INIMA PECETLUITĂ

„Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău“.
(Cântarea cântărilor 8:6)

ÎNŢELEGEREA

În Cântare, deseori dialogul în sine ne ajută să înţelegem. De ce traducătorii despart capitolul 7 de capitolul 8 la momentul acesta, nu pot să spun. Dar dacă citiţi fără să ţineţi seamă de numărul capitolului, veţi realiza că răspunsul Miresei este o continuare a dialogului lor de dragoste. Ea cercetează acele lucruri noi şi vechi care au intrat în posesia ei. Ce sunt aceste lucruri noi şi vechi? În infinita Sa înţelepciune, Mirele a ştiut că vor ajunge la tezaur la momentul potrivit. Cât de scurtă sau cât de lungă este distanţa până la tezaur de la camera de ospăţ? Distanţa depinde de fiecare credincios în mod individual de multe ori. Unii par să ajungă într-o clipă, iar alţii ajung acolo numai după ani de luptă. Un lucru este sigur – toţi trebuie să ajungă. În Ioan 17:22 şi 26, găsim versete cheie legate de acest tezaur:

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi noi suntem una. … pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, şi Eu să fiu în ei“.

În aceste versete Domnul Isus Se roagă pentru ai Săi, şi El le dă lor comorile pe care El le-a primit de la Tatăl Său. În versetul 24, Domnul Isus vrea ca toţi credincioşii să fie cu El, şi acest lucru în sine este o mare comoară. V-aduceţi aminte că Domnul Isus a spus ucenicilor Săi să-şi strângă comori în ceruri, unde cei ce strică şi fură nu le pot atinge? Trebuie ca aceste comori să fie păstrate în mod egoist pentru folosul nostru sau să fie date altora din belşug, aşa cum ar face El? Nu sunt aceste comori, din tezaurul ceresc, depozite pentru darurile de dragoste pe care dorim să I le dăruim Lui? Ştiu că sunt! A primi darul Lui este un lucru, dar a-I da Lui unul din darurile noastre este alt lucru. Aici are loc dăruirea intimă. Da, ştiu că darurile noastre nu se pot compara cu ale Lui. Uneori parcă suntem ca nişte copii care desenează inimi cu creionul ca să le dea unuia din părinţi, dar observaţi cât de preţioase sunt aceste desene.

Dacă vă puteţi imagina interacţiunea din acea cameră a tezaurului când Mirele dă şi Mireasa primeşte, puteţi înţelege marea unire care are loc. Ei sunt una. Pentru punctul culminant al unirii era nevoie de tezaur. Există o asemănare între casa de ospăţ şi tezaur.

Prin ce se aseamănă aceste două case? Casa de ospăţ schimbă viaţa Miresei, pentru că ea lucrează ca o arenă pentru expansiunea ei spirituală. Ea vede mai întâi măreţia împărăţiei Mirelui, marea ei valoare spirituală şi resursele ei nemărginite, când este în casa de ospăţ. În tezaur, ea întrezăreşte, cu credinţă matură, scopul averii Lui. Când este în tezaur, ea de asemenea înţelege cât de important este pentru El să

dea daruri. A luat mult timp până să se strângă aceste daruri. Când Domnul Isus a spus că Se duce în cer ca să ne pregătească un loc, El includea şi o mare avuţie în acea pregătire. Domnul Isus este un dătător; El Îşi găseşte plăcerea în a avea grijă de Iubita Lui. Ochii Lui sunt însufleţiţi de tandreţe când îi dă ei aceste daruri pregătite special. De la cea dintâi lumină din Geneza până în ceasul acesta, El a strâns comori pentru ea. Umblarea Lui după comori este nesfârşită. Chiar şi în viitor, El ajunge fără măsură în dorinţa Lui de a-Şi împodobi Mireasa. Haruri de neimaginat aşteaptă ca mâna ei să le primească. Orice i se pare ei că lipseşte, i se dă mai mult decât a cerut. Aşa cum bijuteriile capătă viaţă când sunt purtate pe pielea persoanei care le poartă, tot aşa harul capătă viaţă când îl împodobeşte pe cel credincios.

Multe comori, şi materiale şi spirituale, aşteaptă atingerea celui credincios. Când ne dăm seama de prezenţa lor, când ne dăm seama de realitatea că pot fi ale noastre acum, deseori rămânem impresionaţi şi încremeniţi. Dorinţa noastră creşte datorită faptului că acum ştim că trebuie să ne extindem credinţa pentru a le primi, pentru a ajunge la nişte lucruri despre care n-am auzit înainte, şi a umbla pe tărâmuri care depăşesc înţelegerea noastră trecută. Comorile au fost acolo mult timp, aşteptând să sosim la locul în care să putem să le primim. Astfel, noi ne asemănăm cu Sulamita şi suntem nerăbdători să primim, dar pentru că suntem carne, încă ne mai evaluăm viaţa pe baza abilităţilor şi capacităţilor noastre. Comoara Lui se aseamănă cu harul şi trebuie să fie primită prin credinţă. Darurile Lui nu se măsoară prin capacitatea noastră prezentă, ci prin capacitatea pe care o vom avea când El ne va adăuga harul Său. Acestea sunt daruri de har, şi pentru că sunt, ele trebuie să fie primite aşa cum este primit harul. (Un exemplu: Rugăciunea de mijlocire este un dar de har prin Duhul Sfânt care trebuie să fie primit prin credinţă în acelaşi fel ca şi mântuirea. În momentul în care ne însuşim acest dar de har prin credinţă şi îl primim prin credinţă, atunci în momentul acela, îl avem şi putem începe să lucrăm în puterea lui.) Este voia Lui ca toate comorile, noi şi vechi, să fie ale noastre, dar să fie primite prin credinţă.

„O! DE AI FI FRATELE MEU“

(Cântarea cântărilor 8:1)

Sulamita, după ce a primit comorile ei de la El şi s-a bucurat că i le-a dat, pur şi simplu a izbucnit în capitolul opt versetul unu:

„O! de ai fi fratele meu, care a supt la sânii mamei mele! Când te-aş întâlni în uliţă, te-aş săruta, şi nimeni nu m-ar ţine de rău“. (Cântarea cântărilor 8:1)

Ciudat pasaj, nu-i aşa, şi totuşi nu atât de ciudat dacă îl privim din punctul acceptabilităţii sociale şi culturale. Dorinţa de a-L săruta pe Împăratul în public, chiar şi în afara camerei tezaurului, ar fi mai puţin criticată dacă El ar fi fratele Sulamitei. Înflăcărarea ei este evidentă, dar de ce o preocupă atât de mult eticheta? Această Mireasă este carne, şi ceea ce trăieşte ea este pe pământ. Ea ştie ce înseamnă să fie dispreţuită. Legătura ei cu Domnul Isus îi aduce aceleaşi răspunsuri pe care lumea I le dă Lui. El a fost dispreţuit; ea este dispreţuită. Cu cât Mireasa se îmbracă mai mult în Domnul Isus, cu atât va fi mai intensă reacţia lumii. Această lume, bisericile ei, religiile ei, obiceiurile ei, societatea ei n-o primesc pe adevărata Mireasă cu braţele deschise. Aceste reacţii au puţin de a face cu necazul vremurilor din urmă, dar sunt acţiunile geloziei manifestate de o lume religioasă care nu doreşte să vină mai întâi la casa de ospăţ şi apoi la casa tezaurului. Aşa cum Domnul Isus a fost dispreţuit şi respins de poporul Său (de comunitatea foarte religioasă din zilele Lui), tot aşa Mireasa va simţi respingerea din partea comunităţii ei religioase. Nu un grup de necredincioşi L-au răstignit pe El; ci un grup de autorizaţi.

Ar putea fi şi un alt element implicat în acest pasaj? Da, este împăcarea dintre Domnul Isus ca frate spiritual al Miresei şi în acelaşi timp ca soţ al ei. Dacă este frate,

se aplică un set de reguli; dacă este soţ, alt set. Vedem că aceasta se confirmă în pasajul următor când ea are de gând să-L aducă în casa mamei ei ca să înveţe. De obicei, o fată mergea la mama ei ca să înveţe înainte de căsătorie. (De exemplu, o mamă a învăţat-o aşa pe fiica ei: „Respectă-l şi adoră-l, şi el va fi sclavul tău totdeauna, dar dacă tu eşti îndărătnică faţă de el, tu vei fi slujnica lui totdeauna“.) Chiar şi bărbaţii se duceau la mamele lor ca să înveţe despre căsnicie; un bun exemplu este în Proverbe 31, când o mamă spune ce calităţi să caute la o femeie.

Sulamita în mod cert are o problemă, şi problema este cum să-şi prezinte dragostea ei pentru Mire în faţa unei lumi ostile Lui. Dilema ei o face pe Sulamita să caute răspunsuri fireşti la probleme spirituale. (Avraam a făcut acelaşi lucru când i-a spus Sarei să declare că este sora lui, şi nu soţia lui.) Unde va găsi deci Sulamita răspunsul ei? Răspunsul ei, ca şi al nostru, nu se găseşte în modele comportamentale, ci se găseşte în braţele Lui. Nu, legea dragostei a înlocuit legea regulilor, şi ea trebuie să pună mâna pe acest adevăr. Formulele sociale şi bunele maniere religioase, împreună cu practicile acceptate ale bisericii şi ale lumii, trebuie înlăturate. Ea trebuie să-şi arate dragostea fără a ţine seamă de lumea din jurul ei.

Sărutările Miresei sunt plăcute Mirelui oricând. Îmbrăţişările ei sunt întâmpinate cu bucurie de Mire atât în public cât şi în plăcuta singurătate. Recunoştinţa, exprimată în particular sau în public, nu este niciodată nepotrivită. „Nepotrivit“ trebuie să devină un cuvânt scos din vocabularul ei. Când Duhul Se mută în inima ei, ea trebuie să facă ce-i spune El, indiferent dacă ea crede că este potrivit sau nu.

Din nou, să cercetăm problema fratelui în comparaţie cu soţul. În Geneza, tehnic vorbind, primul Adam (care a fost creat după chipul lui Dumnezeu din „ţărâna pământului“) era un frate pentru Eva. Ea a fost creată de acelaşi Tată din el şi poartă o parte din fiinţa lui în trupul ei. Ea a fost şi mireasa lui. Ar trebui să fie altfel cu al doilea Adam care este „Domnul din ceruri“? Din punct de vedere spiritual, El este fratele Miresei, precum şi soţul ei. Ea este parte integrantă din fiinţa Lui. Ea a ieşit din El. Mireasa Domnului Isus are sângele Lui, caracterul Lui, fiinţa Lui în lăuntrul ei. Harul a transformat-o dintr-o „fiinţă lumească“ într-o „fiinţă cerească“. Ea este „sora-Mireasa“ Lui.

„EA M-AR ÎNVĂŢA SĂ-ŢI DAU SĂ BEI VIN MIROSITOR (AMESTECAT)“

(Cântarea cântărilor 8:2)

În poziţia ei unică, poate ea să înveţe de la mama ei? Nu! Chiar dacă luăm în consideraţie că Mama Israel este cea care a făcut-o, ea nu se poate întoarce la Lege pentru a învăţa. Nici comuniunea nu se poate baza pe vin amestecat şi pe vechile tradiţii. Capitolul 8 versetul 2 pune capăt tuturor discuţiilor, tuturor consideraţiilor, şi tuturor referirilor la orice este legat de lume, de biserica ei, sau de obiceiurile ei. Vinul amestecat este permanent oferit pe altarele acestei lumi, şi nu satură. Totuşi, acesta este un vin deosebit, pentru că este făcut din must de rodii.

Rodnicia spirituală (rodiile) nu se bazează pe amestecul dintre obiceiurile sociale şi cele religioase. (Vinul amestecat din rodii este menţionat numai o singură dată în toată Scriptura. Singura dată în Biblie când cuvântul „mirositor“ *reqach* (compus, amestecat, dres cu mirodenii) este folosit în acest context este în acest singur verset. Solomon ne arată adevărul spiritual că un amestec oferit de Mireasă este inacceptabil. Cel mai mare test prin care va trece biserica în zilele din urmă priveşte acest amestec. Lăsaţi-mă să merg mai departe în acest punct şi să spun deschis că ce este sfinţit plus ce este profan este un amestec inacceptabil, care nu trebuie să fie oferit Domnului Isus. Mireasa spune de fapt în aceste versete: „Dacă ai fi fost fratele meu, ar fi fost uşor. Dacă ai fi fost un mire obişnuit, aş fi putut să învăţ din sursele obişnuite. Dacă aş

fi fost o mireasă obişnuită, aş fi putut să-ţi aduc un amestec din ceea ce am fost învăţată, şi din ceea ce am personal, şi tu le-ai fi primit. Dacă aş fi fost o mireasă obişnuită …“ Dar nu este.

Sociologic vorbind, fiecare cuplu aduce la nunta lor un amestec format din tot ce au experimentat, din tot ce au învăţat, şi din tot ce au asimilat ca şi cultură. Oamenii aduc în căsnicie speranţele lor individuale, visele lor, capriciile lor şi, trist, amintirile şi nevrozele lor. Fiecare se aşteaptă ca celălalt să bea până la fund amestecul pe care el sau ea îl oferă. Aceasta poate să meargă la cuplurile obişnuite, deşi aceasta este cauza conflictelor, dar nu merge în această unire. Solomon (Domnul Isus) şi Sulamita (Mireasa) nu sunt persoane obişnuite. Lucrurile obişnuite nu merg aici!

„DREAPTA LUI SĂ MĂ ÎMBRĂŢIŞEZE!“

(Cântarea cântărilor 8:3)

Îmbrăţişarea în care sunt angajaţi cei doi nici ea nu este obişnuită. În versetul trei, vedem cuplul îmbrăţişându-se în acelaşi fel în care s-au îmbrăţişat în casa de ospăţ. Unii traducători fac din aceasta o fantezie a Miresei, accentuând cuvântul „aş“ care apare în majoritatea versetelor. După părerea lor, ea se lasă purtată de gânduri. Solomon se poate să fi folosit cuvântul „aş“ pentru a semnala diferenţele şi asemănările dintre cele două situaţii. După îmbrăţişarea din casa de ospăţ, ea nu-L însoţeşte, ci călătoreşte cum vrea ea. După îmbrăţişarea din tezaur, ea nu se mai desparte de El. Cele două îmbrăţişări au loc în împrejurări similare, întrucât ambele ocazii urmează după o descoperire a marii Lui avuţii. În ambele ocazii vedem că El este iniţiatorul îmbrăţişării. Ambele ocazii scot în evidenţă o cerinţă pentru fiicele Ierusalimului de a nu trezi dragostea până nu doreşte EL.

„CINE ESTE ACEEA, CARE SE SUIE DIN PUSTIE“

(Cântarea cântărilor 8:5)

Fiicele Ierusalimului pun o întrebare similară celei pe care au pus-o în capitolul 3 versetul 6. „Cine este aceea, care se suie din pustie?“ Ele adaugă totuşi ceva la întrebarea lor în acest verset, şi aceasta este: „rezemată de iubitul ei“. Prima dată, Mirele singur vine de la instruirea Lui în prezenţa lui Dumnezeu. Acum şi El şi Mireasa vin de la această instruire, şi ea se reazămă de EL. Când Domnul Isus şi Mireasa Lui primesc în acelaşi fel, în acelaşi timp şi din aceeaşi sursă, ei sunt una. Aşa cum Domnul Isus a primit de la Tatăl tot ce a spus şi a făcut, în acelaşi fel primeşte şi Sulamita.

Această profeţie ajunge la un sfârşit rapid, astfel că Autorul ei rezolvă unele probleme de bază. Aproape de momentul nunţii lor, viaţa Miresei şi viaţa Mirelui sunt coordonate din ceruri. Ei acţionează în perfectă unitate şi singularitate. Vieţile lor sunt atât de bine armonizate încât preocupările lor sunt identice. Versetele care urmează sunt afirmaţii repetate de solidaritate şi complementaritate. (Notă: Folosesc cuvântul complement care, în realitate, este însumarea epistolei lui Ioan. Epistola vorbeşte deschis despre o comuniune care înlocuieşte toate celelalte concepţii despre dragoste şi conduce la împlinirea totală.) N-a fost nevoia primului Adam împlinită de prima Evă? Nu este nevoia celui de-al doilea Adam împlinită în a doua Evă? Oricât de fantastică ar fi această concepţie pentru gândirea religioasă tradiţională, este totuşi confirmată biblic.

Singura motivaţie pentru existenţa Miresei este să fie partenera spirituală a Mirelui. Ea pentru aceasta s-a născut, pentru aceasta a crescut, da, pentru acest scop trăieşte. Fiicele o spun astfel:

„Te-am trezit sub măr; acolo te-a născut mama ta, acolo te-a născut şi te-a făcut ea“.

„PUNE-MĂ CA O PECETE PE INIMA TA“

(Cântarea cântărilor 8:6)

Poate că cel mai mare apel pentru credinciosul de astăzi este dat în pasajul găsit în Cântarea 8:6:

„Pune-mă ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe braţul tău“.

Biblia spune clar că Duhul Sfânt ne pecetluieşte pentru răscumpărare. Nu au căutat romanii şi iudeii să-L pecetluiască pe Domnul Isus într-un mormânt, şi nu s-a rupt sigiliul acela astfel încât Cel care era Mai Mare a putut să-Şi pună pecetea Lui? De ce este necesar să fie pus ca o pecete pe inimă? Apocalipsa are din nou un răspuns. Peceţile din Apocalipsa, fiecare ruptă pentru a descoperi o altă mişcare a lui Dumnezeu în istorie, arată puterea unei peceţi. Sigiliul Împăratului, pus în ceară şi intact, nu oferă el o garanţie a valorii conţinutului plicurilor sigilate? Nu seamănă aceasta cu ceea ce se întâmplă în vieţile noastre? Domnul Isus rupe pecetea morţii, aşa că El poate să pună o pecete mai mare a Dragostei pe inimile noastre. Pecetea Lui pe inima noastră este asigurarea noastră că Dumnezeu umblă în istoria noastră şi inimile noastre vor fi predate intacte în ziua răscumpărării. Nu este pecetea Împăratului pe noi, astfel încât lumea să n-o poată rupe, astfel încât nici un necaz şi nici o încercare să nu poată distruge conţinutul fiinţei noastre? Porţile inimilor noastre trebuie să fie pecetluite faţă de această lume şi să fie deschise numai de El. Într-un fel, noi trebuie să punem acea pecete pe inima noastră prin credinţă; într-un fel, ea trebuie să ocupe voinţa noastră; într-un fel, ea trebuie să rămână pentru a ne aminti cui aparţinem.

„Pune-<u>Mă</u> ca o pecete pe inima ta“, zice Scriptura. Este Domnul Isus pecetea de pe inimile noastre? Este persoana Lui cea mai importantă în tot ceea ce cerem sau gândim? „Pune-<u>Mă</u>“, în contrast cu pecetea altora, este strigătul Lui. „Pune-<u>Mă</u>“ este apelul unuia care doreşte să fie cel dintâi şi cel din urmă în inima noastră. Este rugămintea Unuia care ne iubeşte atât de mult încât doreşte fierbinte să ocupe acel loc din viaţa noastră în care sunt luate deciziile şi de unde ies izvoarele vieţii. „Pune-<u>Mă</u>“, şi Eu voi fi răspunzător, Eu voi fi protectorul, Eu voi fi garantul“, este rugămintea Lui. Deoarece apelul este să fie pusă o pecete pe inimă şi pe braţ, înţelegem că scopul ei este mai mult decât o filacterie.

Iudeii îşi puneau filacterii pe cap şi pe braţ ca semne exterioare a devotamentului lor faţă de Sfintele Scripturi. Ei afişau aceste legături fără ruşine şi cu aceeaşi mândrie cu care îşi purtau circumcizia în carne. Pentru ne-iudei, aceste filacterii erau un simbol al deosebirii iudeilor ca popor şi ca slujire a lor specială faţă de Dumnezeul lor. Pentru iudei, aceste filacterii le aminteau mereu că sunt un popor deosebit, un popor sensibil la poruncile Dumnezeului lor. Nici un iudeu nu putea să aibă relaţii carnale fără să aibă de a face cu deosebirea lui. El era circumcis. Dintr-odată, circumcizia lui îl separa de restul lumii antice. Tăierea împrejur în afară, în carne nu a reuşit însă să producă o tăiere împrejur interioară, a inimii. În acelaşi fel, filacteriile nu au reuşit să producă o schimbare interioară. Circumcizia nu a reuşit să producă fidelitate şi credincioşie. Ea ar fi trebuit să fie o pecete exterioară pe corp ca o mărturie a unui legământ interior mai real. Semnele exterioare cad. Peceţile puse pe inimă reuşesc întotdeauna să producă rezultatul dorit. Purtată înăuntru pe inimă, şi manifestându-se în afară pe braţ sau pe cap, această pecete slujeşte la a spune lumii: „Noi suntem deosebiţi, noi aparţinem Unuia care pentru noi este mai mare decât orice putere şi orice inteligenţă pământească!“ Pecetea noastră este o Persoană. Pecetea noastră este Domnul Isus. Purtată pe inima noastră, El Îşi păzeşte grădina. Purtată pe braţul nostru (semn al voinţei noastre) şi în mintea noastră, El păzeşte firea noastră şi mintea noastră până ne vom uni cu El la nuntă.

„Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui»“. (2 Timotei 2:19)

**„CĂCI DRAGOSTEA ESTE TARE CA MOARTEA,
ŞI GELOZIA ESTE NEÎNDUPLECATĂ CA LOCUINŢA MORŢILOR; …
DE AR DA OMUL TOATE AVERILE DIN CASA LUI PENTRU DRAGOSTE,
TOT N-AR AVEA DECÂT DISPREŢ“. [AR FI EL CONDAMNAT?]**
(Cântarea cântărilor 8:6-7)

Dragostea pe care a jurat-o Domnul Isus învinge puterea morţii. Această dragoste are un drept asupra vieţii credinciosului tot atât de puternic cum are moartea asupra trupului. Această dragoste rivalizează cu puterea morţii şi este mai tare decât strânsoarea ei. Când moartea va cuprinde trupul nostru muritor şi îşi va exercita dreptul ei adamic, chiar în momentul acela dragostea Lui va inunda fiinţa noastră şi îi va şopti Miresei Sale: „Să nu te temi de nimic când vei trece prin această vale“. Gelozia Lui faţă de noi este cea care biruie locuinţa morţilor şi flăcările vehemente ale iadului. Dragostea Lui este cea care ridică un „steag împotriva apelor mari“.

Deseori dragostea noastră pentru Domnul Isus creşte în noi sub forma geloziei. Când vedem lucruri care fac rău bisericii Lui, şi îi rănesc pe cei iubiţi de El, creşte gelozia în noi. Suntem geloşi pentru El. Când privim zarva defăimătoare a aşa-numitei „închinări divine“, suntem geloşi pentru El. Această dragoste pe care o avem nu este o dragoste cumpărată, deşi Calvarul L-a costat foarte mult pe El; este o dragoste voluntară.

Cântarea face o afirmaţie interesantă în acest punct: „De ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât dispreţ“. Este Mireasa sau Mirele de condamnat pentru această dragoste care se cheltuieşte? Omul care este „dispreţuit“ este cel care îşi dă toate averile pământeşti, căutând să cumpere dragostea. Domnul Isus a cumpărat mântuirea dintr-o inimă plină de dragoste, dar El n-a cumpărat dragostea. Noi suntem „cumpăraţi cu un preţ“, ceea ce înseamnă că răscumpărarea noastră este plătită, dar noi trebuie să-L primim pe El dintr-o inimă plină de dragoste ca un act al dragostei. În casa dragostei Domnului Isus, averile abundă; şi împreună, El şi Mireasa, împart bogăţiile moştenirii Lui, pentru că ei sunt pecetluiţi ca fiind una!

PREOCUPAREA CU ALŢII

„Avem o soră micuţă, care n-are încă sâni. Ce vom face cu sora noastră în ziua când îi vor veni peţitorii?“ (Cântarea cântărilor 8:8)

Una din primele probleme din inima credinciosului pecetluit îi priveşte pe cei ca el, dar care n-au ajuns încă la maturitate. Această extindere este normală şi este preocuparea tuturor celor care într-adevăr Îl privesc pe Domnul Isus ca fiind al lor. Scopul nu este pur şi simplu „să-L împărţim“ pe El, aşa cum vor să facă multe biserici, ci să introducem pe alţii în profunzimea devotamentului pe care noi îl avem. Nu există faptă mai mare pe care să poată pune mâna omenirea. Eu o numesc faptă mare din două motive: primul, Scriptura spune că noi vom face fapte mari; al doilea, scopul lucrării noastre este să-i adunăm pe cei ce sunt ai Lui şi să-i smulgem din mâna celui rău. A pătrunde în viaţa altuia presupune putere şi strategie divină.

Nici un singur suflet nu este născut în împărăţie, şi profund îndrăgostit de Domnul Isus, fără aceste elemente. Cineva undeva trebuie să susţină acea persoană prin hotărâre şi mijlocire. Când se îngăduie cuiva să fie folosit de Duhul Sfânt, de multe ori se pune în mişcare o strategie care depăşeşte modul de gândire al acelei persoane, şi el sau ea o urmează. Sunt mulţi care au fost conduşi de Duhul să facă lucruri bizare şi străine (de gândirea lor), pentru ca apoi să se trezească chiar în calea aceluia pe care l-au dorit. În această conjunctură învăţăm să fim sensibili în rugăciune şi ne aşezăm sub călăuzirea Duhului Sfânt care este în noi.

„DACĂ ESTE ZID …“
(Cântarea cântărilor 8:9)

„Dacă este zid“ este aceeaşi mărturisire făcută de Mireasă în versetul 10. „Eu sunt un zid“, exclamă ea. Ascultaţi strategia pe care are de gând s-o folosească Mireasa. „Dacă această fecioară este ca mine, vom zidi pe ea (caracterul)“, este o parafrazare a strategiei Miresei. Ea declară mai departe că edificiul care va fi zidit pe caracterul ei este „un palat de argint“ (KJV). Ce înseamnă să construieşti „un palat de argint“ pe o persoană? Amintiţi-vă că această persoană este un zid, ceea ce înseamnă că ea este un zid de rezistenţă împotriva lumii. Amintiţi-vă că această persoană este demnă să fie aleasă (ca mireasă), dar nu s-a maturizat până într-atât încât să poată face un angajament. Viaţa ei trebuie zidită. Amintiţi-vă că această persoană are aceleaşi calităţi ca şi Sulamita. Pe aceste temelii se poate construi un palat minunat de mare preţ. Totuşi, trebuie să luăm în consideraţie şi altă alternativă; dacă tânăra fecioară nu este zid, atunci ce va fi?

„DACĂ ESTE UŞĂ, …“
(Cântarea cântărilor 8:9)

„Dacă este uşă“, (şi astfel deschisă pentru orice vânt de învăţătură) „o vom închide cu o scândură de cedru“. Uşile sunt aşa: ele se pot deschide pentru orice idee şi orice concepţie care apare. Uşile sunt făcute să se deschidă ca răspuns la o ciocănitură sau să închidă afară un intrus nepoftit. De aceea în Apocalipsa Domnul Isus spune că El „stă la uşă şi bate“. (În America de Sud se obişnuieşte să se construiască un zid de protecţie în jurul unui loc înainte să se înceapă construcţia. Acest zid este pentru a proteja ce este înăuntru şi pentru a da drumul numai muncitorilor de încredere. Aşa este şi cu cei care nu s-au maturizat încă; deseori este necesar să-i adăpostim până vor fi compleţi în interior.) „Ziduri de cedru“ denotă un lemn care nu poate fi penetrat de elemente şi insecte distructive. Mirosul lui dulce este foarte puternic pentru cei care se află în prezenţa lui şi semnalează mirosul morţii pentru cei care ar căuta să-l distrugă.

MĂRTURIA PERSONALĂ: „EU SUNT UN ZID, … “ ŞI SUNT FAVORIZATĂ.
(Cântarea cântărilor 8:10)

După ce a ajuns la un nivel de maturitate spirituală, Mireasa declară că este o fortăreaţă împotriva a tot ce este anti-Hristos. Ea este un zid. Orice cuvânt, orice gând, orice mesaj contrar ungerii de pe ea este imediat respins. Ea este matură. Ea este un zid spiritual de rezistenţă şi protecţie pentru grădina inimii ei. Ea are sânii „ca nişte turnuri“ care arată maturitate şi plinătate. Ea este un ajutor pentru cei care vin la ea. Ea este vigilentă şi prudentă ca cineva care construieşte un turn într-o vie pentru a-i ţine departe pe intruşi şi pe cei neautorizaţi.

Observaţi că aceasta este mărturia Miresei! Ea foloseşte termenii Mirelui. Mărturia ei foloseşte „eu sunt“ şi „ai mei“ în acelaşi mod impunător în care le-a folosit El oficial. Ea îşi dăruieşte sufletul într-o măsură corespunzătoare cu a Lui. Ea este completarea Lui; ea este egală cu El în putere, în dorinţă, în preocupare şi în împodobire. Ungerea Lui se odihneşte acum peste ea. Oricât de mult i s-ar imputa, ea împărăţeşte împreună cu El. Aşa cum El ne impută neprihănirea, nouă, care nu suntem neprihăniţi în dreptul nostru, exact în acelaşi fel, ei i se impută calitatea de Împărătească (abilitatea de a împărăţi). Noi acţionăm ca neprihăniţi pentru că El a spus că putem. Ea acţionează ca Împărătească pentru că El a spus că poate!

„ATUNCI AM FOST ÎN OCHII LUI CA UNA CARE A GĂSIT PACE“
(Cântarea cântărilor 8:10, KJV)

„Atunci am fost“, începe următoarea parte a mărturiei Miresei. „Atunci“ este un cuvânt de întrerupere, pentru că este folosit pentru a-l avertiza pe cititor că urmează o schimbare. Fie că este o ocazie teribilă sau una măreaţă, acest singur cuvânt poate insufla situaţia. Mireasa foloseşte cuvântul ca un cuvânt culminant. Este un cuvânt al momentului şi poartă greutatea intensităţii. „Atunci am fost“ în acel moment, după ce am fost martoră la culminarea tuturor evenimentelor din istoria mea, „ca una care a găsit pace“. După toată creşterea, maturizarea, trăirea şi creşterea credinţei ei, ea mărturiseşte: „Am fost în ochii Lui ca una care a găsit pace“. În acest verset, cuvântul „pace“ în ebraică este *şalom*. El înseamnă pace, prosperitate şi împlinire. În ai cui ochi se găseau acestea? În ochii Domnului Isus! În ochii Lui, ea are pace, prosperitate şi împlinire. (Asta mă face să sar în sus şi să strig!)

Pe parcursul Vechiului Testament, sunt menţionate ocazii în care cineva este plăcut. Aceste pasaje folosesc un alt cuvânt ebraic, *chen*, care înseamnă şi plăcut. Cele mai multe dintre aceste pasaje utilizează acest cuvânt de bază. Rut a fost plăcută înaintea lui Boaz. Estera a fost plăcută înaintea împăratului. În Noul Testament, Domnul Isus era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. (Sunt obişnuit cu acest fel de favoare în viaţa mea de om credincios. Am acordat favoare şi am căpătat favoare din multe mâini. Ca profesor, este un lucru curent. Studentului care este doritor să înveţe, caut să-i deschid căile. Este dorinţa mea să contribui sau să ajut la dărâmarea barierelor. Doresc să încurajez şi să ajut în orice fel posibil, ca să-l văd realizat. Dacă un profesor care vede un student silitor poate să-i arate favoare, cu cât mai mult un îndrăgostit ca Domnul Isus, dar aceasta nu este favoarea pe care o găsim în Cântare.)

Pacea, prosperitatea şi împlinirea ocupă un alt nivel de favoare decât cel menţionat. Acestea cuprind favoarea lui Rut şi a lui Estera combinate plus cele trei componente ale lui *şalom*. Întrucât Mireasa este plină de har şi de adevăr, ce ar putea să-i lipsească în urma darurilor Mirelui? Deşi ea a experimentat favoarea Lui manifestată în atât de multe feluri înainte, nu a fost o realitate pentru ea până acum. Când această realitate poposeşte pe ţărmul inimii noastre, eliberează!

AFACEREA PROSPERITĂŢII: „SOLOMON AVEA O VIE“
(Cântarea cântărilor 8:11)

Pentru ca Domnul Isus să-mi dea mie prosperitate, El trebuie s-o aibă. Astfel, acţiunea se mută de la faptul că El va suplini toate nevoile noastre la un exemplu de cum a fost acumulată această bogăţie. În versetul 11, Solomon vorbeşte despre a avea vii ca o afacere; în timp ce în versetul 12, Sulamita vorbeşte de o vie ca proprietate. „Solomon avea o vie la Baal-Hamon“, aşa îşi începe ea exemplul. Baal-Hamon este un nume simbolic. Baal-Hamon are câteva înţelesuri care se referă direct la roade, dintre care unul este „domnul abundenţei“. Unul din celelalte este „domnul lui acum“, care accentuează faptul că abundenţa este pentru prezent. Un alt înţeles este „domnul mulţimilor“, care s-ar putea referi la mărimea acestei abundenţe între sfinţi. Ar mai putea fi interpretat „domnul ceasului din urmă“, care se referă la pregătirea noastră pentru recolta finală.

Solomon „a închiriat“ via unor „păzitori“ care trebuia să aducă o parte din rod lui ca proprietar. Observaţi că este mult rod, pentru că partea lui este „o mie de sicli de argint“ de la fiecare. Păzitorii sunt aprovizionaţi; dar din belşugul recoltei ei îi dau lui o cantitate perfectă. Astăzi, aceşti păzitori aduc cele dintâi roade Domnului Isus.

Aceşti adevăraţi păzitori aud glasul Domnului Isus şi fac ce porunceşte El, aşa cum făceau şi păzitorii lui Solomon. Ei trăiesc din belşug din ce s-a semănat în pământ bun. Ei Îl numesc „Domnul creşterii“. Ei se referă la El ca la Dumnezeul lui „acum“. Belşugul lor nu este departe şi nici în cer; belşugul şi partea lor sunt în timpul de „acum“. Pentru că El este „Domnul mulţimilor“, nu avem nici un indiciu cu privire la numărul păzitorilor care lucrează pentru El şi la dimensiunea belşugului pe care ei îl au. Ştim aceasta: Mireasa este satisfăcută că se poate odihni în El şi se simte pe deplin împăcată. El are suficientă îndestulare ca să poată acoperi orice cerinţă!

„SĂ ADUCĂ … O MIE DE SICLI DE ARGINT“

(Cântarea cântărilor 8:11)

Anomalia „siclilor de argint“ este foarte semnificativă. Preţul plătit lui Iuda era o „o plată de mizerie“ faţă de ceea ce au plătit păzitorii. Sunt sigur că Iuda habar n-avea de puterea de reprezentare conţinută de acele monede. Domnul secerişului consideră că ele sunt ca vânzarea sufletului lui Iuda pentru o ciorbă.

Eu cred că o mie de sicli de argint reprezintă o avere foarte mare. În ochii unei păstoriţe era o sumă fabuloasă. Mărimea veniturilor averii Lui ne arată că tezaurul nu se va goli niciodată.

„VIA MEA … ESTE ÎNAINTEA MEA“

(Cântarea cântărilor 8:12, KJV)

Ce afirmaţie! Uitându-se la Mire, Mireasa îşi găseşte abundenţa în El. Tot ce are nevoie stă înaintea ei. Suplinitorul oricărei nevoi, bastionul împotriva tuturor furtunilor stă înaintea ei. El este al ei. Ea spune aceasta astfel: „Via mea, care este a mea“.

Faptul că Solomon avea mii de vii poate reflecta vastitatea bogăţiei sale şi râurile care curg în ea. Prin contrast, sunt doar câţiva însărcinaţi cu paza recoltelor bogate şi a fluxului constant. Ar putea fi adevărat faptul că „mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi?“ Este posibil ca în cadrul abundenţei să fie doar câţiva părtaşi cu El? Bogăţia noastră nu stă în vastitatea resurselor pământeşti ale Domnului Isus; ea este în EL. Dacă spunem, ca Mireasa: „Via mea este înaintea mea“, Îl considerăm pe El mai preţios decât orice resursă.

Viile sunt preţioase pentru proprietarii lor. Ştim că lăcomia lui Ahab şi a Izabelei după via lui Nabot i-a doborât. Via lui Nabot era moştenirea lui, şi el nu vroia să se despartă de moştenirea lui. O, biserică, via noastră este Domnul Isus. Noi nu vrem să ne despărţim de moştenirea noastră. Noi considerăm via noastră preţioasă. El este izvorul bogăţiei şi al averilor pentru toate generaţiile care vor urma.

Totuşi, pasajul cu via are un simbolism echilibrat. Folosesc cuvântul echilibru pentru că la început în Cântare paralela cu via a fost folosită de Sulamita. Ea se plângea că trebuie să păzească via altora şi nu mai putea să aibă grijă de via ei (de sine). În acest verset, din nou ea nu se ocupă de sine, ci vede că e satisfăcută purtând de grijă altora. Când ea spune: „Via mea, care este a mea, este înaintea mea“, se creează un echilibru în toată povestirea. Ea nu mai este preocupată de grija pentru viaţa ei; ea este preocupată de grija pentru altul: Numele Lui este Domnul Isus! Inspiraţia lui Solomon a ales acest moment pentru a crea echilibru în text. El ia cuvântul cheie „via“, pe care l-a introdus în capitolul unu, şi-l foloseşte pentru a arăta maturitatea Miresei. Folosirea echilibrului se mai poate observa în utilizarea casei de ospăţ şi a casei tezaurului. Cele două scene cu păzitorii cetăţii, armonioasele descrieri făcute consecutiv de cei doi îndrăgostiţi, includerea unor selecţii de cuvinte multiple cum ar fi mir, tămâie, cerb şi căprioară sunt exemple ale geniului său literar.

„TU, CARE LOCUIEŞTI ÎN GRĂDINI, … FĂ-MĂ SĂ AUD“
(Cântarea cântărilor 8:13)

Cine locuieşte în grădini? Este uşor pentru voi să răspundeţi acum, Domnul Isus! În numeroasele grădini ale inimii, întotdeauna Îl veţi găsi pe El. Îl veţi găsi trăind acolo. Protejând, plantând, făcând lucrările Lui de har, acestea sunt faptele Lui. Rostirea cuvântului este de asemenea o parte a lucrării Lui în grădini. El care a vorbit şi lumile au luat fiinţă are ceva de spus. Ceva care merită ascultat captează atenţia ascultătorilor. Cei care lucrează cu El pleacă urechea la glasul Lui. (Există o veche zicătoare în sud: „Nu voi crede până n-am s-o aud din gura calului“. Mulţi pontatori de prezenţă au scăpat de conversaţie cu aceste cuvinte. Înţelesul ascuns al unei astfel de afirmaţii este puternic. Ea exclude opiniile, bârfa, zvonurile, interpretările, adăugirile, selectivitatea şi toate felurile de înţelegeri greşite. A auzi, din gura celui care a vorbit despre ceva, dă credibilitate celor spuse şi o interpretare corectă pentru ascultători. Un prieten adevărat va pronunţa deseori o astfel de frază din loialitate. Un îndoielnic ar putea folosi şi el aceasta ca să arate că el este singurul judecător al celor auzite, cu condiţia să le audă de la autor. Indiferent care ar fi motivul, Cântarea spune că cei care sunt prietenii Lui „pleacă urechea la glasul Lui“.) Glasul Lui este unic şi merită să laşi orice treabă care te-ar putea interesa ca să asculţi cu atenţie ce spune El.

Cine sunt aceşti prieteni? S-ar putea presupune că Domnul Isus se referă la prietenii Lui pământeşti, ucenicii. A asculta, cum ascultau ucenicii, ar aduce imediat în scenă tot Cuvântul scris al Noului testament, plus toate acţiunile şi faptele de credinţă pe care ei le-au făcut. Ne-ar aduce aminte de credincioşia în detaliu a lui Filip, care a auzit şi a acţionat imediat după cum a auzit (adică, s-a dus la famenul etiopian). Ar cuprinde insula Patmos şi temniţa lui Pavel. Ar include „auzirea Duhului“ precum şi glasul real al Salvatorului. Ar însemna să cunoşti Cuvântul aşa cum îl cunoşteau ei şi să poţi să aplici ceea ce s-a spus în Vechiul Testament în orice situaţie, aşa cum au făcut ei. Ar însemna „să mânuieşti prin Duhul“ problemele de imediată importanţă şi să ai abilitatea de a-i descoperi, prin „duhul de discernământ“, pe cei care sunt ca Anania şi Safira. Ar însemna să fii sensibil la „mişcarea Duhului“ care te va duce în faţa ologului şi a orbului şi să ştii exact ce să spui şi ce să faci. Ar însemna să nu călătoreşti spre anumite locuri (ca Pavel care a fost prevenit să nu intre într-o ţară). Ar însemna să fii capabil să „vezi prin Duhul“ acele lucruri pe care le interpretai greşit, cum a făcut Petru pe acoperişul casei. Ar însemna să urmezi „glasul Lui“ doar ca să te sui pe acoperiş!

Cine sunt aceşti prieteni? Dacă vă uitaţi la cuvântul ebraic *chaber* şi la acele locuri din Scriptură unde apare sub această formă, acest studiu v-ar descoperi că numai în anumite circumstanţe apare aşa. Sensul lui ţine cont de un factor care nu este pe deplin cunoscut la o a treia privire. Sensuri ca prieten, tovarăş şi „a fi legaţi împreună“ indică o umblare mai apropiată decât un simplu „credincios“. Acesta poartă un efect de adâncire ca „a fi strâns legaţi împreună“, „cuplaţi“, „a fi uniţi“ sau „a avea părtăşie deplină cu cineva“. Acum înfloresc toate scrierile epistolelor lui Ioan.

„… părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos“. (1 Ioan 1:3)

Limba spaniolă are un cuvânt, *compañerismo*. Acest cuvânt este legat de cuvântul englezesc comuniune. A fi *compañiero* pentru cineva este altceva decât a fi în comuniune cu cineva. *Compañerismo* este asociat cu un ton sentimental care denotă „a fi alături de“ cineva. Comuniunea este mai mult decât pâinea şi vinul; este o părtăşie de tip „asociere“. În Cântare, putem într-adevăr să spunem că cei care s-au asociat şi se bucură de compania Domnului Isus doresc să audă glasul Lui.

Cine sunt aceşti prieteni? David spune că este prieten cu toţi cei ce se tem de Domnul şi cu cei ce păzesc poruncile Lui (Psalmul 119:63). Ezechiel foloseşte cuvântul pentru a arăta unirea celor două împărăţii. El ia două bucăţi de lemn cu nume scrise pe ele şi le aşază împreună în mâna lui, astfel încât să arate că au fost aduse împreună şi sunt una. Când este întrebat ce înseamnă lucrul acesta, el spune: „Aceasta este casa lui Israel în mâna lui Dumnezeu“. Lucrul acesta este tot una cu un legământ. În mâna Lui este reprezentată grafic expresia Domnului Isus: „Nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu!“ Pentru a fi în compania Domnului Isus trebuie să avem numele scrise, să fim ţinuţi în mâna Tatălui şi să fim uniţi printr-un legământ etern cu El. Cu toată sinceritatea, strig către fiecare cititor; aceasta nu este imaginea fiecărui membru al bisericii! În mod fals, mulţimile depind de ceea ce este „autorizat“ pentru a ajunge la mântuirea lor. Aşa cum, în mod trist, fariseii şi saducheii s-au pierdut de Domnul Isus din cauza unei greşeli similare, tot aşa un mare număr de oameni se pierd acum. Trebuie să corectăm imaginea universal acceptată! Numai definiţia Lui este singura care va rămâne în picioare. Numai cei care vor auzi glasul Lui spunând: „Intră în bucuria mântuirii tale“, sunt cei care vor avea „mântuirea“.

Când Mireasa spune: „Fă-mă să aud glasul tău“, ea adaugă o cantitate nespusă: „Aşa cum pleacă ei urechea la glasul tău (parafrazat)!“ Aici este măreţul adevăr pentru Mireasă în ultimele zile ale acestei lumi. Există numai două considerente care trebuie să fie ale ei: să audă glasul Lui, şi să dorească întoarcerea Lui.

Dacă o carte a provocat vreodată biserica modernă, atunci aceasta este! Când Mireasa spune: „Vreau să te aud, să-ţi răspund ca cel mai apropiat dintre prietenii tăi“, ea vorbeşte dintr-o inimă deja lucrată. Ea a experimentat maturitatea; ea a privit măreţia Mirelui şi a simţit îmbrăţişarea Lui. Ea cunoaşte vasta Lui bogăţie şi dorinţa Lui de a o împărţi cu ea. Ea este conştientă de poziţia ei în timp şi în eternitate. Ea stă în lumina deplină a Cuvântului Său şi este pe punctul de a împărăţi ca egala Lui. Ea îşi înţelege viitorul şi este sigură de glorificarea ei. Ea este înrădăcinată şi are o temelie tare. Maturitatea ei a făcut-o să fie în armonie şi în acord cu El. Ea se aseamănă cu Pavel, care strigă după tot ce ştie şi a scris: „Şi să fiu găsit în El“, şi iarăşi: „Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui“ (Filip. 3:9,10).

Când Mireasa spune: „Fă-mă să aud glasul tău“, ea spune cel mai important lucru, deoarece considerentul ei este să audă şi să-şi plece urechea la glasul Mirelui. În primul capitol al Cântării, Sulamita este invitată să se alăture tovarăşilor păstorului ca să-şi pască turma. În ultimele versete ale Cântării, ea strigă: „Lasă-mă să fiu ca unul din aceşti prieteni atât de legaţi de tine, atât de uniţi cu tine, atât de în pas cu tine, ca să pot să-ţi răspund aşa cum îţi răspund ei“. În aceste câteva versete sunt ultimele cuvinte ale Miresei.

Se crede că ultimele cuvinte sunt cele mai importante. S-au scris predici despre ultimele cuvinte ale Domnului Isus pe cruce, precum şi despre ultimele cuvinte ale Domnului Isus când a fost ridicat la cer. Totuşi, chiar şi ultimele cuvinte ale celor dragi ai noştri au o semnificaţie unică pentru majoritatea dintre noi. Ei bine, ultimele cuvinte ale Miresei, după ce intră în rândul „celor care întotdeauna îşi pleacă urechea la glasul Lui“, sunt: „Vino repede, iubitule“. Ecoul acestor cuvinte după o mie de ani a văzut răspunsul lor în scrisorile citite: „Da, Eu vin curând“ (Apocalipsa 22:20). Descoperitorul i-a auzit pe aceşti doi îndrăgostiţi şi dialogul lor în adevărurile veşnice şi a exclamat ca adevărata Mireasă: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“ Mireasa a trimis cererea ei cu mai mult de nouă sute de ani înainte să Se nască Domnul Isus; şi noi toţi am auzit răspunsul la această cerere a ei în Apocalipsa 22.

Binecuvântaţi sunt cei ce văd aceste adevăruri! Binecuvântaţi sunt cei pentru care Duhul va grăbi înţelegerea lor în aceste zile din urmă! Binecuvântaţi sunt cei care văd în oglinda inimii lor: MIREASA.

O, taină a Cărţii,
Pe care a revendicat-o Solomon,
Tu n-ai putut fi înţeleasă în puterea ta,
Până nu s-a maturizat biserica,
Pentru că închise în inima
Acestui înţelept şi antic împărat,
Erau adevăruri atât de mari şi pline de putere,
C-au făcut ca inima lui să cânte.

Mai mult decât cântarea sorurii lui Moise,
Dulcea baladă a lui Miriam,
Tema acestei „Cântări“ a Lui,
Cântată-n cor în extazul cerului,
Este: „Acum «stăpânirea Legii» s-a dus,
Sub valurile Dragostei!“

C. R. Oliver

COMPLETAREA 1

GÂNDURI DESPRE CASA DE OSPĂŢ

Includ aceste gânduri despre casa de ospăţ, mai mult ca să le scot din pieptul meu decât ca să adaug o lumină nouă. Cred cu tărie că această casă de ospăţ a fost concepută ca să incorporeze tot ce a câştigat Domnul Isus la Calvar. Cred de asemenea că Solomon nu a intenţionat ca cititorul să confunde aceasta cu un bufet suedez unde credinciosul va putea hotărî ce mâncăruri să aleagă şi ce să nu aleagă, în funcţie de gusturi. El doreşte într-adevăr ca noi să ne „desfătăm“ (vezi comentariul despre „desfătare“ în Completarea 2) şi acest element face parte din casa de ospăţ. Casa de ospăţ este răspunsul pentru toţi cei flămânzi şi însetaţi după neprihănire. Când revăd scena casei de ospăţ, există un anumit element de care nu sunt niciodată mulţumit cu felul în care îl tratez. Se pare că orice interpretare uşoară a impactului şi a importanţei ei este prea superficială şi pierde profunzimea care se găseşte acolo. Raţionamentul meu este dublu: întâi, El (Domnul Isus) a pregătit-o. Bazat pe Ioan 14 (pe care-l consider a fi unul din cele mai măreţe pasaje din Cuvânt), pun multă încredere în pregătirea Lui. Dacă depindem de El pentru a ne construi reşedinţa eternă, atunci Îi încredinţăm Lui şi proiectul şi amplasarea. Casa de ospăţ este de asemenea construcţia Lui, pregătirea şi proiectul Lui, şi este suficientă pentru acoperirea oricărei nevoi omeneşti. Ca şi mana, este o provizie zilnică, şi spre deosebire de bufet, această masă este pregătită împreună cu tine şi având în minte nevoile tale spirituale. Am spus că raţionamentul meu a fost dublu; al doilea este la fel de inclusiv ca şi primul: El este singur în această casă cu Mireasa. Lucrul acesta este foarte semnificativ pentru că El are putere de conducător şi cu aceasta vine elementul de învăţătură despre împlinirea nevoilor. Selectivitatea în cadrul unui domeniu este o unealtă puternică. Adesea spun că cea mai mare putere pe care o exercită un slujitor este în acest domeniu. El alege ce subiecte abordează, cât de profund va merge ca să acopere subiectul şi cât timp va folosi.

Domnul Isus doreşte să fie singur cu Mireasa Lui în casa de ospăţ. Aici, El selectează, hotărăşte porţia, şi determină valoarea mesei. Profeţia lui Daniel include o secţiune la început când se face mult caz cu privire la felul de hrană ales de cei patru. Daniel şi cei trei prieteni ai lui nu mănâncă mâncărurile alese pe care le mănâncă împăratul. Am încredinţarea că s-a pus atât de mult accent pe lucrul acesta pentru că este ca un prototip al celui credincios. Noi nu putem lua parte, în mod obişnuit, la ceea ce se pregăteşte pentru marele public. Rânduielile lor religioase şi structura lor socială nu poate produce acea persoană plină de credinţă pe care Domnul Isus o va numi Mireasa Sa.

În această casă de ospăţ trebuie să-şi găsească originea mesele noastre spirituale. Sunt atât de convins de lucrul acesta că o scurtă examinare a creştinătăţii anemice va convinge pe oricine. Mesele private cu Domnul Isus, pregătite de El şi alese pentru conţinutul lor, sunt o necesitate absolută în Împărăţie dacă starea de „frumoasă“ este obţinută. Aceasta nu se va baza pe aprecierea noastră în ce priveşte condiţia noastră, ci pe aprecierea Lui. El poate să Se uite şi să spună dacă am „mâncat corect“.

În această casă de ospăţ se găseşte orice promisiune din Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus a venit într-o lume care deja se arătase lui Dumnezeu cum este; în exemple şi în istorie, există nevoi universale şi nevoi individuale. Hrana universală este servită în fiecare zi din Cuvânt, şi omul are nevoie de aceasta, dar până nu este individualizată şi servită de noi prin Duhul Sfânt, anemia noastră va continua să se arate. Dacă ceea ce El a pregătit nu este primit aşa cum se cuvine în fiinţa noastră şi nu este asimilat ca hrană şi adevăr pentru noi, atunci este „aruncat afară“ şi nu are nici o valoare pentru noi. Permiteţi-mi să dau un exemplu: Ioan 12:12,13,14. Aceste

versete, luate în context şi însuşite pentru hrănirea noastră, stau şi putrezesc pe farfuriile celor mai multe biserici creştine. Când un credincios este singur cu Domnul Isus, ia aceasta ca hrană, şi aceasta devine o parte din persoana şi structura de viaţă a acelui credincios, şi produce o transformare de fiinţă.

Casa de ospăţ mai are şi alte elemente care merită cercetate. Unul din aceste elemente este vinul. Distilarea vinului nu este numai învăţătura despre „viţă şi struguri“ din Noul Testament, ci include şi alte fructe. Ca şi în lumea naturală, vinul se poate face din multe fructe. Fructul de a fi cu Domnul Isus este o experienţă ameţitoare, ca aceea care derivă din băutul vinului. În versetul 3 din capitolul 2, Mireasa declară: „Rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele“. Repede, cineva va sări la „roada Duhului“ şi va limita gândirea lui sau a ei la aceşti parametri, dacă nu este atent. A gusta din El este mai mult decât aceasta! „Şi-a ieşit din minţi“ (Marcu 3:20,21), a fost concluzia nedorită pe care mulţi sfinţi şi-au atras-o asupra lor căutând să afle sensul care derivă din gustarea rodului Său. Căi de acţiune şi drumuri spre destinaţie au rezultat din acelaşi răspuns atât din lumea religioasă cât şi din lumea seculară. Noi mâncăm din Domnul la masa Domnului.

Un alt element care ne captează atenţia se găseşte în „cine a adus pe cine“. Nevoia noastră ar putea fi un factor care să ne facă să intrăm în casa de ospăţ, dar nu este acesta cazul Sulamitei. El este cel care aduce. Aceasta micşorează şansele ca noi să fim cei care discernem în ce priveşte timpul. O perioadă de „stat la umbră şi de delectare cu rodul“ a precedat intrarea. Bănuiesc că încă se mai întâmplă asta. Este chemarea Lui permanentă pe tărâmul Duhului.

Într-un fel, s-ar potrivi aici o învăţătură despre „plinătate“, dar nu doresc să scriu un întreg tratat despre casa de ospăţ. Zidirea trupului spiritual este un factor important pentru sănătatea Miresei. A treia epistolă a lui Ioan ne spune: „Doresc ca toate lucrurile tale să-ţi meargă bine, şi sănătatea ta să sporească tot aşa cum sporeşte sufletul tău“. Uneori, merită să priveşti o congregaţie şi să-ţi imaginezi cum ar arăta dacă ar fi invers!

COMPLETAREA A DOUA

ALTE GÂNDURI

Gânduri aleatoare adunate unul câte unul în timp ce parcurgeam Cântarea, sunt concepţii pe care nu le-am inclus în textul general dintr-un motiv sau altul, dar care prezintă unele zone provocatoare demne de luat în consideraţie. Treceţi-le în revistă, şi poate că unele puncte de referinţă vă vor câştiga pentru a face aşa. Ele sunt separate, aşa că vă vor fi prezentate numai gânduri disparate.

1. Multe din pasajele de dragoste din Biblie sunt în legătură cu alte atribute. Uneori „dragostea“ este primul atribut; alteori, este ultimul. De ce? Poate că ni se dă o indicaţie în cuvântul grecesc *agapao* care începe cu alfa şi se termină cu omega. Acesta este un cuvânt cuprinzător. Acest fel de dragoste penetrează orice situaţie în care se găseşte cel credincios; este începutul oricărui considerent şi sfârşitul tuturor considerentelor. De aceea începe în Geneza şi se termină în Apocalipsa. Cuprinde doctrina lui Pavel din 1 Corinteni 13 şi doctrina lui Petru din 2 Petru 1:5-7. Dragostea devine firul de aur împletit la început în lucrarea lui Dumnezeu cu omul şi folosit apoi ca să lege inima Fiului Său de a Miresei Lui.

2. Miresele sunt oameni. Sunt oameni care s-au lăsat purtaţi de dragostea lor. Miresele care se îndrăgostesc de Domnul Isus, spun ele vreodată, ca unele mirese pământeşti: „Mai bine nu L-aş fi întâlnit niciodată?“ Domnul Isus a încuiat pe câţiva care credeau că sunt mirese.

3. Cum se face că tot ce am învăţat în psihologie şi în sociologie despre nevoile omului se împlineşte prin Domnul Isus în relaţiile Lui de dragoste cu Sulamita. El n-a omis nimic din câte văd. A inclus siguranţă, experienţe noi, preţuire, etc.; da, cred că a inclus totul. Oare de aceea toată fiinţa Lui este plină de farmec?

4. Stângăcia se întâlneşte în relaţiile de dragoste; nu este normal să fim stângaci în relaţia noastră cu Domnul Isus?

5. Ca să fim mireasă, trebuie să ştim ceva despre El ce restul lumii nu ştie. Unele lucruri care eu ştiu că cel necredincios nu le ştie:
El are un loc special în Împărăţie
El doreşte să-l împartă
El nu este niciodată egoist
El nu precupeţeşte nici o cheltuială pentru confortul nostru
El doreşte să Se împartă în intimitate
El Îşi împărtăşeşte visele, misiunea, dorinţele, în acele momente intime când ascultă
Sunt prea multe lucruri pe care ştiu să le scriu, dacă aş putea.

6. Dedică-te, dedică-te, dedică-te, când El te roagă stăruitor; dedică-te, ca cel dintâi răspuns. El ne dă timp să reflectăm la dedicarea noastră, dar dedicarea este baza relaţiei noastre.

7. Abundenţa este o parte din binecuvântarea dragostei Lui. El nu poate iubi fără să dea. Fii lacom când este vorba să iei ce-ţi dă Dumnezeu. „Şi seminţia lui Beniamin a luat prea mult“. Trebuie să ne schimbăm atitudinea faţă de Împărăţie. Vasta bogăţie nu se epuizează printr-o scurgere constantă.

8. Miresele îşi schimbă părerea despre „Preaiubitul“ pe măsură ce umblă cu El. Ele au mai mult din El. Ele învaţă să preîntâmpine dorinţele Lui. Putem să ajungem până acolo încât să anticipăm mişcările Domnului Isus? O, da.

9. Atmosfera se schimbă cu Domnul Isus. El vorbeşte întotdeauna despre păsările care cântă, de libertatea de a sări peste dealuri, despre a fi fără griji, chiar şi despre a te opri să miroşi florile.

10. Gânduri disparate cu privire la a fi mireasă:
Trebuie să doreşti să fii una
Ştii că se va ajunge la intimitate
Trebuie să înveţi căile Lui şi să trăieşti după căile Lui
Află ce-ţi aparţine
Caută să te cunoşti cu adevărat pe tine însuţi

11. Cuvintele „a se veseli“ şi „a se bucura“ apar frecvent. Există o stare de înviorare cu cât te apropii mai mult de El. Îmbufnaţii nu-L cunosc.

12. O poezie scrisă în timp ce contemplam unicitatea Domnului Isus şi a Miresei Sale.

Acum dragostea curge între ei,
Născută-n plan ceresc,
Unde pieptul regesc bate la unison
Cu cea mai frumoasă fiică a omului
Îmbrăţişând-o, atât de-ncântător se înalţă
Fiinţa lor pierdută în unire,
Fiecare salutând virtuţile celuilalt,
Un gaj pe care Dumnezeu nu-l va ocoli,
Pentru că ei, ce odată au fost doi, sunt UNA.